1

Mouse[1]

— Nu poţi să rămâi acolo pentru totdeauna.

Mi-am dat teatral ochii peste cap, chiar dacă ea nu mă putea vedea, şi m-am băgat în cadă, complet îmbrăcată. M-am întins şi mi-am încrucişat braţele, aidoma unui vampir care sforăie. Şi apoi o sticlă de şampon Herbal Essences mi-a căzut în cap.

Mi-am dat seama că trăitul în baie nu era un plan de viaţă pe termen lung. Era un act disperat, ca-n westernuri. La un moment dat, urma fie să sar pe fereastră, fie să descui pur şi simplu uşa şi să mă furişez afară. Nu tocmai o intrigă demnă de Braveheart. Mă întreb dacă există cineva care să se fi încuiat vreodată într-o baie si să fi ieşit victorios?

Mi-am lăsat iarăşi capul pe spate, sprijinindu-l de faianţa rece. Până atunci nu mai intrasem niciodată în cadă complet îmbrăcată. Dacă n-as fi fost în toiul unei căderi nervoase, ar fi fost destul de relaxant. Am deschis robinetul cu tenisii si a început să curgă un firicel de apă. Mi-am luat bila de baie efervescentă de culoare albastră, primită de Crăciun, şi am ţinut-o în căuşul palmelor sub apă. A început să sfârâie şi să prindă viaţă.

1 Aici porecla protagonistei, din engleză Mouse – şoricel, iar al doilea sens este de persoană timidă

— Dacă întradevăr nu vrei să te duci, atunci nu eşti obligată să o faci, s-a auzit glasul blând al mamei, de dincolo de uşă.

Suna ca şi cum viaţa ei era terminată.

— Vorbeşti serios?

M-am gândit că o să sune sfidător, dar a ieşit jalnic şi bolborosit.

— Ai paisprezece ani, Mouse, a spus ea. Nu prea pot să te înşfac şi să te târăsc până acolo.

Mi-am imaginat brusc cum ar fi fost ca ea să mă târască pe drum, de coada mea de cal, în timp ce le facea politicos cu mâna vecinilor. Mamele şi comentariile lor inutile sunt precum taţii şi glumele proaste. La naiba, de ce?

— Dar eu cred că tabăra asta ţi-ar prinde foarte bine, a adăugat ea. Intr-o săptămână, o să fii la curent cu toate poveştile, glumele şi bârfele, aşa că poate n-o să ţi se mai pară atât de aiurea când o să te întorci la şcoala ta.

Să mă întorc. Vorbele ei mi-au făcut stomacul să tresalte.

— Nu mai am nicio prietenă acolo. Toată lumea o să fie într-o gaşcă. O să fiu singură cuc. Nu înţelegi.

Am auzit-o pe mama suspinând şi aşezându-se pe podea.

— Ştiu că nu mai este Connie cea mai bună prietenă a ta, dar cred că o să caute să stea cu tine.

— Toată lumea crede despre Connie că e o ciudată. Nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.

Şi atunci m-am simţit oribil. O cunoşteam pe Connie-May dintotdeauna. Şi poate că nu mai era

ciudată. O mulţime de lucruri se pot schimba în doi, ani. O mulţime de lucruri se pot schimba în cinci minute, dacă stai să te gândeşti.

— Ei bine, ţi-am spus să o suni pe Lauren, a oftat mama.

Auzind numele lui Lauren, am intrat în panică.

Am ascuns bila dezintegrată de baie în interiorul tubului cu cremă de ras aproape gol al tatei, după care am ieşit din cadă şi am început să mă plimb agitată în sus şi-n jos prin baia mică. Înnebuneam din lipsă de spaţiu şi nu eram înăuntru decât de zece minute. In dulăpiorul din baie era doar o sticlă străveche de loţiune împotriva păduchilor, nişte picături pentru urechi, trusa de toaletă a mamei şi instrucţiunile de la jocul de Monopoly.

Am desfăcut fermoarul trusei şi m-am aşezat pe scaunul de toaletă, deschizând o cutie aurie şi grea de „spumă pentru sculptarea bronzului". Ca şi cum spuma era instrumentul potrivit pentru sculptat; Michelangelo nu ar fi izbutit să sculpteze statuia lui David cu Petits Filous.

Am stors o cantitate bună pe degete şi mi-am frecat obrajii.

Apoi am luat un flacon cu aspect medicinal, „Pururi Tânăr – capsule de elixirul tinereţii", am stors una dintre ele şi mi-am frecat nasul cu lichidul pe care îl conţinea, care semăna cu uleiul pentru gătit.

Am pulverizat pe mine din parfumul Chanel pe care i-l luase tata mamei şi am dat cu pudră iluminatoare Visuri de Monaco prin locurile pe care dădusem şi cu cremă.

— Te iubesc, am auzit-o pe mama spunând încet. Îmi dau seama că e insuportabil de greu pentru tine. Dar eşti mai puternică decât crezi, Mouse.

Am înţeles că trebuia să mă duc în tabăra de schi. Nu era vina ei.

Am descuiat uşa.

Mama stătea pe podea, cu picioarele întinse în faţă, când ceai din cana ei inscripţionată cu textul MĂMICĂ DE DANSATOARE. M-a văzut uitându-mă la inscripţie şi şi-a lipit palmele de cană, pentru a ascunde cuvintele. M-am trântit lângă ea, iar ea mi-a întins un sandviş cu pâine prăjită care părea rece.

— Ciudată sau nu, Connie o să fie aici în cinci minute, a spus ea, cuprinzându-mă cu braţul.

Am desfăcut sandvişul şi am scobit dulceaţa cu degetul. Stăteam amândouă în tăcere. In faţa noastră, lângă capătul de sus al scărilor, era o fotografie cu mine într-un costum mulat albastru-deshis, în perfectul meu grand jeteatunci când am fost admisă, mi-au încadrat fotografia cu titlul: „O localnică învinge 1200 de candidate pentru a intra la şcoala de balet". Amândouă ne-am holbat la ea.

A sunat soneria.

Mama m-a sărutat pe cap.

Draga mea, arăţi ca un Ştrumf. Mai bine te-ai spăla pe faţă.

M-am dus înapoi în baie şi m-am uitat în oglindă. Ştrumf era frumos spus. Ba chiar un compliment. Din oglindă mă privea o uriaşă moacă albăstruie, cu două dâre brun-aurii pe fiecare parte. Arătam ca un viezure de desen animat care o luase razna într-un raion de cosmetice Barry M. Am deschis la maximum ambele robinete şi am început să mă spăl, dar se părea că nu reuşeam altceva decât să întind si mai mult amestecul.

Un chip mititel, rotunjor şi pistruiat, înconjurat de un halo de cârlionţi săteni s-a itit de după usa băii. Connie. Şi-a aruncat braţele în jurul taliei mele şi s-a apucat să ţipe, ţopăind încoace şi încolo cu atâta forţă, încât m-a purtat cu ea. Arăta la fel şi altfel totodată. Se înălţase, nu glumă. Avea un aer puţin ridicol. Ca şi cum n-ar fi trebuit săfie atât de înaltă, cumva. Ca şi cum ar fi fost pe catalige.

Mouse, ce faţă colorată ai! a scheunat ea. Îmi place la nebunie. Pot să te imit sau e chestia ta personală?

A fost din greşeală.

Nu m-am putut preface că eram panicată. Dar dacă a observat, nu a lăsat să se vadă.

Cele mai bune lucruri se întâmplă din greşeală, a spus ea.

Şi mine.

Apoi mi-a ridicat mâinile şi le-a lipit de obrajii ei, încât a ajuns să aibă şi ea câte o amprentă

albastră pe fiecare.

S-a apucat să cânte şi să danseze frenetic prin toată baia:

— Toată lumea să se uite la stânga, /Toată lumea să se uite la dreapta/Nu vedeţi că sunt în lumina reflectoarelor? /Oh, abia aştept să merg la schi[1].

S-a urcat pe marginea căzii şi a sărit.

— Oh, abia aştept să merg la schi.

Mi-am frecat obrajii cu acetonă, încercând să îndepărtez măcar o parte din albăstreală. Am izbutit, într-o oarecare măsură, dar mai aveam încă nişte pete palide de Ştrumf. Mi-am desfăcut părul din cocul în care era strâns şi l-am adus în faţă, în tentativa de a le ascunde.

Connie s-a oprit din dansat preţ de o secundă.

— Oh, Doamne, Mouse. Părul tău e atât de lung. Ai putea, practic, să mergi goală şi să-l porţi ca pe o mantie.

S-a postat lângă mine, luând o parte din părul meu pe capul ei.

Îmi lăsasem părul să crească de când aveam trei ani. Este lucrul pe care toată lumea îl remarcă la mine. Altceva nici nu mai e de remarcat, de fapt. Am ochi albaştri-cenuşii, un nas cârn şi o puzderie de pistrui mărunţi pe ambii pometi. Nu atât de mulţi ca ai lui Connie, dar sunt. Pentru şcoala de balet sunt destul de înaltă, altminteri sunt de statură medie.

În maşină nu am prea vorbit, ci m-am mulţumit să o las pe Connie să bată câmpii împreună cu mama despre avalanşe şi despre ce mănâncă francezii la cină („De obicei, nu e vorba de melci, m-am uitat eu pe Google. Pfui!"). Dar, pe măsură ce ne apropiam de şcoală, am început să simt un nod strângându-se în stomac.

— Eşti emoţionată, Mouse? m-a întrebat Connie, din senin.

Eram atât de emoţionată, încât nu puteam vorbi. Şi apoi am văzut-o. Vizavi, împreună cu Scarlett şi Melody. Avea părul împletit într-un model coadă de peşte, ceea ce trebuie să fi durat o groază de timp. Cândva, petrecuserăm amândouă o săptămână întreagă pentru a învăţa cum se face. Purta nişte pantalonaşi foarte scurţi din denim peste dresuri groase, de culoare gri, şi o cămaşă ecosez. Arăta la fel, poate doar ceva mai elegantă. Ca o imagine perfect colorată, în care nicăieri contururile nu fuseseră depăşite. Nici măcar nu purta o jachetă.

îţi puteai da seama, de la distanţă, că era în continuare lidera găştii. Nu e cea mai drăguţă – aceea este Scarlett, de departe – şi nu e nici cea mai sportivă sau cea mai deşteaptă, dar pur şi simplu este lidera. Persoana pe care celelalte o urmează. Persoana care toate îşi doresc să fie. Exista o parte din mine care-şi dorea acelaşi lucru. Chiar dacă ea mă ura.

— Oh, uite-o pe Lauren Bradley, a zis mama pe un ton vioi, iar eu mi-am simţit măruntaiele împietrind.

Jack

In timp ce autocarul intra pe autostradă, Max a dat iama în cea de-a treia pungă mare de pufuleţi Monster Munch.

— Ştiţi că în Franţa poţi să faci rost de tot ce vrei, a zis el, îndesându-şi un pumn de pufuleţi în gură şi împrăştiind firimituri peste tot. Adică, literalmente, orice.

Toddy a pufnit dispreţuitor.

— Poţi să faci rost de orice oriunde. Trebuie doar să cunoşti oamenii potriviţi.

— Da, păi, exact asta spuneam, a bolborosit Max, împroşcându-ne pe mine şi pe Toddy cu o rafală de resturi de ceapă murată. Noi nu cunoaştem oamenii potriviţi, nu-i aşa?

— Noi nu cunoaştem nici măcar oamenii nepotriviţi, am spus. Noi nu cunoaştem niciun fel de oameni, punct.

Max a încuviinţat nerăbdător din cap.

— Da, tocmai. Dar nici nu trebuie, în Franţa. Chiar poţi să cumperi pe bune artificii, petarde şi stele ninja şi orice altceva de la magazinul local, de unde-ţi cumperi ciocolată şi chipsuri!

Toddy s-a încruntat.

---

1 Adaptare după „Pur şi simplu abia aştept să fiu rege" din *Regele Leu* (Walt Disney, 1994)

— Nu prea cred.

Stăteam toţi trei pe la mijlocul autocarului, acolo unde ne aşezăm mereu în excursiile şi taberele cu şcoala. Aceasta era poziţia noastră naturală. Acolo ne era locul. Nu suntem suficient de tocilari pentru a sta chiar în faţă, lângă profesori, dar cu siguranţă nu suntem nici îndeajuns de tari ca s-o ardem în spate, cu cei din echipa de fotbal şi cu cei duşi cu pluta. Suntem cu totul şi cu totul mijlocii, material ideal pentru mijlocul autocarului.

Max s-a aplecat spre noi, peste spătarul scaunului său.

— Ascultaţi ce vă spun, băieţi! a şuierat el. Îl ştiţi pe Nathan Freeman, mai mare cu un an decât noi, da? A fost în tabăra asta, anul trecut. Voi ştiţi cum, în Anglia, dăm o fugă la magazin după nişte lapte sau pâine sau orice altceva, nu-i aşa? Ei bine, el mi-a spus că, în Franţa, oamenii dau o fugă la magazin după o baghetă, de pildă, un paloş şi o ditamai roată de artificii. Poţi să ieşi dintrun magazinaş din ăsta arătând ca un personaj din Urzeala tronurilor! Pur şi simplu aşa stau lucrurile pe acolo.

Am râs.

— Iţi dai seama că asta e o tabără de dat cu placa, Max? Nu mergem în Alpi pentru a petrece cinci zile adunând un arsenal de artificii.

Max a ţocănit nemulţumit şi a luat o altă pungă de Monster Munch.

— Amice, faptul că mă dau cu placa mă entuziasmează cel mai puţin în tabăra asta. In ordine inversă, chestiile de interes ar fi: datul cu placa pe locul trei, cumpărarea de artificii pe locul doi, iar pe locul întâi… — şi-a coborât vocea, într-o şoaptă entuziastă – fetele!

Toddy şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors să se uite pe fereastră.

— De unde ştii că o să fie vreo fată acolo? a mormăit el.

— Toddy, ai trăit într-o peşteră? a zis Max printre dinţi. Aceasta este tabăra din vacanţa din februarie! Toată lumea ştie că tabăra asta, este de agăţat fete. Fete de peste tot. Fete din Franţa, fete din Germania, fete de la alte şcoli din Anglia… O să fie un miracol dacă o să apucăm să ne dăm cu placa, cu atâtea fete de giugiulit.

— Da, am intervenit. Vreau să spun că… luând în considerare faptul că niciunul dintre noi nu a reuşit să giugiulească măcar o singură fată în paisprezece ani, n-aş paria pe asta, Max.

Exasperat, Max şi-a trecut o mână peste capul ras, roşcovan.

— Ascultă, Jack. Nathan Freeman era pe zero ca şi noi, atunci când a mers în tabăra asta, anul trecut. Când a venit înapoi, ai idee cu câte fete fusese?

— Sunt sigur că o să ne spui.

— Şaisprezece, a şuierat Max. A zis că a fost cu şaisprezece fete în cinci zile!

— Da, păi, Nathan Freeman a mai zis şi că bunica lui a inventat pasta corectoare, aşa că doar cu mare greutate poate fi considerat o sursă de încredere, am spus.

— N-are a face! a pufnit Max. Spun doar că săptămâna asta reprezintă cu siguranţă cea iţiai bună şansă pe care o avem.

Avea dreptate în privinţa asta, cinstiţi să fim. In cei paisprezece ani şi două luni petrecuţi de mine pe această planetă, cel mai aproape de a săruta o fată vie şi reală fusesem cu Maria Bennett, în octombrie, anul trecut. Şi totul a ieşit atât de naşpa, încât abia dacă mai schimbasem o vorbă cu vreo altă fată de atunci. Dar nu rnă puteam gândi la Maria Bennett tocmai acum. Mă gândisem deja la ea mai mult decât era cazul în ultimele câteva luni.

Am dat la o parte toate grijile legate de fete şi mi-am înfipt mâna în punga de pufuleţi a lui Max.

— Hei! a exclamat el, trăgându-mi una peste mână. N-am spus că îi pun la bătaie!

— E ditamai punga, să ajungă pentru o familie întreagă!

— Da, exact. Şi, ultima dată când am verificat, nu erai un membru al familiei mele. Aşa că jos labele!

— Eşti ridicol, Max.

Afară, un uriaş indicator rutier pe care scria „Southampton” a trecut ca ftdgerul pe lângă noi. Plecaserăm din Winchester în urmă cu doar o jumătate de oră şi ne aflam deja la mai puţin de zece kilometri de feribot. Max s-a lins pe degete, curăţându-se de resturile de ceapă, şi a mototolit ambalajul, transformându-l într-o mică minge.

— Aruncă-mi şi mie ghidul ăla de conversaţie francez, Toddy, a zis el.

Toddy şi-a ridicat sprâncenele.

— Oh, corect, aşadar ţi-ai bătut joc toată săptămâna de ghidul meu de conversaţie, iar acum vrei să te uiţi în el?

— Da, păi, mama ta l-a cumpărat special pentru tine, nu-i aşa, a răspuns el, piţigăindu-şi vocea atunci când a rostit „special". Deci am putea şi noi să ne folosim de el.

Toddy a scotocit prin rucsacul lui şi i-a dat noul şi luciosul său ghid de conversaţie englez-francez lui Max, care s-a apucat să-l răsfoiască.

— Ce cauţi? am întrebat. Nu cred că o să găseşti „Aş dori să cumpăr nişte stele ninja, vă rog".

— Nu, nu, a mormăit Max, frunzărind în continuare. Vreau să învăţ cum să spun „Noi suntem într-o trupă". Cu siguranţă franţuzoaicele se vor topi după noi, dacă vor afla că facem parte dintr-o trupă.

— Oh, Doamne, doar nu ai de gând să baţi câmpii în continuare despre formaţia ta tâmpită?

Am ridicat cu toţii privirile şi am văzut ţeasta cu păr ţepos a lui Jamie Smith ivindu-se deasupra noastră. Asta e problema, când stai la mijlocul autocarului – ai parte de oameni care trag cu urechea la ce vorbeşti, în timp ce îşi aşteaptă rândul la toaletă.

— Voi n-aţi cântat niciodată în vreun spectacol şi nici măcar nu aveţi un nume, a rânjit Jamie. Nu sunteţi tocmai o trupă propriu-zisă, nu-i aşa?

— Da, ei bine, lucrăm la aceste două aspecte, a ripostat Max. Şi, defapt> suntem o trupă uimitoare, Jamie.

Uneori nu-mi dau seama dacă Max este curajos sau prost. Jamie nu e tocmai din tagma vajnicilor ocupanţi ai părţii din spate a autocarului, dar e cam dus cu pluta. L-am văzut odată pocnind un puşti de unsprezece ani ca să ia el ultima brioşă la prânz.

— Dacă sunteţi atât de uimitorii a râs Jamie, atunci cum se face că solistul vostru a dat-o-n bară la Noaptea Trupei, săptămâna trecută?

Şi-a abătut sarcasmul asupra mea şi am simţit că m-am înroşit imediat. Chiar nu aveam nevoie ca Jamie Smith să le reamintească tuturor celor din autocar ce se întâmplase în noaptea cu pricina, îmi petrecusem ultimele zece zile încercând s-o dau uitării.

— Eu… n-am dat-o în bară, am bălmăjit. Eu doar…

— Ba ai dat-o-n bară cum nu se putea mai rău! m-a întrerupt Jamie. Toată lumea te-a văzut! De fapt, există un nume bun pentru trupa voastră: Rataţii.

Am auzit un hohot de râs dinspre cel mai bun prieten al lui Jamie, Ed, ceva mai în spate, în autocar. Dintr-odată mi-am dat seama că toată lumea stătea cu urechile ciulite.

— Tacă-ţi fleanca, Jamie, a mârâit Max. Noi nu ne numim Rataţii.

— De fapt, Rataţii nu este un nume rău, cinstit să fiu, s-a trezit vorbind Toddy.

Max i-a tras una peste braţ.

— Taci, Toddy! Noi nu suntem Rataţii, fiindcă nu ratăm nimic! Noi pur şi simplu… n-am avut chef la Noaptea Trupei, atât si nimic mai mult.

Am simţit o subită senzaţie de recunoştinţă. Oricât de idiot poate să fie Max uneori, el o să mă susţină întotdeauna.

— Nu contează, a spus Jamie. Abia aştept să vă văd dându-vă de ceasul morţii să le spuneţi franţuzoaicelor despre trupa voastră jalnică. Hohotele lor de râs vă vor azvârli de pe munte, frate. Nu e de mirare că sunteţi toţi pe zero la capitolul fete.

A izbucnit un alt hohot de râs de pe un scaun mai din spate. M-am uitat la Max. Faţa lui era chiar mai roşie decât a mea şi am putut vedea cum i se zbătea o venă de pe gât. Acum strângea atât de tare de sticla cu Sprite, încât aceasta trepida.

— N-ar trebui să agiţi aia, i-a spus Jamie. O să explodeze.

— Da, a răspuns Max, privindu-l drept în ochi şi deşurubând capacul. E la mintea cocoşului.

2

Mouse

Vreau să fiu iarăşi prietenă cu Lauren Bradley. Vreau să ignor ultimii doi ani. Vreau să mă duc la ea şi să-i spun: „Bună, Lauren, am fost dată afară de la şcoala de balet. Nu mai sunt dorită acolo. Probabil regretă că nu te-au ales atunci pe tine la audiţii, în locul meu. N-ai de ce să mă mai urăşti. Am putea să reluăm obiceiul de a dansa la mine în dormitor şi de a sta apoi la taclale până la trei dimineaţa".

Mă blocase pe Instagram şi apoi am cam blocat-o şi eu, în mintea mea. Ca şi cum prietenia noastră nu ar fi existat niciodată. M-am dus la şcoala de balet şi pur şi simplu am şters-o din viaţa mea. Am lipit o groază de poze cu Lila, Meg şi Kate, în noul nostru dormitor, si am aruncat tot ceea ce fusese înainte. Acum nu reuşeam să-mi dezlipesc privirea de la ea. Dar ea nu se uita la mine. Urăsc acest obicei al fetelor. Când se poartă ca şi cum n-ai fi acolo. Este nevoie de energie pentru a face acest lucru, pentru a pretinde că, în spaţiul ocupat de o formă umană, nu există altceva decât aer. Ai nevoie de control. Lauren trebuie să mă fi văzut traversând strada, cărându-mi bagajul, împreună cu Connie. Trebuie să mă fi văzut semnându-mă pe listă la domnişoara Mardle, care ne fusese dirigintă în clasa a şaptea, şi îmbrăţişând-o pe mama de rămas-bun.

Fusesem prietena ei cea mai bună… dar nu a aruncat nicio privire în direcţia mea.

Mi s-a părut ireal să păşesc din nou pe porţile şcolii de la Bluecoats, ca atunci când visezi ceva ce mintea ta trează dăduse uitării. Ca şi cum ai încălca teritoriul unei amintiri. Părea exact la fel: genul de coşmelie de doi bani, nu pitorească sau maiestuoasă, ci pur şi simplu ponosită şi în mod clar o greşeală. Mama mea învăţase la Bluecoats când şcoala abia fusese construită şi probabil că nu mai fusese zugrăvită de atunci. E o clădire urâtă şi anostă, din beton. Se află la doar câţiva kilometri distanţă de White Lodge, dar ar putea să fie şi la o mie. Prima dată când am vizitat White Lodge, amplasat într-un parc plin de căprioare, am văzut, pe una din ferestrele până la podea, o fată şi un băiat dansând pas de deux. Lauren si cu mine facuserăm ochii mari si ne uitaserăm y y una la alta, şi atunci stiusem că asta era tot ce-mi doream.

— Devin foarte emoţionată şi asta mă face întotdeauna să am nevoie la toaletă, a zis Connie, sărind în loc. Ştii că, într-o noapte, aici a dansat un elan? Minnie Porter mi-a zis că purta salopetă şi a dansat Macarena.

— Bună!

O fată şi-a trântit rucsacul la picioarele noastre. La început, nu am recunoscut-o. Avea părul des, negru şi ondulat, împletit în codiţe mici, şi purta nişte blugi zdrenţuiţi, acoperiţi cu desene făcute cu carioca. Insă ochii ei de un verde strălucitor au deconspirat-o. Keira Avakian. Eram uimită de cât de frumoasă se făcuse. Ultima oară când o văzusem, avea o ciudată tunsoare scurtă, pentru că părul ei era foarte des, şi pantofi speciali, pentru că avea

— Bună, Keira! a exclamat Connie, repezindu-se la ea şi îmbrăţişând-o.

Arătau un pic ridicol una-lângă cealaltă. Connie, cu părul coafat şi cârlionţi deşi, într-o cămaşă călcată cu grijă, pe care probabil că mama ei o alesese pentru ea, şi Keira, cu neglijenţa ei

nepăsătoare.

— Este atât de devreme, a gemut Keira. Parcă am fi la închisoare.

I-a aruncat o privire cruntă domnişoarei Mardle.

— Nu cred că oamenii de la închisoare merg în tabere la schi, a observat Connie, în treacăt.

— Salutare, Mouse, mi-a spus Keira, ca şi cum eram colege, ca si cum ultima oară ne-am fi văzut în urmă cu o zi.

— Bună.

Am încercat să adopt acelaşi ton nonşalant şi prietenos, dar a sunat stins şi pompos. Ea pur şi simplu nu avea astâmpăr, aşa că şi-a desfăcut rucsacul şi s-a apucat să scotocească prin el. Era plin ochi cu de-ale gurii. Chipsuri picante, plăcinte cu carne de porc, dropsuri Haribo şi două pachete cu prăjituri. Opusul buletelor cu proteine şi al pachetelor de migdale – combustibilul pentru dans cu care încă îmi mai ticsisem eu bagajul. A scos o pungă de biscuiţi cu brânză şi şi-a turnat câţiva direct în gură.

— Aşadar, cum de ai uşchit-o de la şcoala de balet?

Fetele începuseră să se alinieze pentru urcarea în autocar şi cele djn jurul nostru au tăcut dintr-odată. Evident, Keira nu era singura curioasă.

Cărămida din stomacul meu s-a lichefiat şi a început să ţopăie. Apoi am văzut-o pe Lauren. Ea, Scarlett şi Melody erau la doar câţiva metri distanţă şi niciuna dintre ele nu se uita la mine, dar atmosfera parcă se schimbase. Aşteptau să vorbesc.

Adevărul nu era tocmai complicat. Ar fi fost atât de uşor să spun, „Păi, după părerea lor, nu qii-am pus în valoare potenţialul pe care îl arătasem la unsprezece ani, aşa că m-au dat afară”. Dar n-am spus asta. Inima mi-a luat-o la goană şi vocea mi-a sunat ca un scheunat:

— Profesorul meu de balet m-a recomandat pentru un alt program de dans, la Paris. O să încep din septembrie.

M-am adresat mai mult rucsacului Keirei decât ei. Puteam simţi ruşinea colorându-mi obrajii. Am vrut numaidecât să-mi retrag cuvintele, dar era prea târziu.

— Oh, mişto, a spus Keira. Aşadar te-ai întors aici doar pentru, cât, adică, două trimestre?

Am dat din cap stingherită şi Connie a zis:

Uau. Incredibil. Ooh la la, tris bon, baguette.

O fată dintr-un an mai mare de la White Lodge se dusese să se antreneze cu Baletul Operei din Paris, aşa că ar fi putut fi adevărat. Dar nu era. Am aşteptat să-mi spună cineva că mint, dar nimeni nu a facut-o. Poate că arfi trebuit ca mama să mă lase să încerc la alte şcoli şi poate că aş fi reuşit să fiu admisă la vreuna. Dacă as fi facut-o, n-ar mai fi fost chiar o minciună. Am tras adânc aer în piept, ca să nu mă mai gândesc la asta.

Keira a mâncat şi ultimul biscuit cu brânză, după care a mototolit ambalajul şi l-a aruncat în direcţia coşului de gunoi.

Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu bună la ceva, ca să pot scăpa de părinţii mei. Şi de şcoală. Fără aceste două impedimente, aş avea o viaţă pe cinste.

— Ei bine, cel puţin ai reuşit să vii în tabăra de schi, a spus Connie, strângându-mă de braţ. Poţi să începi să-ţi exersezi franceza, cât stăm acolo.

M-am uitat spre Connie, zâmbindu-i, dar am dat cu ochii de Lauren. Privirile ni s-au întâlnit pentru o secundă, în care a plutit şi o mică tentativă de zâmbet, dar apoi ea a întors capul şi le-a spus ceva lui Scarlett şi Melody. Au izbucnit în râs ca şi cum ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată. Lauren ştia mai multe despre balet decât oricine altcineva de aici. Ştia despre evaluări, căci citiserăm amândouă toate cărţile despre Şcoala Regală de Balet care existau. Mi s-a făcut rău.

Domnişoara Mardle a intrat brusc în acţiune şi s-a apucat să dirijeze pe toată lumea spre autocar.

— Staţi voi două împreună, a zis Keira, în timp ce urcam. Pentru mine e în regulă să-mi ascult muzica.

— Nu, sincer, m-aş simţi tare aiurea, le-am spus.

— Eşti sigură? a întrebat Connie. Nu vreau ca domnişoara Mardle să creadă că nu te bag în

seamă. Am de gând să-mi iau foarte în serios postul de Prietenă oficială.

Şi-a pus braţul pe după umerii mei, cu mândrie.

M-am aşezat pe bancheta din spatele lor.

— Probabil că o să mă fure oricum somnul.

— Nicio grijă, a zis Connie, radioasă, o să spun totul de două ori, astfel încât să auzi şi tu. Ca un papagal.

Lauren, Scarlett şi Melody au trecut pe lângă noi, dar niciuna dintre ele nu m-a învrednicit cu vreo privire. M-am învelit cu hanoracul pe genunchi şi mi-am sprijinit capul de fereastră.

Am ieşit din Londra şi am intrat pe autostradă. Connie şi Keira ascultau muzică, împărţind un set de căşti. La fel şi cele două fete din fata lor, la fel si celelalte două de mai în faţă. Nu vedeam decât perechi de fire bifurcându-se în spaţiile dintre scaune. De ce totul în viaţă e împărţit întotdeauna în două?

Din când în când, o auzeam pe Lauren râzând foarte tare, în spatele meu. N-am îndrăznit să întorc capul. Era ca şi cum o facea pentru mine. Pentru a-mi arăta cât de multe ratasem. De fiecare dată când le auzeam, îmi apăsam capul de geam şi lăsam vibraţiile autocarului să le acopere. Trebuie să fi adormit de-a binelea, la un moment dat, pentru că m-am trezit cu faţa lui Connie chiar în faţa mea.

— Mouse!

Ochii ei păreau imenşi.

— E ceva ce nu ţi-am spus.

— E însărcinată! a trântit Keira, scoţându-şi nasul printre scaune.

— Iar? am întrebat, dar n-aveam putere să continui gluma.

Connie i-a aruncat o privire Keirei.

— Nu eu sunt cea care l-a sărutat pe Elliot în toaleta pentru persoane cu dizabilităţi, la petrecerea lui Katie.

— Presupun. Oricum, spune-i.

Connie s-a uitat la mine.

— Mouse, eşti în stare să păstrezi un secret?

Am încuviinţat.

— OK, a continuat Connie, pe un ton serios. Nu mă îndoiesc de onoarea ta, dar trebuie să reactivăm pactul Clubului Brânzei. Pentru orice eventualitate.

Şi-a desfăcut pumnul şi a dat la iveală două pacheţele de brânză Babybel, punând until în mâinile mele.

— Îţi aduci aminte?

— Parcă trebuia să activăm pactul Clubului Brânzei doar într-un loc secret de întâlnire, nu? am întrebat.

— Am modificat chestia asta în anul întâi, la Muzeul Ştiinţei, ai uitat? încă mai am hârtia pe care am scris toate astea.

Şi-a întins palma cu brânza lângă a mea şi a şoptit:

— Mouse, e o chestie serioasă. Am nevoie de Clubul Brânzei. S ă-ru-tă-brân-za.

— OK, OK, am zis eu şi am sărutat brânza. Nu am desfiinţat totuşi Clubul Brânzei în anul doi?

— Clubul Brânzei nu moare niciodată.

Connie şi-a ridicat încet rucsacul şi s-a uitat în jur, pentru a se convinge că nu ne vedea nimeni. Habar n-aveam ce putea avea înăuntru, la o adică. II mânuia ca şi cum ar fi fost plin de explozibili. A desfăcut fermoarul, cu grijă, într-o parte.

— Uită-te înăuntru, a şoptit.

M-am aplecat şi aproape că mi-am lipit faţa de rucsac. Am zărit nişte bare metalice subţiri. Am desfăcut un pic mai mult fermoarul. Si atunci l-am văzut. Se uita la mine, cu ochii lui mici şi negri, printre gratiile cuştii. O mingiuţă pufoasă de culoarea ghimbirului.

— Uită-te la ochii hamsteraşului ăstuia, a gangurit Connie. Isi aminteşte de tine.

Nu-mi venea să cred.

— E… E Domnul Jambon? încă mai…?

Eram un pic zăpăcită de întreaga situaţie.

— Da, a zis Keira, aplecându-se peste scaun. Are cam nouăzeci de ani hamstereşti. Călătoreşte cu permisul său de hamster vârstnic pentru autobuz, a continuat ea râzând, ca şi cum nu era mare lucru, şi s-a apucat să schiţeze o caricatură de hamster cu degetul pe geam.

— Şterge-l! a mustrat-o Connie. Ţi-ai pierdut minţile?

Keira s-a lăsat înapoi pe scaun.

— Da, corect. Tu aduci la schi un hamster bătrân şi eu mi-am pierdut minţile.

Jack

Jamie încă zbiera la Max, când am ajuns la Southampton.

— Mi-am cumpărat tricoul ăsta special pentru tabără! a ţipat el, în timp ce coboram cu toţii din autocar pe feribot. Cum o să-l port acum, pătat cu Sprite?

— Sunt sigur că se poate spăla, a intervenit Toddy, împăciuitor.

— Se poate spăla doar de mână.

— Ei bine, atunci spală-l de^mână, idiotule, a bombănit Max. Jamie a tras un şut în peretele metalic al feribotului, făcându-l să răsune puternic. L-am lăsat plângându-i-se lui Ed şi ne-am îndreptat spre puntea superioară. Exista un restaurant, o sală de jocuri şi un magazin de dulciuri, dar totul mirosea atât de ciudat, de metalic si a rău de mare, încât a trebuit să ieşim afară.

— Aplauze pentru chestia asta, Max, am spus, încercând să par degajat şi spontan, în timp ce ieşeam în bătaia brizei tăioase a mării. Nu trebuia să-i spui lui Jamie că am rasolit-o cu toţii la Noaptea Trupei.

Max m-a bătut zdravăn pe spate şi a râjnit.

— Nu fi prost, omule. Suntem o trupă. Suntem uniţi.

Toddy mi-a tras un pumn în umăr.

— Da. Nu te condamn câtuşi de puţin pentru c-ai spălat putina. Eu n-aş fi în stare să cânt în faţa oamenilor. Sunt destul de speriat şi stând în spate, cu basul meu.

— Tot nu-mi dau seama de ce nu poţi cânta tu, Max, am spus.

— Eu sunt bateristul, Jack, mi-a răspuns el, apăsat. Nu există baterist care să fie şi solist vocal.

— Ce zici de Phil Collins? a intervenit Toddy.

— N-am auzit de el, a pufnit Max. Ceea ce îmi întăreşte punctul de vedere – probabil că nu are cine ştie ce succes, nu?

Toddy şi-a încreţit nasul.

— Ba cred că da. Tatăl meu are, ce să zic, vreo zece din albumele sale.

— Mda, mă rog, dar noi nu încercăm să-l impresionăm pe tatăl tău, nu-i aşa, Toddy? Noi încercăm să impresionăm fetele, să devenim bogaţi şi celebri şi, în general, să urcăm rock'n-rollul pe noi şi ameţitoare culmi.

Toddy a încuviinţat.

— Bine, în regulă. Atâta timp cât nu ne stabilim nişte ţeluri lipsite de realism.

Max m-a plesnit iarăşi peste umăr.

— Oricum, avem un lider perfect în Jack. Doar că el pur şi simplu nu-şi dă încă seama. Noaptea Trupei a fost o mică poticneală. Data viitoare, o să aruncăm acoperişul în aer.

Data viitoare. Deci de aceea era Max atât de calm în legătură cu faptul că o dădusem în bară la Noaptea Trupei: credea că ăla fusese un accident nefericit. Credea că pur şi simplu puteam să dăm un alt concert, unde aveam să fiu în regulă. Numai că, în adâncul sufletului, ştiam că n-o să fiu.

Îmi place să cânt la chitară şi să răcnesc versuri atunci când suntem doar noi trei, în dormitorul lui Max, dar ideea de a sta în faţa unei mulţimi şi de a face asta… Pur şi simplu mă îngheaţă pe dinăuntru. Asta s-a întâmplat la Noaptea Trupei: am îngheţat. I-am spus lui Max că nu eram pregătit, dar el ne-a înscris oricum. Iar când a venit în sfârsit ziua cea mare si am tras cu ochiu ochiul prin cortină, la sala plină de lume, mi-am dat seama că n-o puteam face. Am luat-o glonţ spre ieşire şi nu m-am mai uitat înapoi.

Stăteam toţi trei la marginea punţii, cu coatele sprijinite de balustradă, uitându-ne cum Anglia

dispare încet în ceaţă.

— Totuşi Jamie are dreptate în privinţa unui lucru, ştiţi? a zis Max. E pur şi simplu… deprimant că niciunul dintre noi n-a fost cu vreo fată. Ştiţi că, acum, Ed e la a zecea? TLece. E cu o lună mai mic decât mine şi a ajuns deja la un număr de două cifre.

— Serios? am gemut. Asta-i demenţă. Nu mi-l pot imagina pe vreunul dintre noi în stare să ajungă vreodată la un număr mai mare de o cifră.

— Noi nu suntem nici măcar la o singură cifră, a râs Toddy. Suntem la zero.

— Da, dar şi zero e un număr dintr-o singură cifră, nu?

Toddy a deschis gura să combată argumentul, dar n-a scos niciun sunet.

— Exact, am spus cu îngânjfare, deşi nu simţeam niciun motiv de îngâmfare.

Figura Măriei Bennett mi-a venit brusc în minte şi, de această dată, n-am izbutit să o alung.

Stăteam în grădină, la petrecerea de paisprezece ani a lui Sarvan. Ea sugerase să ieşim afară. Îmi amintesc că mă gândisem că era un semn bun. Era octombrie şi era tare frig; singurul motiv pentru care cineva ieşea afară era să se combine.

Şi am stat acolo, uitându-ne la stele şi la frânturile negre de nori, iar eu îmi tot spuneam să mă aplec şi să o sărut, dar ceva mă oprea. Era straniu. Nu neapărat teama de a fi respins mă speria (cu toate că şi asta era destul de înfricoşător), ci mai mult ideea că am s-o fac greşit. Mi-o tot imaginam îndepărtându-se îngrozită, pentru că reuşeam cumva să o dau în bară. Aşa că, în cele din urmă, nu am făcut nimic. Nici măcar nu am încercat să o sărut. M-am blocat şi am dat înapoi. La fel cum am făcut la Noaptea Trupei. La fel cum mi se pare că fac în toate privinţele.

— Nu-ţi face griji, a zis Max, readucându-mă înapoi la realitate. Nu o să rămânem pe zero mult timp, a continuat el, urmărind doi pescăruşi care pluteau la câţiva metri mai sus şi atingându-şi firele anemice de păr de pe buza de sus. Mă întreb dacă franţuzoaicele au mustaţă.

— O, Doamne, a oftat Toddy. Nu începe iarăşi cu chestia asta.

Max devenise recent complet obsedat de faptul că era cel dintâi din anul nostru căruia începuseră să-i crească tuleie pe faţă. Vorbea tot timpul despre „mustaţa" lui. Dacă puteai să-i spui „mustaţă", adică. Nimeni altcineva nu o facea.

— Oh, da, am spus. Sunt sigur că franţuzoaicele au ditamai mustăţile stufoase. Nu sunt sigur că nu se vor uita la a ta ca la o pată de ciocolată caldă veche de trei zile.

— Adică vrei să spui că mustaţa mea nu e o mustaţă adevărată, aşa cum se cuvine? a întrebat furios Max, arătând spre gura lui.

— N-ar trebui să poţi număra firele de păr dintr-o mustaţă adevărată, a răspuns Toddy. Care este cea mai recentă actualizare, douăzeci şi patru?

— Douăzeci şi opt, de fapty a ripostat Max. Ceea ce înseamnă cu douăzeci şi opt de fire mai mult decât ai tu, Toddy. Tu probabil că n-o să ai vreun fir de păr pubian nici la patruzeci de ani.

Toddy a zâmbit strepezit şi eu i-am tras lui Max un pumn în braţ. Poate să fie atât de idiot, uneori. Ştie că pentru Toddy faptul că nu arată prea matur reprezintă un subiect sensibil.

Toddy şi cu mine fuseserăm amândoi, în mod oficial, „micuţii" anului nostru, până când eu începusem întâmplător să cresc, în urmă cu câteva luni. Toddy nu adusese niciodată vorba despre asta şi nici eu nu suflasem vreun cuvânt, dar… mă simţeam aiurea. Ce puteam să fac, la urma urmei? Doar nu sunt psihiatru.

Max pur şi simplu nu înţelege cum e. Încă din clasa a şaptea era mai înalt decât jumătate dintre profesorii noştri. E masiv, gălăgios şi lipsit de tact, părul lui roşcovan şi ras facându-l să arate ca unul dintre fraţii Weasley jucător de rugby. Toddy este opusul, mic şi timid, cu ochelari şui şi un ciuf de păr blond, care se ascunde în spate ori de câte ori cineva, în afară de mine sau Max, vorbeşte cu el.

Eu sunt doar… Nu ştiu cum sunt, de fapt. Habar n-am ce văd ceilalţi când se uită la mine. Asta a fost exact problema cu Maria Bennett, cred. Pur şi simplu nu am putut accepta că era posibil să mă placă.

«Vântul sufla straşnic pe puntea superioară, aşa că Max şi-a deschis rucsacul ponosit pentru a scoate un hanorac. Am observat că pe rucsac erau mâzgălite de curând, în partea de sus, cu marker

negru, cuvintele „PSYCHO SEX DEATH SQUAD[2]”.

— Doar nu vrei, pe bune, ca trupa noastră să se numească astfel, nu-i aşa? am întrebat.

— Păi, ba da, evident, a răspuns el, bătos. Un nume în stare să atragă atenţia oamenilor. Daoă ai citi PSYCHO SEX DEATH SQUAD pe un poster, cu siguranţă te-ai opri să vezi despre ce-i vorba, nu-i aşa? Oricum, e mai bun decât sugestiile voastre.

— Cred că a mea e destul de bună, totuşi, a spus Toddy.

— Da, zău, vezi să nu, a ripostat Max.

— The Parauelograms1, a rostit Toddy, zgâindu-se poetic la mare. Am auzit asta la un moment dat, la matematică. Cred că sună bine.

— Toddy, a rostit Max, ferm. Noi nu ne numim trupa după o chestie pe care ai auzit-o tu la matematică. Am putea la fel de bine să ne zicem Marii Tocilari şi cu asta basta.

— Da, fără supărare, Toddy, dar varianta ta e mai rea decât a lui Max, am spus. A mea e cel mai puţin jalnică din toate trei.

Vreau să ne numim About Time[3] [4]. Cred că sună bine. Ideea mi-a venit cu ceva timp în urmă, atunci când i-am spus tatei despre sugestia lui Max cu Psycho Sex Death Squad, iar el a spus că „E timpul ca Max să fie consultat de un terapeut”. Mă imaginez depănând această poveste în interviuri, atunci când o să devenim celebri. Pentru că, în mintea mea, la un moment dat o să ajungem să ne bucurăm de succes.

— Serios, trebuie să ne hotărâm cât mai curând în privinţa unui nume, a spus Max. Devine ridicol că încă nu avem unul. Toate trupele de ispravă au nume.

— Am putea supune la vot, a sugerat Toddy.

— Cum o să meargă chestia asta? a ripostat Max. Fiecare dintre noi o să voteze pentru propria sugestie.

Dintr-odată, ochii i-au licărit.

— Ştiu! Aşa o să hotărâm… Excursia!

— Ce spui acolo? am întrebat.

— Cel care reuşeşte să se combine primul cu o fată în excursia asta o să dea numele trupei!

Toddy s-a prăbuşit pe una din banchetele de plastic, cu părul blond fluturându-i în vânt.

— Oh, minunat. In cazul acesta, eu am ieşit din joc, nu-i aşa? a murmurat el.

— Da, nici eu nu prea ştiu ce să zic în legătură cu asta, Max…, am început eu, dar el şi-a petrecut braţul peste umerii mei şi a gemut.

—Jack, sper că nu te mai macină încă faza cu Maria Bennett, nu-i asa? A fost în urmă cu vreo şase luni, omule.

Am ridicat din umeri.

— Uite care-i treaba, a continuat, eu nu mă întorc din excursia asta tot pe zero, OK? Şi nu o să reuşesc vreodată să fac asta fără amicii mei de nădejde. Aşadar, poate că acest pariu înseamnă că voi doi trebuie să vorbiţi măcar cu nişte fete.

S-a aplecat mai mult spre mine.

— Vreau să spun că tu chiar nu vrei ca trupa noastră să se cheme Psycho Sex Death Squad, nu-i aşa?

Am clătinat hotărât din cap.

— Ei bine, a rânjit el, atunci ar fi bine să te asiguri că te combini primul cu o fată.

---

2 Gaşca mortală a psihopaţilor sexuali

3 Paralelogramele

4 E timpul

3

Mouse

Autocarul a intrat în terminalul feribotului de la Dover şi a oprit la o mică gheretă pe care scria „Control paşapoarte”.

— Oh, Doamne! a şuierat Connie, trăgându-şi bagajul mai aproape. Crezi că ştiu?

— Nu, dar ceea ce faci este, probabil, ilegal.

Imediat ce am spus-o, ochii lui Connie au devenit uriaşi şi mi-am dorit să-mi fi ţinut gura, aşa că am încercat s-o dreg.

— Mă rog, nu de-a binelea.

— Nu e vorba de trafic de droguri, a spus Keira. Este doar un hamster. Cu toate că am văzut o emisiune în care o femeie a înghiţit droguri şi a trecut cu ele într-o altă ţară.

— Şi dacă o să creadă că l-am pus pe Domnul Jambon să înghită droguri? a întrebat Connie, arătând de-a dreptul îngrozită, muşcându-şi buza şi strângându-şi spasmodic bagajul. Nu i-aş da nicicând să înghită droguri Domnului Jambon. Nu i-am dat niciodată să mănânce hrană uscată. Ii dau întotdeauna salată.

— Connie, nu te mai comporta ciudat că o să atragi atenţia asupra noastră, a şuierat Keira. Chiar, de ce ai adus animăluţul ăsta cu tine?

— Nu e animăluţ, ci om, a corectat-o Connie. Adică, evident că e un hamster, dar înţelegi ce vreau să spun. E un hamster om. E un homster.

— Da, OK, excelent, a spus Keira nerăbdătoare. De ce l-ai adus?

— Pentru că mama uită mereu să-l hrănească, iar când am fost în tabăra Brownie s-a îmbolnăvit de gripă hamsterească şi aproape a murit.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Con, a zis Keira, dar e greu de crezut că o să fie mai în siguranţă vânturându-se încoace şi-ncolo prin Alpii francezi, nu-i aşa? In orice caz, nu au nici cel mai mic motiv să ne scotocească prin lucruri, aşa că probabil că o să fie în regulă.

Connie n-a părut alinată de cuvântul „probabil”, aşa că a început să se legene înainte şi înapoi.

Instinctiv, m-am întins şi i-am pus mâna pe umăr. Mă simţeam bine, într-un fel, încercând să fiu eu cea care să ajute, în loc să fiu cea neajutorată.

— Nu au de unde să ştie că el se află aici. O să fie bine.

A sunat jalnic şi eram destul de sigură că nu era adevărat. Dacă cineva îl găsea pe Domnul Jambon aveam să intrăm toate într-o mare belea.

Un tip i-a dat nişte hârtii domnişoarei Mardle. Autocarul s-a pus din nou în mişcare şi a urcat pe rampă, ajungând pe feribot. Eu şi Keira am schimbat o privire uşurată.

— Să nu-i dai drumul prin autocar, a rostit Keira. Nu vrei să-l audă şoferul hămsterind pe aici.

Connie a dat din cap şi şi-a trecut grijulie braţul prin chinga rucsacului.

— O să te protejez, Domnule Jambon, a şoptit ea în rucsac, în timp ce un profesor pe care nu-l cunoşteam s-a apucat să ne explice regulile care trebuiau respectate pe feribot.

Am ieşit din autocar si am urcat scările. Nu mai fusesem niciodată pe un feribot. Era foarte mare. Am trecut pe lângă vreo zece giruri de maşini parcate înainte de a ajunge la puntea

principală. Connie îşi ţinea rucsacul în faţă şi, din când în când, vorbea în el. I In cuplu în vârstă a făcut un schimb de priviri care nu i-a scăpat Keirei.

— Hai să mergem într-un loc în care să fim singure, a spus ea.

— Ştiu! a exclamat Connie, un zâmbet entuziasmat înflorindu-i pe chip. Să scriem dorinţe şi să le aruncăm în adâncurile oceanului.

— Nu ştiu dacă să le spun adâncurilor oceanului că vreau ca Alfie să-şi facă de cap cu mine, a spus Keira. Probabil că nu e prioritatea numărul unu a adâncurilor oceanului.

— Te referi la Alfie, fratele lui Scarlett? am întrebat. II placi?

Era în continuare ciudat că Keira Avakian nu mai purta pantofi ortopedici speciali, lăsând la o parte faptul că se încumeta să-i pice cineva cu tronc. Lauren îl plăcuse întotdeauna pe Alfie. Îmi spusese asta atunci când îl întâlnirăm pentru întâia dată, la petrecerea lui Scarlett, în clasa a şaptea. M-am întrebat dacă nutrea în continuare aceleaşi sentimente pentru el.

Keira şi Connie au încuviinţat amândouă din cap.

— Cred că arată ca un cornet de îngheţată, a spus Connie, entuziasmată. Dar dragostea este o chestie amuzantă de genul ăsta.

Keira a împuns-o dojenitor, cu degetul în braţ, pe Connie.

— Ţie îţi place de cineva în clipa asta, Mouse? a întrebat Connie în timp ce urcam scările spre punte.

Am clătinat din cap şi m-am simţit un pic stânjenită. Ca şi cum s-ar fi cuvenit să am ceva de povestit despre un băiat de la White Lodge. Nici măcar nu ştiam dacă îmi căzuse cineva cu tronc vreodată. Cineva pe care să-l plac pe bune. Ca şi cum ar fi fost o galerie de fotografii pe care să le poţi modifica astfel încât să-ţi placă. Vreau să spun că Lila chiar a mâncat, la un moment dat, fotografia unui băiat din clasa a zecea pe care îl plăcea.

Cred că de multă vreme nu mă mai gândisem la altceva în afară de balet. M-am simţit cuprinsă de o furie surdă. Nu era corect că nu eram destul de bună. Că viaţa putea să-mi ofere ceva ce îmi doream atât de mult, doar pentru ca, după aceea, să-mi ia pur şi simplu înapoi cadoul cu pricina.

— Poate că o să găseşti pe cineva care să-ţi placă în excursia asta, a zis Connie, în timp ce împingeam într-o uşă grea, deschizând-o pentru a ieşi pe punte.

Vântul ne-a izbit cu toată puterea. Părul mi s-a desfăcut şi a început să-mi fluture, picături de apă sărată mi-au stropit faţa.

— Am standarde destul de ridicate, a strigat Connie, în bătaia vântului. Mi-a plăcut de o singură persoană toată viaţa şi ea nici măcar nu există, a continuat, privind visătoare spre mare. Oh, Ron Weasley… armăsar roşcat fictiv.

— Ei bine, şi mie mi-a plăcut tot de o singură persoană! a spus Keira, cu mândrie în glas. Alfie e dintotdeauna omul meu. Şi el chiar există. Păcat că sora lui e cam…

S-a oprit abrupt, uitându-se la mine.

— Scuze, Mouse, ştiu că Scarlett e prietena ta.

Am ridicat din umeri pentru a-i arăta că nu contează. Chestia era că habar n-aveam dacă Scarlett era prietena mea sau nu. Şi, dacă existau tabere, ea era în cea a lui Lauren.

— Da, dar ai ieşit cu alţi trei băieţi, i-a amintit Connie, cu asprime în glas. Vreau să spun că sunt total de acord că între tine şi Alfie există o relaţie romantică, dar trebuie să-i fi plăcut şi pe ceilalţi trei, nu-i aşa?

Keira s-a încruntat.

— Bleah, nu. Doar am exersat ca să fiu pregătită pentru el, a continuat ea, după care s-a uitat la mine. Ai sărutat vreodată pe cineva, Mouse?

— Nu, am răspuns liniştită, încercând să nu atrag atenţia asupra acestui fapt.

Poate că era un alt lucru pe care toată lumea îl făcuse în ultimii doi ani.

— Nu-ţi face griji, a zâmbit Connie. Nici eu.

— N-aţi pierdut nimic, sinceră să fiu, a suspinat Keira. E cam dezamăgitor, zău aşa. Crezi că o să fie o mare chestie, un moment de cotitură în viaţă, şi de fapt e doar Elliot Campbell umplându-te de bale în toaleta pentru persoane cu dizabilităţi.

— Probabil că nu toată lumea are parte de experienţa asta la primul sărut, a spus Connie. Elliot

Campbell nici măcar nu cunoaşte atât de multă lume.

— N-are a face. Poate o să întâlnim nişte băieţi francezi în Alpi. Pun pariu că băieţii francezi sărută de zece ori mai bine decât băieţii englezi.

— Ei bine, asta-i evident, a zis Connie. De aceea se si numeşte „sărutul franţuzesc". Nu ai auzit niciodată despre „sărutul englezesc", nu-i aşa?

Keira s-a aplecat peste balustradă.

— „Sărutul englezesc" este un lucru care se întâmplă atunci când un băiat te invită la dans şi îşi îndeasă limba în gâtul tău, după care se duce la un concurs de tras pârţuri cu amicii şi nu mai vorbeşte niciodată cu tine.

— Bună, fetelor!

Ne-am întors toate în acelaşi timp. Ştiusem extrem de exact unde se aflase Lauren în fiecare clipă din ultimele trei ore, dar ea izbutise totuşi să mă prindă cu garda jos. Scarlett şi Melody o încadrau. Mi-au zâmbit.

— N-am avut ocazia să te salut asa cum se cuvine, a rostit Lauren, desfacându-şi braţele.

Am făcut un pas înainte şi ne-am îmbrăţişat.

— Salutare, Mouse!

Scarlett m-a îmbrăţişat şi ea, după care am îmbrăţişat-o pe Melody. Acelaşi tip de îmbrăţişare nesinceră, care a durat o fracţiune de secundă.

— Mâinile tale se asortează foarte bine cu pulovărul pe care îl porţi, a spus Lauren, zâmbind. Albastrul este foarte la modă în acest sezon. Ai fost inspirată să te asortezi chiar în locul cu pricina, a continuat ea, râzând, dar într-un mod prietenos. Noi ne ducem să ne luăm nişte ciocolată, nu vrei să vii cu noi? S-ar putea să găsim chiar şi bezele.

Aceasta era Lauren din vremea micilor răsfăţuri culinare de după lecţia de balet. Nodul din stomacul meu s-a destins. Dacă lucrurile se întorceau la normal cu Lauren, atunci poate că totul avea să fi bine. S-ar fi putut să-mi recapăt cea mai bună prietenă.

— Da, desigur, am răspuns. Sună excelent.

Apoi am văzut-o pe Connie surâzându-mi. Nu ştiam dacă invitaţia se referise şi la ea şi Keira. Nu-mi puteam imagina că Lauren dorea să meargă şi ele. Nu erau prietene. Connie este tipul de persoană de care Lauren face haz pe la spate. Şi Keira, aşa cum fusese înainte, se încadra în aceeaşi categorie. Dar ar fi fost cu adevărat aiurea să mă întorc de-a dreptul la vechile mele prietene, fără să le mulţumesc măcar lui Connie şi Keirei pentru tot ceea ce făcuseră. M-am uitat la Connie şi apoi la Keira; nu ştiam ce să fac.

— Putem să ne întâlnim acolo peste zece minute? am întrebat-o pe Lauren. Noi tocmai faceam un tur al punţii.

— Trebuie să vorbim cu adâncurile oceanului, a adăugat Connie într-o doară, iar Lauren şi Melody au schimbat o privire.

Ştiam ce însemna privire^ asta, dar Connie nu păru să observe.

— OK, bine, ne vedem acolo atunci, a răspuns Lauren, arătând spre interior, către o firmă de neon care anunţa Restaurantul lui Sindbad.

Connie şi Keira şi cu mine ne-am uitat peste balustradă cum nava spinteca apa. Keira şi-a scos carneţelul şi s-au apucat amândouă să-şi aştearnă dorinţele pe hârtie. Ştiam că nu se facea, dar dintr-odată am vrut să se termine cât mai repede cu chestia asta, pentru a putea ajunge odată la restaurant. Numai că, indiferent cât de prostesc era ceea ce faceam, aveam senzaţia că ar fi fost păcat să nu scriu o dorinţă adevărată, pentru orice eventualitate. La fel ca atunci când sufli în lumânări de ziua ta si de fiecare dată chiar îţi doreşti ceea ce vrei de fapt.

— Ai trecut două, i-a spus Keira lui Connie. Nu-i cinstit.

— Una e pentru Domnul Jambon, a răspuns Connie, mângâindu-şi cu dragoste rucsacul.

— Este vorba despre evitarea arestării? a întrebat Keira.

— Ai nimerit-o! a exclamat Connie, radioasă.

A despăturit hârtia pentru a ne arăta ceea ce scrisese: „AJUTĂ-MĂ TE ROG SĂ EVIT ÎNCHISOAREA PENTRU HAMSTERT".

Keira a râs.

— El trăieşte deja într-o cuşcă. Cât de rea ar putea să fie închisoarea pentru hamsteri?

S-a întors spre mine.

— Hai, Mouse, noi două ne-am scris dorinţele.

M-am uitat la mica bucată de hârtie goală şi am hotărât să scriu unicul lucru pe care în clipa aceea mi-l doream mai mult decât orice altceva.

— La trei! a strigat Keira mării.

Vântul a smuls hârtiile imediat ce le-am dat drumul, iar eu am închis ochii şi am tot repetat în gând dorinţa pe care mi-o pusesem.

M-am uitat la Connie. Ţinea ochii închişi strâns şi eram convinsă că şi ea îşi repeta în gând dorinţa. M-am întrebat ce îşi dorea cu adevărat Conâiie.

— Alfie e cel mai tare! a strigat Keira.

— Nu trebuia să ne spui! a ţipat Connie. Să nu-i purtaţi pică, adâncuri ale oceanului…

Le-am spus ambelor la revedere şi imediat am început să mă agit. Trebuia să-mi curăţ albastrul de pe mâini şi să mă gândesc la ce urma să spun. Dacă Lauren mă întreba despre Paris? Trebuia să par genul de persoană pe care ele să şi-o dorească în grupul lor.

Am deschis uşa toaletei, după care am intrat într-o cabină, am încuiat-o şi mi-am dat jos blugii. Se luase ceva albăstreală de pe ei.

Deodată, uşa de la toaletă s-a deschis şi le-am auzit pe Lauren şi Scarlett. Am deschis gura să le strig un salut, dar am îngheţat.

— Connie-May a fost întotdeauna o ciudată, am auzit-o pe Lauren. E ca Freaky Friday. Ca şi cum un copil de şapte ani ar fi întemniţat în trupul ei. Şi Keira arăta de-a dreptul… naşpa.

— Puah, fratele meu chiar o place, a râs Scarlett. Merg împreună la înot şi e căzut în limbă după ea.

A urmat un moment de tăcere. M-am întrebat dacă Lauren îi spusese vreodată lui Scarlett cât de mult îl plăcea pe Alfie. Poate că o făcuse, totuşi.

— Pun pariu că e tare păroasă, a spus Lauren. Are nişte sprâncene atât de groase. De ce nu-i spune nimeni să se ocupe de ele?

— Fratele meu e destul de ciudat. Asa că nu e de mirare că o place.

Puteam să le văd, prin crăpătura uşii cabinei, cum îşi refăceau machiajul şi să îşi aranjau părul.

Rucsacul meu era pe jos, în faţa mea. Dacă dădeau cu ochii de el, aveau să ştie că eram acolo. M-am aplecat cât de încet am fost în stare şi l-am ridicat binişor, centimetru cu centimetru, până l-am pus în poală. Apoi, cu blugii încă în jurul gleznelor, mi-am ridicat picioarele şi mi-am strâns genunchii la piept.

Îmi era frică şi să respir. Gândul că aveau să-şi dea seama că se ascundea cineva în cabine mă facea să tremur toată. Şi apoi mi-am amintit că telefonul meu era dat la volum maxim. Am tot repetat, în gând: Te implor, Doamne, să nu-mi sune telefonul.

Scarlett a intrat chiar în cabina de alături. Şi-a trântit pe podea rucsacul Kanken, de culoare roz, şi chinga acestuia s-a strecurat prin deschizătura dintre, cabine. Am închis ochii ca un copil, pentru a încerca să o fac să dispară. Mă simţeam într-adevăr ciudat să o aud făcând pipi.

— Mouse arată foarte ciudat, a zis Lauren, iar obrajii au început să-mi ardă, imediat ce mi-a rostit numele. Ca un băiat. Chiar e naşpa să ai asemenea muşchi. Intr-a şaptea era drăguţă, dar acum arată pur şi simplu… ca un bărbat.

Trupul a prins să-mi tremure, îndurerat. Mă simţeam amorţită. Întotdeauna îmi făcusem griji că eram suplă şi musculoasă, dar toată lumea îmi spunea că era o prostie.

— Pun pariu dă are nişte muşchi abdominali uimitori, totuşi, a râs Melody.

— Probabil e anorexică, a zis Scarlett. Aşa sunt toate balerinele.

Se afla literalmente la un metru distanţă de mine.

— Fetelor, nu fiţi rele, a spus Melody. Îmi pare rău pentru ea că trebuie să stea împreună cu o exuberantă şi cu o ciudată.

Scarlett şi-a ridicat rucsacul şi a ieşit din cabină.

— Ceea ce mi se pare cu adevărat aiurea este că a crezut că totul e în regulă, de s-a purtat astfel,

ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a rostit Lauren, pe un ton agasat. Nu sunt prietenă cu ea. De fapt, ea nici nu are vreo prietenă aici, nu-i aşa? E cam ciudat din partea ei să se comporte în felul ăsta. De-a dreptul arogant, la drept vorbind. Dar cred că aşa a fost ea întotdeauna.

Naşpa. Ca un bărbat. Fără prieteni. Arogantă. Mi-am muşcat mânerul rucsacului pentru a-mi opri lacrimile.

— De ce ai mai invitat-o? a întrebat Scarlett.

— Deoarece cunoaşterea înseamnă putere, a zis Lauren de parcă ar fi fost de la sine înţeles.

Am auzit uşa trântindu-se în urma lor şi liniştea a pus iarăşi stăpânire pe toaletă. Mă puteam auzi plângând, dar nu simţeam că fac asta. Nu mai simţeam nimic.

Jack

— Uite! a zbierat Max. Zăpadă!

Întregul autocar a prins viaţă, toată lumea şi-a turtit faţa de cel mai apropiat geam. Trecuserăm de feribot şi mergeam prin Franţa de câteva ore bune, şi toată lumea se întreba, bombănind, când aveam să vedem în sfârşit nişte zăpadă adevărată.

— Unde? a întrebat Sarvan, care se afla cu trei locuri mai în spatele nostru.

Max a împuns iarăşi cu degetul în geam.

— Acolo, idioţilor! Uitaţi-vă!

Cu toţii am urmat direcţia indicată şi ne-am zgâit. În depărtare, ieşind dintr-un nor, se profila conturul fantomatic al unui munte. Puteai să-i întrezăreşti vârful pudrat cu zăpadă.

— Oh, da, a spus Toddy. Hai că nu e ce mă aşteptam, de fapt.

Toată lumea şi-a reluat locurile, bodogănind.

— Incredibil, a mârâit Max. Încerci să faci o chestie drăguţă… Unii oameni…

S-a întors spre mine.

— Înţelegi la ce mă refer?

Am încuviinţat, dar abia dacă îl băgăm în seamă. Mă gândeam pur şi simplu la pariu.

Max avea să-l câştige, cu siguranţă. Probabil tocmai de-aceea îl şi sugerase. Şi totuşi, ar fi putut avea dreptate. Poate că un pariu ca ăsta era exact ceea ce aveam nevoie pentru a nu-mi mai face griji şi a izbuti să fac vreo ispravă. Mi-am jurat în clipa aceea că, orice s-ar fi întâmplat, nu aveam să mă mai comport ca o mămăligă. Dacă în această săptămână urma să mă confrunt cu o altă situaţie gen Maria Bennett, nu aveam să mai dau bir cu fugiţii. Aveam să respir adânc, să închid ochii, să mă aplec şi să trec la fapte.

Dincolo de geamuri, munţii înzăpeziţi de la orizont deveneau treptat din ce în ce mai mari. Am simţit un mic şoc de agitaţie nervoasă în piept. Lângă mine, Toddy stătea în continuare cu capul îngropat în ghidul de conversaţie. Din clipa în care ne întorseserăm în autocar, ne hotărâserăm să memorăm cele mai grosolane şi mai nepoliticoase expresii franţuzeşti pe care le puteam găsi, ca să vedem, apoi, dacă le puteam strecura în conversaţii pe parcursul taberei.

— In regulă, a zis Toddy, împingându-şi ochelarii pe nas cu degetul mijlociu, ce ziceţi de asta: Avez-vous ma trousse?

— Ce înseamnă? am întrebat.

— Penarul meu e la tine?

Max a dat din cap.

— Destul de bine. Cinci puncte dacă putem să strecurăm chestia asta într-o conversaţie adevărată cu un francez adevărat. Dar o să fiei mult mai bine dacă amestecăm şi punem cap la cap chestii din vocabular. De pildă, ce ziceţi de…

A înhăţat cartea şi a frunzărit-o la întâmplare.

— O.K. Ma perruche… est dans la zonepietonne.

— Care înseamnă…?

— Penisul meu este în zona pietonală.

Am râs.

— Da. Corect, e bună. Cincisprezece puncte cui poate să o folosească.

— Eu prefer, totuşi, Monsieur, voiregrand-mere etait un blaireau, a spus Toddy.

— Asta ce mai înseamnă?

— Domnule, bunica dumneavoastră a fost un bursuc.

Am izbucnit cu toţii în hohote de râs.

— Cuvântul „domnule” îi dă tot farmecul, a zis Max, ştergându-şi ochii. Vor crede că eşti cât se poate de respectuos auzind Monsieur, după care – zbang! — îi loveşti cu blaireau.

— Este o capcană clasică pentru fraieri, am spus.

— Chestia e că nu putem folosi vreuna dintre aceste expresii înainte de a ajunge în staţiune, nu-i aşa? a întrebat Max. Aşadar, ce ziceţi de nişte provocări pe care să le punem în practică acum, în autocar?

— Ca de pildă?

— Habar n-am. Să-ţi lipeşti fundul de fereastră, să zicem.

— Max, nu o să-ţi dăm puncte dacă-ţi lipeşti fundul de fereastră, a spus Toddy.

— De ce nu?

— Pentru că evident că n-ai să o faci.

— Ba bineînţeles că am s-o fac! a pufnit Max. Dacă o să-mi daţi douăzeci de puncte, o să-mi lipesc poponeţul de fereastră.

Toddy a ridicat din umeri.

— În regulă. Douăzeci de puncte pentru chestia asta.

— Îţi dai seama că aceste „puncte” nu au nicio valoare în lumea reală, da, Max? am spus.

— Da, dar – s-a oprit în toiul replicii, şi a exclamat, dintr-odată – Oooh! Oh, Doamne, PUTE rău!

Eram pe cale să-l întreb la ce se referea, când nasul mi-a fost lovit de o duhoare teribilă.

— Oh, Doamne, am gemut gâtuit.

Pârţurile date într-un autocar sunt cele mai rele pârţuri din lume.

Max şi-a trântit ambele mâini peste gură şi şi-a lipit faţa de fereastră.

— Stai sgur pârţami mint, a bălmăjit el.

— Ce? a întrebat Toddy. Oh, omule, ce-i mirosul ăsta?!

Max şi-a mutat mâinile mai sus, acoperindu-şi nasul.

— Am spus ăsta e sigur unul dintre pârţurile lui Jamie Smith.

— Da, a zis Toddy, strângându-se zdravăn de nas. Mâncare pentru pisici. De ce vânturile lui miros întotdeauna ca mâncarea pentru pisici?

Cu mâna lipită în continuare la nas, Max a strigat spre partea din spate a autocarului, către Jamie:

— Hei, Jamie! De ce vânturile tale miros întotdeauna ca mâncarea pentru pisici?

— Pentru că asta serveşte maică-ta la cină, a răcnit Jamie, drept răspuns.

Replica sa a fost recompensată cu hohote de râs şi cu o sumedenie de palme ridicate în semn de apreciere. Morocănos, Max s-a prăbuşit înapoi pe locul lui.

— Nici măcar nu are vreun sens, a mormăit el. De ce ar servi mama mâncare pentru pisici la cină?

Toddy şi-a dat ochii peste cap la mine, dar, înainte de a putea răspunde, domnul Flynn a apărut pe culoar, venind spre noi.

— Gata, băieţi! Liniştiţi-vă. Aproape că am ajuns.

De obicei poţi să-l auzi pe Flynn venind de la mai bine de un kilometru, din pricina vocii sale bubuitoare. E destul de scund, cu părul pieptănat lins pe spate şi un barbişon negru. Vorbeşte ca şi cum ar avea vreo şaizeci de ani, chiar dacă mama spune că nu poate să aibă mai mult de treizeci. Eram cu toţii destul de mulţumiţi că ne însoţea în tabără, căci este un mare fraier.

— Ce mai faceţi voi, aici, în spate? ne-a întrebat Flynn, fluturându-si dramatic mâinile.

A inhalat puternic şi apoi a oftat din rărunchi, satisfăcut.

— Vă bucuraţi de aerul proaspăt de munte, nu-i aşa, flăcăi?

— Suntem într-un autocar, domnule, am spus. Nu putem să ne bucurăm decât de mirosul de odorizant şi de cel al vânturilor trase de Jamie Smith.

Flynn a strâmbat din nas.

— Hmmm. Da. Cam miroase a… mâncare pentru pisici aici, în spate.

— Domnule, a rostit Max, frecându-şi buza de sus, pot să vă întreb ceva în legătură cu întreţinerea părului facial?

— Da, domnule Kendal, poţi, i-a răspuns Flynn, mângâindu-şi mândru barbisonul.

— Ei bine, domnule, a spus Max, după cum se poate vedea, zilele astea am mustaţă…

— S-ar putea să aveţi nevoie de o lupă pentru a vă da seama, domnule, l-am întrerupt.

— Tine-ţi gura, Jack, m-a repezit Max. Oricum, domnule, credeţi că ar trebui s-o şamponez? Dumneavoastră vă şamponaţi barba?

Am gemut şi m-am ridicat în picioare.

— Nu sunt în stare să mai ascult chestia asta. Mă scuzaţi, domnule.

Mi-am făcut loc pe lângă Flynn şi m-am înghesuit în minuscula cabină de toaletă.

În timp ce trânteam uşa şi mă ridicam m-am pocnit dureros cu capul de tavan. Doar chestiile de genul acesta mă fac să-mi dau seama cât de mult am crescut în ultima vreme.

— Ce te-ai schimbat, Jack!

Asta îmi spuneau tot timpul prietenii părinţilor mei când mă vedeau, în ultima vreme. Dar era ciudat, că eu nu mă simţeam diferit. M-am privit în mica oglindă. Nici măcar nu arătam într-a devăr diferit, cu excepţia înălţimii. Aceiaşi ochi mici, pătrunzători, căprui şi migdalaţi. Acelaşi nas subţire şi ascuţit, pe care l-am moştenit cu siguranţă de la mama. Aceleaşi gropiţe adânci şi rotunde în obraji, care îşi dublează mărimea atunci când zâmbesc cu gura până la urechi. Acelaşi păr şaten şi stufos care se zbârleşte mereu în partea din faţă, indiferent cât îl ud cu apă, încercând să-l netezesc.

Aproape că mi-am lipit faţa de oglindă, pentru a-mi examina buza de sus. Nimic. Unele dintre firele de păr din jurul gurii păreau ceva mai întunecate, dar mă era cale lungă chiar şi până la acea tentativă de mustaţă jalnică a lui Max. Poate să-mi colorez pur şi simplu firele astea cu o cariocă neagră? Oare şi-ar fi dat cineva seama? Poate că asa făcea si Max.

Dintr-odată, o explozie de strigăte şi hohote de râs a izbucnit deasupra mea. Am deschis uşa brusc şi m-am năpustit înapoi pe culoar.

Am văzut de ce o luase toată lumea razna şi am izbucnit şi eu în râs. Un alt autocar plin cu elevi mergea pe lângă al nostru, şi toată lumea din el îşi ieşise de asemenea din minţi, pentru că Max stătea pe scaunul său cu pantalonii în vine şi cu fundul gol apăsat ferm de fereastră.

4

Mouse

M-am strecurat în autocar înaintea oricui altcuiva. M-am holbat insistent pe fereastră cât timp s-a urcat toată lumea, încercând să fiu invizibilă şi aşteptând ca Lauren să treacă pe lângă mine şi să ne confruntăm. Când, în cele din urmă, Lauren, Scarlett şi Melody au urcat, erau mai zgomotoase şi mai vesele ca niciodată. In timp ce se apropiau, mâinile au început să-mi tremure. Au trecut pe lângă mine şi chicotelile au încetat preţ de câteva clipe, dar apoi au continuat, mai tare ca oricând, în timp ce se îndepărtau pe culoar.

— Cum a fost masa? a întrebat Connie, vioaie, când ea şi Keira s-au trântit în scaunele din faţa mea, iar autocarul ieşea din cala feribotului şi intra în Franţa. Noi am avut un desert delicios.

Jumătate zmeură albastră, jumătate gumă de mestecat care face balonaşe. Uite, a continuat ea, scoţând limba, care era de un albastru intens. Acum mă asortez, a mai zis ea, arătând spre obrajii cu urme de amprente albastre.

Am încercat să zâmbesc. Ea m-a privit ceva mai atent, după care a tras cu ochiul spre partea din spate a autobuzului. Privirea i s-a întunecat.

— Eşti bine, Mouse? m-a întrebat, în şoaptă.

Am dat din cap. Mi-am sprijinit tâmpla de geam şi m-am prefăcut că dorm. Apoi Keira şi Connie au adormit de-a binelea, una rezemându-şi capul de cealaltă, şuviţele de păr şi firele căştilor lor împletindu-se, ca şi picioarele. Nu trebuia să conversez şi să pretind că totul era în regulă. Mi-am vârât capul în hanorac, aidoma unei ţestoase, şi am urmărit cum ne deplasam cu viteză pe autostrada franţuzească.

Ascultând muzica din Lacul Lebedelor, am închis ochii si am încercat să-mi amintesc paşii, dar nu izbuteam să mi-o scot din minte pe Lauren şi lucrurile pe care le spusese. Simţeam cum lacrimi fierbinţi mi se îngrămădesc în colţurile ochilor, dar le-am şters repede. Nici măcar nu ajunseserăm în staţiune şi eu îmi doream deja ca excursia să se fi terminat. Nici măcar nu voiam să merg acasă, ci doream să mă întorc pur şi simplu în timp şi să fiu o dansatoare mai bună.

În cele din urmă, m-a furat şi pe mine somnul. Am avut vise ciudate, în care eu şi Lila săream dintr-un pat în altul, în dormitorul de la căminul White Lodge, după care se făcea că mă jucam împreună cu Connie, în piscina pentru copii, când eram mici, dar ea avea în continuare mâinile albastre. Apoi mama mă îmbrăţişa si auzeam ecoul râsetelor lui Lauren, amestecate cu ale lui Melody şi ale lui Scarlett. Când am deschis ochii, visul s-a zăpăcit, si mi-am dat seama că ele chiar râdeau. Toată lumea hohotea.

Întregul autocar era un balamuc. Toată lumea arăta cu degetul şi ţipa. Până şi Connie mă împungea cu degetul.

— Fund! striga ea, printre hohote nestăpânite.

Am aruncat o privire afară şi am văzut un alt autocar mergând pe lângă noi şi un fiind palid şi lătăreţ proptit într-o fereastră.

Toată lumea făcea fotografii şi zbiera, iar băieţii din celălalt autocar îşi ieşiseră şi ei din minţi. Connie şi-a acoperit ochii cu mâinile, dar a continuat să strige „Fund!” ca şi cum ar fi strigat după ajutor. Am auzit-o şi pe Lauren ţipând:

— Oh, Doamne!

Domnişoara Mardle s-a apucat să străbată culoarul arborând cea mai serioasă mină cu putinţă. Celălalt autocar ne-a depăşit, iar fundul s-a făcut nevăzut.

— E-n regulă, domnişoarelor! Gata! E doar un fund! Eu am unul, voi aveţi câte unul, toată lumea are aşa ceva!

Accentul ei galez devenea mai pronunţat când era agitată.

— Domnişoara Mardle are un fiind! a anuntat Connie si y y y toată lumea a izbucnit iarăşi în hohote de râs.

— Da, da, a rostit domnişoara Mardle, cu răbdare în glas. Sper că nu o să deveniţi toate nişte isterice de fiecare dată când o să daţi cu ochii de câţiva băieţi. Vorfi băieţi la hotelul nostru, să ştiţi.

— Ce?! a exclamat o fată, aflată pe unul din locurile din faţă. Vorbiţi serios, domnişoară? Vor fi băieţi acolo?

Domnişoara Mardle păru să regrete instantaneu că nu-şi ţinuse gura.

— Păi, ei bine… da, Nadia. Asta înseamnă că acolo vor mai fi cazate şi grupuri de la alte şcoli şi că există şanse ca unele dintre ele să includă şi membri de sex masculin…

Restul frazei a fost acoperit de un alt torent general de ţipete şi strigăte frenetice. Domnişoara Mardle şi-a tras o palmă blândă peste faţă şi s-a retras, aşezându-se înapoi pe locul ei.

Dintr-odată, un alt val de gălăgie s-a propagat prin autocar. M-am uitat pe fereastră şi am văzut de ce răcnea din nou toată lumea – un panou imens cu chipul unui băiat zâmbitor pe el.

Băiatul arăta incredibil, uin\itor de bine. Avea ochi mari şi albaştri care priveau puţin în jos, ca şi cum ar fi fost timid, şi un fel de semizâmbet care îi făcea mici gropiţe în obraji. Părul său

şaten-deschis era zbârlit şi pieptănat cumva într-o parte şi era gol de la brâu în sus, etalând acea piele bronzată perfect pe care o au doar celebrităţile. Blugii lui aveau o croială atât de joasă, încât îi puteai vedea întregul tors şi, dedesubt, era cuvântul „ROLAND”.

Keira a fluierat.

— Dacă toţi băieţii din ţara asta arată aşa, atunci cu siguranţă sunt gata pentru nişte săruturi franţuzeşti.

— Nu este foarte practic să ieşi la bustul gol în zăpaclă, a spus Connie.

Keira i-a tras o scatoalcă.

— Să nu-mi spui că tot pe Ron l-ai alege.

— Ron este singura mea pereche adevărată, a dat Connie din cap, fără să-şi ia ochii de la panou. Dar aş putea să-l las pe Roland să mă sărute englezeşte. Să mă încălzească pentru Ron.

Am auzit-o pe Scarlett spunând, în spatele nostru:

—Trebuie să fie vreun cântăreţ francez sau ceva de genul ăsta.

Lauren a zis:

— Nu-mi pasă ce e, dar cu siguranţă e cel mai tare băiat de pe planetă. E uimitor. Trebuie să-l căutăm pe Google, imediat ce o să avem semnal.

În cele din urmă, pe când soarele începea să apună şi stelele începeau să se ivească, am trecut pe lângă semnul indicator pentru „MERCIER” – oraşul în care trebuia să stăm. Autocarul a oprit în parcarea hotelului şi, când am coborât, am fost izbită de o pală de aer îngheţat. Faptul că eram în mijlocul unui lanţ muntos se simţea cu adevărat. Mi-am strâns jacheta de pe mine şi am aruncat o privire înjur. Nu ningea, dar aproape totul era acoperit de o pătură groasă şi albă – pământul, automobilele, acoperişurile clădirilor. Totul părea atât de ciudat şi de distant. Chiar şi aerul mirosea diferit.

Am aşteptat cât mai la o parte cu putinţă în timp ce ni se dădeau jos bagajele, ca să nu fiu nevoită să stau în preajma lui Lauren. Ştiam că va trebui să stau de vorbă cu ea, la un moment dat, dar pur şi simplu nu eram stare să-i fac faţă acum.

Domnişoara Mardle s-a apropiat şi a spus:

— Matilda, draga mea, o să stai în cameră cu Connie, căci se pare că îşi doreşte acest lucru. N-am uitat că tu şi Lauren eraţi prietene, dar mă tem că nu mai e loc în camera ei.

Am scos un oftat de uşurare, în sinea mea, si am zis:

— E foarte bine, domnişoară.

Connie era atât de radioasă, încât aproape strălucea. S-a întors spre Keira:

— Ştiai că, până la patru ani, am crezut că adevăratul nume al lui Mouse era chiar Mouse?

— Da, şi ai crezut, de asemenea, că maşina ta de spălat vase era bântuită, a zis Keira.

— Chiar era! a strigat Connie.

Domnişoara Mardle ne-a întrerupt.

— Bine, fetelor, evident că toate astea sunt fascinante. Dar intraţi în camerele voastre acum, căci e un ger de crapă pietrele. Să vă întoarceţi în holul de la recepţie în aproximativ o jumătate de oră. Cei de la hotel vor proiecta un film pentru noi, în seara asta. Connie, te rog să te speli pe faţă înainte de a coborî, draga mea.

Connie a oftat şi a dat din cap, după care am intrat în hotel împreună cu toţi ceilalţi, asigurându-mă că păstrez câţiva metri distanţă în spatele lui Lauren, Scarlett şi Melody. In tot holul erau lipite o sumedenie de afişe cu Roland.

— Ne urmăreşte, am auzit-o spunând pe Melody.

— Aş vrea eu să o facă, a spus Lauren.

Femeia de la recepţie şi-a împins ochelarii pe nas şi s-a uitat la afiş împreună cu noi.

— Vă place Roland, nu-i aşa? Toate fetele sunt topite după Roland. Vreţi să aflaţi un secret? Umblă vorba că se află chiar aici, în oraş, în acest moment, pentru a filma noul său videoclip, ne-a destăinuit ea, ridicând din sprâncene şi zâmbind. Poate că o să-l vedeţi…

Am văzut-o pe Lauren exclamând pe muteşte „Oh, Doamne!” către Scarlett şi Melody, după care toate trei s-au îndepărtat grăbite pe coridor, chicotind.

Chiar dacă mă uram pentru asta, o mică parte din mine îşi dorea să fi fost împreună cu ele.

Jack

Flynn a descuiat uşa şi noi ne-am năpustit pe lângă el în cameră.

— Ei bine, asta este, băieţi, a spus el. Domiciliul vostru pentru următoarele cinci zile.

Camera era mică, întunecată şi foarte, foarte curată. Tot ce se afla în ea avea o ciudată culoare maronie – pereţii, paturile, mesele, corpurile de iluminat. Chiar şi chiuveta din baie.

— Frumos! a exclamat Max, trântindu-şi rucsacul pe podea. M-am uitat pe fereastră la cerul întunecat şi înstelat. Sub el se putea distinge conturul munţilor.

— Despachetaţi-vă repede lucrurile şi veniţi apoi direct în holul principal, a zis Flynn. Cum este prea târziu pentru a mai face altceva, hotelul o să ne ofere o seară de film.

A închis usa, iar noi ne-am întors rucsacurile cu fundul în sus şi le-am golit pe paturi.

— Aşa, a zis Max. Gata cu despachetarea. Să mergem şi să aruncăm o privire prin preajmă.

Întregul hotel părea să fie tapetat cu afişe ale unui cântăreţ francez pe nume Roland. Arăta ca o clonă tipică de marţafoi de scenă – zâmbet vulgar şi fals, aplicat pe toată faţa, şi un breton suflat de vânt într-o parte, castaniu, acoperindu-i fruntea. Purta nişte blugi strâmţi şi o jachetă roasă, de piele neagră. Încrederea lui în sine părea să dogorească din afiş.

— Ce i-di-ot, a rostit Max, împungând cu degetul chipul extrem de îngâmfat al lui Roland. Vedeţi, ăsta e exact genul de cretin pe care nu-l înghiţim. Formaţia noastră – indiferent cum va ajunge să se cheme, în cele din urmă – trebuie să fie exact opusul acestui tip şi a tuturor celorlalte gunoaie comerciale gen X Factor.

Toddy s-a uitat chiorâş la afiş.

— De fapt pare să semene puţin cu tine, Jack, a spus el.

— Taci, Toddy, am zis eu, râzând.

— Nu, serios. In orice caz, nasul lui e leit al tău.

M-am uitat din nou la afiş. Avea dreptate, într-un fel. Nasul mic şi ascuţit şi gropiţele din obraji semănau, în mare măsură. Dar ochii mari si albaştri, zâmbetul trufaş si încrederea în sine erau cu totul străine de mine.

Max a verificat culoarul din spatele şi din faţa noastră, apoi a scos un pix din jachetă şi a mângâlit o ditamai mustaţă neagră pe buză de sus a lui Roland. S-a asigurat din nou că nu se afla nimeni prin preajmă şi a adăugat o bulă cu text, care pleca de sub mustaţă şi care conţinea cuvintele je suis un loser.

A făcut un pas înapoi, pentru a-şi admira opera.

— Ei, cum vi se pare?

— Ştii, „loser” nu este de fapt un cuvânt francez, am spus.

Max a oftat.

— Bineînţeles că este. „Loser” este universal. Este unul dintre acele cuvinte care sunt la fel în orice limbă, ca „internet” sau „weekend”.

— Sunt destul de sigur că nu e adevărat.

— Ei bine, eu sunt destul de sigur că este.

— Cred că lucrul cel mai interesant aici, a intervenit Toddy, este că i-ai desenat o mustaţă şi abia apoi l-ai numit loser. Vrei să spui ca oamenii care au mustăţi sunt în mod automat nişte losers?

Max şi-a frecat defensiv puful de pe buza de sus.

— Nu, evident că nu, Toddy, a replicat el. Nu mustaţa îl face un loser. Ceea ce îl face un loser este faptul că este un loser.

— Ah, da, e cât se poate de logic, a dat Toddy din cap. Iţi mulţumim că ne-ai lămurit.

Am cotit şi am ajuns în salonul hotelului, în aceleaşi tonuri ciocolatii ca şi dormitorul nostru, însă de aproximativ cincizeci de ori mai mare. In capătul îndepărtat, într-un şemineu ardea un uriaş foc de buşteni, iar deasupra acestuia se afla amplasat un uriaş ecran TV. O groază de scaune erau aşezate în mici rânduri ordonate, aproape toate fiind ocupate de puşti de diferite vârste. Şi aproximativ jumătate erau fete.

— Oh, Doamne! a exclamat şoptit Max, înşfacându-mă de braţ. Ţi-am spus eu!

Stomacul meu a făcut o mică tumbă pe spate, când am aruncat o privire prin sală. Erau atât de multe fete, încât nici măcar nu ştiam la care să mă uit. Era limpede că Max se confrunta cu aceeaşi problemă. Faţa îi zvâcnea sălbatic în toate direcţiile, ca şi cum dinaintea lui ar fi bâzâit zece muşte.

— Sunt toate atât de… atât de…, a îngăimat el. Care e cuvântul?

— Sexy? am sugerat.

— Da, a rostit Max, visător. Exact. Sexy. Sunt toate atât de sexy.

Ne-am aşezat pe trei locuri libere, mai în spate, în timp ce domnul Flynn a venit ţopăind spre noi, pe culoar.

— Aşadar, ce o să vedem, domnule? am întrebat, în timp ce el s-a aşezat pe rândul din faţa noastră.

— Romeo şi Julieta. A răspuns Flynn.

Toţi trei am gemut din rărunchi.

— Oh, ce? a scâncit Max. In primul rând, l-am văzut deja, şi, în al doilea rând, e o porcărie. Pur şi simplu nu înţelegi o iotă din ce vorbesc. Ar trebui să aibă subtitrare sau ceva.

Flynn şi-a netezit barbişonul cu degetul mare.

— Romeo şi Julieta, domnule Kendal, nu este „o porcărie”. Este cea mai bună operă a lui Shakespeare – o fuziune complexă între iubire, gelozie şi loialitate familială. O tragedie de proporţii absolut dionisiace.

— Şi dumneata ar trebui să ai subtitrare, a murmurat Toddy.

— Ai spus ceva, Lewis Todd? a întrebat Flynn, iritat.

— Nimic, domnule.

— Nu-mi vine să cred că am petrecut toată ziua într-un autocar, doar ca să stăm închişi înăuntru şi să-l vedem pe tipul din Inception bolborosind într-o cămaşă hawaiană, a spus Max. Nu putem ieşi pe-afară să explorăm, domnule? Să aruncăm o privire prin oraş sau ceva de genul ăsta?

— Nu, cu siguranţă nu puteţi, domnule Kendal. O să staţi aici, liniştiţi, şi o să sorbiţi cuvintele celui mai mare scriitor al Angliei.

Max a pufnit.

— Dacă a fost cel mai mare scriitor al Angliei, atunci de ce n-a scris în engleză?

— Este limba engleză, ignorantule, a rostit Toddy. Aşa vorbeau englezii odinioară.

— Da, mă rog, atunci nu-i de mirare că zilele de odinioară au fost atât de naşpa. Din cauza asta probabil că nu i-a dus capul să inventeze televizoare, iphone-uri şi alte chestii – pentru că nimeni nu putea înţelege un cuvinţel din ce naiba spunea altcineva.

Deodată, luminile s-au stins şi marele ecran a pâlpâit, prinzând viaţă. Flynn a şoptit:

— Acum faceţi linişte, băieţi.

Am încercat să mă concentrez la film, dar era mult mai interesant să mă uit în jur, la toate fetele din sală. Pe cealaltă parte a culoarului, la vreo zece locuri distanţă, am zărit un scaun care era complet ascuns de păr: o cascadă de păr şaten drept, revărsat peste spătarul de metal al scaunului şi lung până la jumătatea distanţei spre podea. Am urcat cu privirea de-a lungul părului în sus, până când am văzut fata de care era ataşat.

Chiar şi în întuneric, mi-am putut da seama că era mişto. Cu adevărat mişto. Arăta cumva tristă şi serioasă, în acelaşi timp. Purta un hanorac gri lălâu şi stătea într-un mod ciudat de rigid – cu spatele drept, cu mâinile încrucişate în poală şi cu tălpile lipite de podea.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Era ciudat. De fiecare dată când încercam să mă concentrez asupra filmului, privirea mea luneca şi se întorcea fix asupra ei.

Începusem să mă bucur de acest mic joc secret când, dintr-odată, în timpul scurtei secvenţe în care Leonardo Cumâlcheamă şi Julieta flirtau printre acvariile cu peşti, ea a întors capul într-o parte şi s-a uitat direct la mine.

5

Mouse

Şi-a ferit privirea, când m-am uitat la el a doua oară. E posibil să nu se fi uitat în mod special la mine. Erau vreo sută de oameni în sală. Ar fi putut să se uite la oricine.

Dar apoi, deodată, s-a întors din nou şi amândoi am închis ochii. A fost doar pentru o secundă, dar o secundă care s-a întâmplat cu siguranţă.

Mi-am întors numaidecât privirea spre ecran. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat ţintă înainte. Am încercat să-mi mişc ochii fără să-mi mişc trupul, numai că, nefiind un gecko, nu am reuşit.

Avea părul negru, cu un mic vârtej în frunte. Băieţii de lângă el vorbeau între ei în şoaptă şi, din când în când, le răspundea şi el ceva, dar urmărea filmul. Sau cel puţin încerca să o facă. Asta m-a făcut să-l plac. Purta un pulover albastru de lână care avea o gaură în capătul unei mâneci prin care îşi vârâse degetul mare. Prietenul lui a spus ceva şi el a zâmbit şi a clătinat din cap. Arăta bine, dar când zâmbea era superb.

Remarcasem deoarece aruncasem o privire prin sală pentru a încerca să-mi dau seama unde era Lauren. Era undeva în spatele meu, dar încă nu ştiam exact unde. Simţeam că, în clipa în c ure as fi ştiut, m-as fi calmat cumva. Este ciudat modul în care y j 7 y cunoaşterea te face să te simţi mai stăpân pe situaţie. Aidoma unui animal care încearcă să-si dea seama de unde anume ar putea veni următorul atac. Dar apoi l-am zărit pe Pulover Găurit şi am uitat să mă mai uit după Lauren.

Am strecurat o altă privire spre el, însă el continua să se uite ţintă la ecran. Zărindu-l pe Leonardo Dicaprio uitându-se la Julieta mi-a venit să mă uit cu atât mai mult la el. Era ca şi cum i-aş fi prins privirea lui Leo.

Era plăcut că nu era necesar să vorbesc. O pauză din a pretinde că sunt OK. Puteam să stau pur şi simplu în întuneric, alături de Connie si Keira, care din când în când îmi dădeau dulciuri. Insă el era acolo si mintea mea la el.

— Acum urmează partea cu sexul, a şoptit Connie, fără a se adresa cuiva anume.

Vizionarea scenelor de sex împreună cu părinţii este oribilă, dar se pare că nu e mai bine nici când le vezi în compania unei mulţimi de indivizi de aceeaşi vârstă cu tine. Unii băieţi au început să râdă când Julieta i-a scos cămaşa lui Leonardo.

Fireşte că n-am fost în stare să mă uit la Pulover Găurit în timpul scenei cu sex. Insă, după ce s-a sfârşit, nu m-am putut abţine să nu-i arunc o privire. Ţinea mâna întinsă spre prietenul de lângă el, care i-a umplut-o cu Haribo.

Keira m-a bătut pe genunchi.

— La cine te uiţi? m-a întrebat ea în şoaptă.

— La nimeni, am răspuns, întorcându-mă spre ecran.

— Ba da\ a zis ea, din nou. Te uitai la cineva!

Şi-a ridicat capul, lungindu-şi gâtul ca să poată vedea peste mine.

— Nu, te rog, am şoptit, prinzând-o de braţ. Te rog, Keira!

— Cine-i? a întrebat Connie, dând să se ridice în picioare, dar eu am tras-o înapoi la locul ei.

Keira a izbucnit în râs. Domnişoara Mardle, din spatele sălii, ne-a spus să ne potolim.

— Haide, zi, la cine te uitai? a şoptit Keira, după câteva minute.

— Keira, te rog, am implorat-o.

— Ce? Nu e o infracţiune să te uiţi în jur.

Atât Connie cât şi Keira se uitau acum cu luare-aminte prin sală. Connie chiar îşi pusese mâna streaşină la ochi, aidoma unui marinar căutând uscatul.

Stomacul mi-a tresăltat, panicat, şi mi-am simţit obrajii năpădiţi de fierbinţeală.

— Care dintre ei este? Cel cu pulover albastru, nu-i aşa? a şoptit Keira, triumfătoare, trântindu-se înapoi în scaun şi scoţând la iveală bomboanele ei Starbust.

Am clătinat furioasă din cap.

— Mincinoaso, a râs Keira. Eşti cea mai jalnică mincinoasă de pe faţa pământului.

Keira şi-a ridicat genunchii la piept şi a început să deseneze omuleţi pe blugi. Apoi a desenat o inimă, a scris „Mouse” într-o parte a ei şi a pus un mare semn de întrebare în cealaltă. Am clătinat iarăşi din cap, dar mi-am dat seama că faţa mi se îmbujorase mai tare ca niciodată.

La sfârşitul filmului, când Romeo şi Julieta au murit, mi-a venit să plâng, chiar dacă îl mai văzusem deja de două ori, la ora de engleză. Învăţaserăm chiar şi o scenă din balet, în clasa a opta. Eu fusesem una dintre invitatele la bal. După aceea; în cămin, vorbiserăm între noi, fetele, cum ar fi fost să o dansăm cu adevărat, la Royal Opera House. Amintire^ mi-a provocat un junghi în piept.

S-au aprins luminile şi ne-am ridicat, ieşind rânduri-rânduri din sală. Am încercat să mă uit după el, dar fusese înghiţit de mulţimea din spatele nostru.

— Locul ăsta miroase ca la vestiare, a spus Keira, în timp ce ne întorceam pe coridor.

— Uite, Mouse, aici e o toaletă pentru persoane cu dizabilităţi, a spus Connie, tare. Dacă Iubăreţul vrea să-şi facă de cap cu line, ăsta e locul perfect!

— Nu e chiar locul perfect, nu-i aşa, Connie? a zis Keira, care plimba în şuturi o doză de Coca-Cola de pe hol.

— Fetelor! am şoptit, cât de puternic am îndrăznit. Ar putea să fie chiar în spatele nostru!

— Ştiu ce putem face, a zis Keira, rânjind, şi am fost năpădită de un alt val de panică. O vrajă de iubire.

Panica s-a topit. Probabil că o vrajă de iubire nu implica nimic jenant. Nu jenant în public, oricum. Putea fi o nebunie, dar nimeni n-avea să ştie vreodată că se întâmplase.

Keira a gemut.

— Oh, stai, nu. Nu avem ingredientul esenţial pentru o vrajă de iubire.

— Gillyweed, iarba magică din Harry Potter? a întrebat Connie.

— Nu, noi nu ştim cum îl cheamă, a răspuns Keira, turtind nervoasă doza de Coca-Cola. Trebuie să-i ştim numele pentru ca vraja să funcţioneze.

Connie a încremenit în mijlocul coridorului.

— Nu-ţi face griji, a zis ea. Mă ocup eu.

Apoi s-a întors şi a fugit înapoi spre sală.

Tack

Cum ştii dacă cineva se uită la tine pentru că te place sau pur şi simplu se uită la tine pentru că te uiţi tu la el? Practic, este imposibil de spus.

Fata cu părul lung a ieşit pe uşă destul de repede după ce s-au aprins luminile. Cu siguranţă am auzit-o chicotind împreună cu prietenele ei, la un moment dat. Am sperat că nu chicoteau pe seama mea. Sau poate că e un lucru bun dacă fetele chicotesc pe seama ta, cine ştie? S-ar cuveni ca la biologie să se studieze chicotitul.

Tocmai când eram pe cale să-l întreb pe Max ce credea despre chicotitul fetelor, fata înaltă cu păr creţ care stătuse lângă Fata cu Părul Lung s-a furişat înapoi în sală. Cu coada ochiului am văzut-o oprindu-se la vreo cinci-şase locuri distanţă de noi şi apucându-se să-şi examineze telefonul. Stătea pur şi simplu acolo, de una singură, verificându-şi telefonul. Ce naiba facea?

Flynn s-a aplecat spre mine şi m-a bătut pe umăr.

— E timpul să mergem, băieţi, a trâmbiţat el. N-a fost chiar atât de rău, nu-i asa?

— Nu, domnule, a fost în regulă, presupun.

— „A fost în regulă, presupun”, a repetat Flynn, cu voce tare. Sunt sigur că Bardul ar fi încântat de această apreciere elocventă, Jack. Acum să ne întoarcem la camere, vă rog. Mâine, prima mare zi de snowboarding.

Grupul nostru a început să se îndrepte spre ieşire şi am observat-o pe fata cu părul creţ alergând iarăşi, înaintea noastră. Pe când dispărea pe coridor, am simţit cum Max mă apucă strâns de umăr.

— Oh, Doamne, a şuierat el. Uită-te cât de mişto sunt ele!

Se holba la trei fete aflate lângă intrare, care îşi verificau telefoanele şi se uitau prin sală. Una era blondă, iar celelalte două aveau părul şaten-închis, dar, cu excepţia acestei diferenţe, toate arătau la fel. Adică aveau aceiaşi ochi mari si rotunzi şi acelaşi guri roşii şi bosumflate, emanând toate trei un fel de perfecţiune care te cam băga în sperieţi. Aproape că nu arătau reale.

— Ele trei, noi trei, a şoptit Max.

— Şi? am întrebat, simţind că mă cam scufund.

— Ei bine, numerele se potrivesc, nu-i aşa?

— Nu prea cred că aşa merg lucrurile, Max, m-am încruntat.

— Bineînţeles că merg.

— Cum adică, vrei să spui că, dacă ar intra Demi Lovato, Rihanna şi Taylor Swift am avea vreo şansă şi cu ele, nu-i aşa?

Max nu era atent. Părea de-a dreptul vrăjit de fetele alea.

— Trebuie să mergem să vorbim cu ele, a bolborosit.

Toddy a lovit cu piciorul o bucată de mochetă desprinsă de

— Doar nu vorbeşti serios, omule.

Max şi-a dat ochii peste cap şi a gemut.

— Oh, haide, Toddy. De ce ţi-e frică?

Eu ştiam exact de ce anume îi era frică lui Toddy, pentru că de exact acelaşi lucru îmi fusese frică si mie, în seara cu Maria Bennett. Se temea că nicio ţipă mişto şi întreagă la minte n-ar fi interesată de cineva care avea jumătate din înălţimea ei şi care arăta ca şi cum ar fi avut jumătate din vârsta ei.

— Toddy are dreptate, Max, am zis eu. Ştiu că am spus că o să ne dăm ceva mai mult silinţa în privinţa fetelor, în excursia asta, dar nici vorbă să mergem pur şi simplu şi să stăm la taclale cu nişte fete de calibrul ăsta. Uită-te la ele, ce naiba.

Max s-a aplecat spre mine.

— Îţi dai seama că dacă nu mergem să vorbim cu fetele astea, atunci or s-o facă Ed, Jamie sau mai şiut eu cine? Chiar vrei să rămâi pe bară, în vreme ce toţi ceilalţi vor ajunge să-şi treacă în palmares numere cu două cifre?

— Ei bine, nu, dar…

— Vrei să câştigi pariul, nu-i aşa? Pentru că eu cu siguranţă am de gând să o fac.

— Da, Max, dar…

Prea târziu. Max se îndrepta hotărât spre ele. Nu cred că o să încetez vreodată să fiu impresionat de încrederea în sine a lui Max. Sau poate că nu e încredere – doar nebunie. Oricum, m-am simţit târât după el, ca şi cum aş fi fost prins de blugii lui cu o frânghie invizibilă. M-am întors să mă uit la Toddy, iar el a ridicat din umeri, a oftat, şi ne-a urmat.

Fetele arătau chiar şi mai mişto de aproape. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi aflat pe pilot automat, ca şi cum nici măcar nu aş fi fost în trupul meu. Îmi simţeam limba de două ori mai grea şi genunchii de două ori mai şubrezi. Habar n-aveam ce să le spun fetelor cu pricina. Din fericire, Max a dat iama de-a dreptul, aşa cum face întotdeauna.

— In regulă! a rostit el, în timp ce ele se întorceau spre noi. Cum stă treaba? Eu sunt Max.

Fetele i-au aruncat nişte zâmbete ţuguiate. Erau cam de vârsta noastră, poate puţin mai mari, cu toate că era greu de spus.

Cea blondă a chicotit şi a zis:

— Bună, eu sunt Lauren.

Celelalte două şi-au spus şi ele numele, care erau Scarlett şi Melody.

— Eu sunt Jack, am spus, simţind cum îmi creşte temperatura în obraji cu vreo zece grade.

Toddy n-a spus nimic. Se holba pur şi simplu la pantofii lui, ca şi când era prima oară când îi vedea.

— Aşa deci, a rânjit Max. Un gunoi de film, nu-i aşa?

Fetele s-au uitat una la alta.

— Mie chiar mi-a plăcut, de fapt, a spus Melody.

Max n-a ezitat nicio secundă.

— Da, a fost grozav, nu-i aşa? a dat el din cap, după care a adăugat, pentru că fetele păreau, bineînţeles, derutate: Noi numim „gunoi" toate chestiile tari. E o chestie de argou, ştiţi. Aşadar, care scenă v-a plăcut cel mai mult?

Nu-mi puteam da seama dacă îl considerau pe Max un nonconformist ilar sau un idiot. Probabil că a doua variantă.

— Chiar îmi place limba pe care o vorbesc în film, a rostit cea super-supermişto, pe nume Scarlett. Aş vrea ca oamenii să vorbească în continuare aşa.

— Categoric, a încuviinţat Max din cap. Limba este cea mai I are chestie din film. Un puşti de lângă noi a spus că el are nevoie dc subtitrare. Ce idiot.

Fetele au izbucnit toate în râs. Eu şi Toddy am schimbat o privire piezişă.

— De unde sunteţi, aşadar? a întrebat Max.

— Londra, a răspuns Lauren.

— Super tare, a rostit Max. Noi suntem din Winchester.

— Domnişoarelor! a strigat o femeie într-un pulovăr pufos de culoare roz, de la uşă. Haide, e timpul să vă întoarceţi în camera voastră!

— Oh, e profesoara noastră, a spus Lauren. Ar fi mai bine să mergem.

A zâmbit repede spre Scarlett şi Melody şi apoi i s-a adresat lui Max:

— Hei, dacă aveţi chef, totuşi, puteţi să veniţi şi să bateţi la uşa noastră, mai târziu, băieţi. Stăm în camera 22.

Înainte ca vreunul dintre noi să apuce să răspundă, ele au ieşit, chicotind. Serios, care-i treaba cu fetele şi cu chicotitul?

Max s-a întors spre mine şi Toddy, cu ochii aproape ieşindu-i din cap.

— Oh, Doamnei a şuierat el. Incredibil! Şi voi doi voiaţi să ne întoarcem în cameră fără să stăm de vorbă cu ele!

— Da, ai dreptate, am recunoscut. Te-ai descurcat destul de bine.

— Destul de bine? a pufnit Max. Trei fete ţâţă de mâţă tocmai ne-au invitat în camera lor! Şi nici măcar nu au aflat încă faptul că avem o trupă! Imaginaţi-vă cum o vor lua razna, când vor afla că suntem o trupă! Probabil că vor sări pur şi simplu pe noi şi vor începe să ne smulgă hainele, de pildă.

— Pare puţin probabil, am spus.

— Nu putem să ne ducem şi să batem pur şi simplu la uşa lor, ştiţi, a zis Toddy, liniştit. Vreau să spun că o să dăm de o mare belea dacă o să fim prinşi fiirişându-ne pe culoare, în timpul nopţii.

Max a pufnit, exasperat.

— Doamne, Toddy, poţi să nu mai fii atât de încuiat la minte măcar pentru o secundă, măi omule? Camera 22 e la parter – la vreo zece uşi distanţă de camera noastră. Aşa că nu trebuie să ne furişăm pe culoare – pur şi simplu o să ieşim pe fereastra camerei noastre si o să ne ducem să batem la fereastra camerei lor!

— Probabil c-o să intrăm într-un bucluc şi mai mare umblând pe afară din hotel, în toiul nopţii, a zis Toddy.

Max a pufnit.

— Bine, Toddy, nu veni şi gata. Nu cred c-o să le pese prea tare dacă o să te afli şi tu acolo sau nu. N-ai fost tocmai sufletul conversaţiei, nu-i aşa?

— Linişteşte-te, Max, am spus.

— Ce, dai şi tu bir cu fugiţii?

M-am uitat urât la el, dar ştiam că, deşi nu mă simţeam în largul meu, era o ocazie care nu merita ratată. Nu primeşti în fiecare zi invitaţii să le baţi la fereastră unor ţipe trăsnet, în toiul nopţii. La drept vorbind, era prima invitaţie de acest gen pe care o primisem în paisprezece ani.

6

Mouse

— E nebună de legat, a spus Keira, râzând, în timp ce deschideam uşa camerei noastre.

— Asta-i îngrozitor; am zis, dar nu m-am putut abţine să nu râd împreună cu ea. Va trebui să umblu deghizată tot restul taberei, pentru ca el să nu mă poată recunoaşte.

— Jeliţi în grup? a întrebat Connie din spatele nostru. Primiţi-mă şi pe mine.

— Ce ai făcut? am întrebat-o, veselă şi înspăimântată totodată. Ai vorbit cu el?

— Am folosit tactici de spionaj experte, mai exacty a răspuns Connie, radioasă.

— Asta înseamnă că te-ai dus de-a dreptul la el şi ai zis: „O să-ţi facem o vrajă, cum te cheamă?" a întrebat Keira, urcându-se în patul ei.

— Atunci nu o să mă mai deranjez data viitoare, a spus Connie, încrucişându-şi braţele peste piept şi pufnind.

Keira şi-a aruncat punga cu bomboane Starbust spre Connie, dar ea nu a observat. Punga a lovit-o în cap şi dulciurile şi ambalajele goale au explodat, împrăştiindu-se peste tot.

— Îmi pare rău, Connie, a zis Keira, aplecându-se din patul ei suprapus. Asta trebuia să fie o mulţumire.

— Ai reuşit ceva, până la urmă? am întrebat, bătăile inimii mele înteţindu-se un pic la gândul că vorbise cu el. Pe bune, ce ai spus?

Connie s-a urcat pe scară.

— Ei bine, nu am spus nimic, de fapt.

M-am simţit uşurată în parte, dar şi puţin dezamăgită. Poate că el ar fi spus, „Prietena ta e încântătoare, poate şi-ar dori să se zgâiască printr-un acvariu împreună cu mine, cândva?"

— Slavă Domnului, am zis, trântindu-mă în patul meu. Şi aunci ce-ai făcut, defapt?

— Am făcut exact ce mi-ai spus, a răspuns Connie, radioasă. I-am aflat numele.

Keira şi cu mine am ţipat într-un singur glas.

— Cum îl cheamă?!

— Chiar vreţi să ştiţi? a spus Connie, urcându-se în patul de sus, lângă Keira. Ar putea distruge misterul.

— Ce rost are să-ţi placă de cineva, dacă habar n-ai cum îl cheamă? a zis Keira, luând o pernă şi punând-o pe burta lui Connie înainte de a se aşeza pe ea.

— Romeo şi Julieta nu ştiau cum îi cheamă unul pe celălalt, s-a zvârcolit Connie. Nu pot să respir.

— Se numeşte Romeo şi Julieta, a spus Keira. Romeo, Romeo? Adu-ţi aminte.

— Da, dar la început nu ştiau, şi asta sporeşte romantismul. Keira, o să vomit.

— Nu-mi place de el, am zis, dar până şi eu mi-am dat seama cât de puţin convingător a sunat. Doar… m-am uitat la el.

— Aşa a păţit şi Julieta, a zis Keira. Un schimb de priviri printr-un acvariu şi apoi – BANG! Dragoste adevărată.

— Poate ar trebui să cerem toate câte un acvariu cu peşti de Crăciun, a spus Connie.

Keira a oftat din greu.

—Connie, poţi să taci naibii din gură şi să ne spui cum îl cheamă?

— Păi, nu e posibil, din punct de vedere fizic, să taci din gură şi…

— Spune-ne cum îl cheamă! am ţipat într-un glas Keira şi cu mine.

— OK, OK… Uite, vă spun cum îl cheamă, dacă îi ghiciţi numele. Aşa pare că va fi… predestinat.

Am gemut. Keira a spus:

— Este Leonardo?

— Nu.

Connie s-a eliberat de sub Keira, s-a întins până la partea de sus a şifonierului şi l-a scos pe Domnul Jambon afară. Acesta s-a alintat în mâna ei ca şi cum i-ar fi dat o bucăţică de morcov.

— Leroy? a întrebat Keira. Nu, de fapt, nu Leroy. Link?

Connie a clătinat din cap.

— Nu e un nume fantezist. E un nume normal de băiat.

— George? a încercat Keira, apucându-se să-şi împletească o şuviţă de păr.

— Este exact ca George, dar nu e George. E mai mult ca şi cum ai fi George fără să fii George.

— Porge? am spus.

Toate trei am izbucnit simultan în hohote nestăpânite de râs. Era pentru prjma oară când râdeam cu adevărat, după o groază de vreme. Abia dacă mai izbuteam să respir. Toate încercam să vorbim, dar nu reuşeam, pentru că râdeam atât de dezlănţuit. Era ca şi cu plânsul; odată ce începeam, nu mă mai puteam opri.

— OK, OK, a îngăimat Keira în cele din urmă, ştergându-şi ochii. Nu Porge, atunci. Ce zici de John?

— John este superaproape, a răspuns Connie, apucându-se să-şi fluture braţele. Este, de fapt, mai aproape decât George. Este cel mai John fără să fie John.

— Jack? am spus.

Connie a sărit şi a ţâşnit în aer.

— Da! Este Jack. Oh, pe cuvânt, chiar e Jack!

— Oh, Doamne, e cu siguranţă dragoste adevărată, a zis Keira. I-ai ghicit numele!

— Păi, şi cum l-ai aflat, dacă n-ai vorbit cu el? am întrebat.

— Am stat pur şi simplu lângă el şi m-am prefăcut că îmi verific mesajele, a răspuns Connie. Şi apoi a venit profesorul lor şi l-a strigat Jack.

— Nu mai spune, a zis Keira, clătinând din cap.

— Cred că Jack i se potriveşte, a decretat Connie.

— Nici măcar nu-l cunoaştem, am spus eu, râzând.

Keira a sărit din pat, s-a dus la fereastră şi a deschis-o.

— Jack, Jack, de ce a trebuit să fii tu, Jack? a declamat ea, în noapte.

Connie nu mai putea face altceva decât să se legene, incapabilă să articuleze, atât de terminată de râs era. Mi-am acoperit ochii, prefacându-mă îngrozită. Keira a închis fereastra şi a tras draperiile cu un gest teatral. S-a dus la bagajul ei şi a scotocit prin el până a scos o carte. Pe coperta acesteia scria, cu litere violete şi sclipitoare: Cartea de magie a tinerelor vrăjitoare.

— Bun, a zis Keira, deschizând cartea. E timpul pentru o vrajă de iubire. Hai s-o facem.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla, dar m-am lăsat dusă de val.

— In primul rând, a spus Keira, trebuie să o punem de un sabat. Dar trebuie s-o facem cum trebuie. Magia este o formă de artă puternică şi haotică. Este vorba despre energia pe care o induci în vrajă. Nu e o joacă de copii, este o chestie a dracului de serioasă.

— Domnul Jambon poate să fie mascota noastră? a întrebat Connie, sărutându-l.

Keira a oftat.

— Poate să fie un spirit asistent de-al nostru. Nu e nevoie de mascote în magie.

Connie a şoptit:

— Ai auzit asta, Domnule Jambon? Acum eşti asistentul nostru.

Keira a bătut cu degetul în carte.

— In continuare, trebuie să creăm un cerc. Hai să facem unul din hainele noastre.

Ne-am răsucit hainele ca pe nişte cârnaţi şi am făcut un cerc puţin cam alungit şi cam ciudat între paturile noastre suprapuse. Keira s-a uitat în carte.

— Singura problemă este că ar trebui să avem o baghetă magică.

— Să mergem la un magazin de baghete magice, a propus Connie. Monsieur, oii est le shop de wand!

— Nu, poate trebuie să mergem pur şi simplu afară şi să găsim unele, a zis Keira, studiind iarăşi cartea. Aici zice aşa: „Vei găsi bagheta magică potrivită pentru tine, atunci când te vei duce să o cauţi".

— Nu putem folosi o baghetă magică temporară? am întrebat. Adică, nu putem să improvizăm ceva şi să le găsim pe cele potrivite mâine?

— Ei bine, nu spune că nu poţi improviza, a spus Keira.

— Exact. Poate că bagheta magică potrivită pentru noi este chiar în această cameră? am sugerat. Poate că bagheta potrivită pentru noi nu este o baghetă. Ei bine, poate că nici măcar nu are formă de baghetă – am continuat, scotocind prin geanta mea şi ajungând la fundul ei. Poate că bagheta potrivită pentru noi este o lanternă frontală.

— Cred că ai dreptate, a spus Connie. Şi mai cred că ar trebui să ne costumăm.

Keira şi-a dat ochii peste cap.

— Zău că eşti obsedată în privinţa costumatului! In ce?

— In noi înşine, a răspuns Connie. In şinele nostru vrăjitoresc. Îmbrăţişare de grup!

A ţipat şi a sărit la mine, împreună cu Keira. Am scâncit în timp ce mă înghesuiau şi am sărit şi eu cot la cot cu ele.

Connie şi-a pus costumul-salopetă de leu şi s-a vopsit în culorile războiului – dungi violete pe obraji făcute cu o cariocă. Keira şi-a desenat nişte steluţe lângă ochi şi s-a schimbat într-un costum negru complet, cu excepţia şosetelor maro, cu bufniţe. Am cotrobăit iarăşi prin geanta de voiaj.

— Chiar n-am habar care e şinele meu de vrăjitoare.

— Ştiu eu! a spus Connie. Şinele tău de vrăjitoare ar trebui să fie Julieta. Pentru că Jack este Romeo al tău.

Connie s-a apucat să mă înfăşoare în ceaşafuri, după care mi-a improvizat o coroană cu văl, dintr-o curea şi un tricou.

— Arăt ca un roman, am zis.

— Sau ca o mumie? a sugerat Keira.

— Cred că e perfect, a zis Connie.

Keira mi-a desenat cu o cariocă roşie o inimă pe obraz pentru a desăvârşi efectul.

— OK, acum am făcut cercul si am intrat în şinele noastre de adevărate vrăjitoare, a spus I^eira. Acum trebuie să găsim vraja.

A dat pagina. M-am întrebat dacă nu cumva în carte exista şi vreo vrajă care să te facă o dansatoare mai bună. Sau poate chiar să dea timpul înapoi.

— Am găsit! a exclamat Keira, zâmbind. Irezistibilivraja. Connie a scâncit.

— Jack şi Mouse într-un copac, sărutându-se!

— Mă rog, e puţin mai complicat de atât, a spus Keira. Avem nevoie de hârtie şi de pix. De o credinţă adevărată în magie. De lună plină – nu pot s-o văd, aşa că hai să presupunem că e plină. De un fir de păr din capul tău şi de un borcan de gem.

Singurul lucru care ne lipsea era borcanul de gem. Connie şi-a golit borcanul cu cremă de bronzat şi l-a spălat.

Fiind cea mai experimentată vrăjitoare, Keira a preluat conducerea.

— OK, aşadar, tu, Mouse, trebuie să stai în centrul cercului.

— Oh, încep să devin un pic speriată, a şoptit Connie.

— Nu fi prostuţă. Nu e un blestem, ci o magie cu totul şi cu totul albă, a spus Keira. Prima regulă a tinerelor vrăjitoare este aceea de a nu dori răul cuiva.

— Da, dar am putea deschide un vortex într-o altă lume, am zis, zâmbind.

— OK, a zis Keira, trebuie să pui părul din capul tău în borcanul de gem.

Keira mi-a smuls un fir si mi l-a dat, iar eu l-am aruncat în recipientul lipicios.

— Acum trebuie să-i scrii numele şi să-l pui în borcan.

— Chestia asta pare tare ciudată şi psihopată, am spus eu, râzând, în timp ce îi aşterneam numele pe hârtie.

— OK, acum o să ne ţinem de mâini şi va trebui să cântăm aşa: „Numele l-am scris / Cântând pe furiş / Obiectul îl oblig dorinţa să-mi îndeplinească / Firicelul să se întrupească."

— Firicelul să se întrupească'? a repetat Connie, izbucnind în râs.

— Şi apoi o să-i cântăm toate numele de trei ori, după care Mouse trebuie să-l cânte în borcan.

— Nu ştiu dacă sunt în stare să ţin minte toate astea, n-am putea să facem o repetiţie? am întrebat.

Ne-am aşezat în cerc, fetele s-au prins de mâini şi eu am ţinut borcanul, după care am început toate trei să intonăm cântecul.

— Acum! a strigat Keira, şi ne-am apucat să zbierăm toate trei, Jack! Jack! Jack!", după care Connie a strigat „De ce a trebuit să fii tu, Jack?"

A urmat o pauză, apoi Connie a ţipat, Keira s-a lăsat la podea şi eu am îngheţat de groază.

Cineva bătea la fereastră.

Jack

Max şi cu mine am închis ochii, cuprinşi de panică.

— De ce ţipă? a şoptit el. Ele ne-au spus să venim!

A făcut un salt din dreptul ferestrei şi s-a lipit de zid, astfel încât să nu mai fie vizibil.

— Poate că se aşteptau să batem la uşă, ca oamenii normali, am murmurat.

Deodată, perdelele au fost trase la o parte şi m-am pomenit nas în nas, despărţiţi doar de fereastră, cu fata înaltă cu păr creţ care dăduse târcoale prin preajma noastră la sfârşitul filmului de seară. A făcut ochii cât cepele, a ţipat şi a tras la loc perdelele.

Max stătea în continuare lipit de zid, uitându-se în toate părţile, ca un zărghit.

— Ce se întâmplă? a şoptit el. Sunt fetele sau nu?

— Este o fată, i-am răspuns. Doar că nu e dintre cele pe care le căutam. Cred că am greşii; camera.

Max s-a dezlipit de perete şi a tras cu ochiul spre fereastră.

— De unde-ai scos-o? Perdelele sunt tot trase.

Înainte de a se putea lipi iarăşi de perete, Creaţa a dat din nou perdelele la o parte şi a deschis fereastra.

— Bună! a zâmbit ea. Haideţi înăuntru, trebuie să fi îngheţat!

Eu si Max ne-am uitat unul la altul si am ridicat din umeri.

Hoinăriserăm pe afară, în jurul hotelului, mai bine de zece minute, încercând să ne dăm seama care era fereastra camerei 22. Cu toate că purtam fiecare câte două hanorace şi o jachetă, îngheţaserăm amândoi până la os.

— Păi, da, OK. Salutare, am spus eu, încercând să nu sune prea jalnic de recunoscător pentru şansa de a scăpa de frig.

M-am săltat pe pervaz şi am aruncat o privire prin cameră. Am văzut că înăuntru se mai găseau alte două fete, iar una dintre ele – aşezată în mijlocul podelei – era Fata cu Părul Lung. Mi-am simţit inima ţâşnindu-mi din piept şi oprindu-mi-se în gât.

Nu mai purta hanoracul gri, dar ce purta era dementă curată. Mai exact era înfăşurată într-un cearşaf, avea o curea legată în jurul capului şi o ditamai inimă roşie desenată pe un obraz.

Celelalte două fete aveau şi ele aceeaşi gătează nebunesc de hipioată.

Am devenit brusc conştient de faptul că îmi curgea nasul din pricina frigului. L-am şters cu mănuşa, în speranţa că nu observase nimeni. Intr-o lumină adecvată şi văzută mai de aproape, Fata cu Părul Lung arăta uimitor de mişto. Nici măcar faptul că era înveşmântată ca o dusă cu sorcova nu putea ascunde acest lucru. Combinaţia dintre şoc, frig şi aspectul ei uluitor era prea mult pentru mine, aşa că am rămas pur şi simplu acolo, atârnat de pervaz, preţ de câteva secunde bune, cu gura căscată. Fetele nu faceau altceva decât să se holbeze la mine.

In cele din urmă, Max m-a scos din transă, strigând:

— Poţi să intri, Jack! îmi degeră mutra aici, afară!

Am sărit de pe pervaz şi m-am rostogolit în cameră.

— Ei bine, asta da surpriză, a zis Creaţa.

M-am ridicat şi m-am scuturat de praf. Inima îmi bătea atât de tare, încât o puteam simţi izbindu-mi tricoul.

— Păi, da, scuze, am bălmăjit eu. De fapt, noi…

Am prins privirea Fetei cu Părul Lung şi ceva din mine mi-a spus să nu le dezvălui că noi căutam, de fapt, un alt grup de fete.

— Noi… ne cam plictiseam, de fapt, aşa că ne-am gândit să facem o plimbare la miez de noapte, am spus.

— Straşnică idee, a răspuns, radioasă, Creaţa. Plimbările de la miez de noapte sunt plimbările mele preferate.

— Eu, ăăă…, am bâiguit, încercând să mă gândesc la ceva de spus. Îmi plac costumele voastre, am zis, căci nu-mi trecuse altceva mai bun prin minte şi am simţit imboldul brusc de a mă ghemui într-un colţ şi de a-mi da duhul.

— Mulţumim! a zis Creaţa. Ni le-am făcut singure. Mă rog, cu excepţia costumului meu de leu. L-am primit de Crăciun de la mătuşica mea, Alison.

M-a privit radioasă. Celelalte două fete păreau groaznic de stingherite şi puţin şocate. In spatele meu, Max s-a căţărat şi el pe pervaz, sprijinindu-se în coate.

— E în regulă, fetelor? a întrebat el, rânjind. Care-i faza cu toată costumaţia asta?

Dintr-odată, cineva a bătut la uşă. Am îngheţat cu toţii. De afară, de pe hol, am auzit vocea unei femei.

— Fetelor? Mi s-a părut că am auzit gălăgie. Totul e în regulă acolo?

Creaţa a murmurat „Oh, nu!” şi Fata cu Părul Lung a sărit brusc în sus şi a şoptit:

— Domnişoara Mardle!

— Jack, hai să mergem, omule! a şuierat Max, lăsându-se să alunece de pe pervaz în zăpada fie afară.

Am dat să-l urmez, când s-a auzit o altă bătaie în uşă şi vocea înăbuşită a femeii cu pricina, domnişoara Mardle, a zis:

— Fetelor? Sunteţi în regulă? Acum o să intru.

Uşa a început să se deschidă, scârţâind. Fata cu Părul Lung a murmurat:

— Îmi pare rău.

Înainte de a apuca să întreb de ce îi părea rău, ea m-a îmbrâncit în şifonier si a trântit usa.

În întuneric, peste bubuiturile inimii mele, care îmi răsuna în urechi, am putut auzi cum fetele erau luate la întrebări de către domnişoara Mardle.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva ţipând, a spus ea. Ce faceţi voi aici?

— Trebuie să fi fost într-o altă cameră, domnişoară, a zis cea de-a treia fată. Noi dormeam.

— Dormeaţi? Atunci de ce sunteţi îmbrăcate atât de ciudat?

S-a lăsat tăcerea. Apoi, una dintre fete a tuşit şi a zis:

— Pur şi simplu… aşa ne îmbrăcăm noi când mergem la culcare, domnişoară.

— Bine…, a spus domnişoara Mardle. Nu mă deranjează că vă distraţi, fetelor, dar încercaţi să nu fiţi atât de gălăgioase. Şi să dormiţi. Mâine ne aşteaptă o zi importantă.

— Am înţeles, domnişoară. Noi…

N-am auzit ce a urmat, pentru că am fost cuprins brusc de şoc, durere şi o groază îngheţată şi

oribilă.

Ceva se afla în şifonier cu mine.

7

Mouse

Connie se uita cu gura căscată la şifonier. Putea la fel de bine să ţină o pancartă pe care să scrie „Tip Ascuns Înăuntru!”

Nu ştiam unde să mă uit. Panica mă imobiliza. Din fericire, Keira reacţiona cu mai mult calm sub presiune decât oricare dintre noi.

— OK, domnişoară. O să încercăm să nu mai facem gălăgie, a spus ea. Suntem doar un pic, ştiţi, agitate sau orice altceva pentru ziua de mâine.

Keira izbutea perfect, cumva, să adopte tonul gen nimic-nu-mă-impresionează.

— OK, fetelor, a zis domnişoara Mardle, retrăgându-se spre uşă. Şi eu sunt emoţionată. Noapte bună, atunci.

— Somn uşor, domnişoară! a ciripit Connie, aproape mecanic. Puteam simţi panica începând să se topească. Mai avea câţiva centimetri şi ieşea din cameră.

Şi atunci, din şifonier, s-a auzit o bufnitură puternică. Domnişoara Mardle s-a întors.

— Ce-a fost zgomotul acela?

Connie pălise şi continua să se holbeze la şifonier ca şi cum ar fi crezut că avea să o ducă în Narnia. De ce nu stătea liniştit acolo?

Putem fi exmatriculate, dacă era găsit un băiat în camera noastră.

Dată afară din două scoli într-o lună? Ar fi fost un soi de record şi ăsta, nu?

M-am uitat la Keira, dar ea era ocupată să o privească pe Connie, încercând să îi comande din privire să se uite în altă parte.

Mi-am strâns mâinile în pumni, în tentativa de a le opri din tremurat, şi cumva am reuşit să îngaim:

— Oh, îmi pare rău, domnişoară… Am pus trei jachete pe acelaşi umeraş. Una dintre ele trebuie să fi căzut.

Domnişoara Mardle a dat din cap. Părea mulţumită. Şi apoi s-a auzit o altă bufnitură înfundată.

— A căzut şi a doua, am spus, pe un ton detaşat şi amuzat, iar Keira a râs – un pic prea tare.

Ce facea Jack acolo? încerca să ne bage în bucluc? Domnişoara Mardle s-a încruntat şi a făcut un pas spre şifonier. Deodată, Connie a intrat în acţiune.

— Domnişoară Mardle, a zis ea, tremurând din tot corpul. Sunt o persoană cu adevărat bună. Am strâns 240 de lire la parada de modă din haine reciclate, anul trecut, şi, de asemenea, grădinăresc spaţiile abandonate împreună cu domnişoara Ford şi fac parte din consiliul şcolar…

Vocea a început să-i tremure, în timp ce au podidit-o lacrimile. M-am uitat înnebunită la Keira. Se terminase totul. Acum nu mai era chip ca domnişoara Mardle să nu mai verifice şifonierul. O altă bătaie slabă s-a auzit din interior. Era limpede că Jack îşi pierduse minţile. Trebuia să-l scoatem din cameră. Repede.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnişoară? am izbucnit, disperată.

Ea nu s-a clintit din loc, aşa că am trecut pe lângă ea şi am ieşit pe hol.

— Desigur, scumpo, a spus ea, cu ochii aţintiţi în continuare asupra şifonierului.

A ieşit din cameră, închizând usa în urma ei. Reuşisem. Inima încă îmi mai galopa, dar, atâta timp cât nu se întorcea în cameră, puteam avea o şansă s-o scoatem la capăt.

Dar acum stăteam pe hol faţă în faţă cu domnişoara Mardle, singură. Şi ea aştepta să spun ceva. Ceva care să pară atât de important, încât să nu poată fi mărturisit de faţă cu altcineva.

— Pur şi simplu totul e atât de… greu, am zis, cu vocea întretăiată.

Ea şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a strâns cu blândeţe. Chestia ciudată era că, deşi aveam de gând să trântesc o minciună, de fapt era adevărat. Am deschis gura să continui, dar nu mi-a ieşit niciun cuvânt. Lauren, feribotul şi traumele ultimei luni se aflau toate acolo, dar erau prea mari şi prea adevărate pentru a i le spune.

— Ştiu, scumpo, a spus ea. Ştiu.

Am stat în tăcere puţin timp. Oare era suficient? Avea să urmeze o discuţie între patru ochi pe hol? M-am gândit să mint şi să-i spun că părinţii mei divorţaseră. Pentru o secundă nebună, chiar m-am văzut îmbrăţişând-o.

— Am vrut doar să vă spun, asta e tot.

Cuvintele atârnau în aer, sunând ridicol.

Apoi ea a spus, punându-şi braţul în jurul umerilor mei:

— Îţi mulţumesc, Matilda. Cred că eşti foarte curajoasă. Noapte bună, scumpo. Trage un somn bun.

Şi a plecat, îndepărtându-se pe hol.

Aproape că am leşinat de uşurare.

Când am intrat înapoi în cameră, Keira s-a năpustit asupra mea.

— Pur şi simplu te ador, Mouse! Eşti o legendă! a strigat ea în şoaptă, îmbrăţişându-mă strâns.

Era ca şi cum ar fi câştigat vreun soi de concurs „Prostiţi-l pe profesor”.

Şi apoi uşa s-a şifonierului s-a deschis brusc şi Jack a ţâşnit ca din puşcă în cameră.

— E un şobolan! a strigat el, ţopăind pe loc. Acolo, înăuntru. Un ŞOBOLAN imens!

Keira a izbucnit în râs.

— Ce?

Jack se tot foia pe loc şi îşi ciufulea părul. Faţa îi era roşie ca focul şi părea că îl treceau toate apele.

— M-a muşcat! Chiar de gleznă! Vă spun, e un şobolan acolo! Connie avea în continuare un aer cam şocat, dar, fără să spună un cuvânt, s-a târât de-a busilea direct în şifonier, coada ei de leu legănându-se în timp ce fojgăia înăuntru. Apoi a reapărut şi a întins palma, pentru a-l da la iveală pe Domnul Jambon.

— Hamsterul meu nu este un şobolan, a spus ea.

Ea şi Keira au izbucnit în hohote de râs, iar Jack s-a înroşit şi mai tare. Îşi freca glezna şi îşi ţinea privirea aţintită în podea.

— Da, ei bine, ar trebui să verificaţi din nou, a bombănit el. Pentru că există cu siguranţă şi un şobolan acolo.

— Exact acelaşi lucru mi-ar fi trecut şi mie prin cap, am zis eu şi el şi-a ridicat privirea spre mine. La urma urmelor, Franţa este cunoscută pentru şobolanii de şifonier uciga şi.

Mi-a aruncat un fel de zâmbet de mulţumire şi apoi şi-a plecat privirea şi şi-a vârât mâinile în buzunare. Cu el atât de aproape de mine, simţeam că nu pot rezista, că sunt gata să fac implozie. Aşa că m-am concentrat asupra unui punct aflat dincolo de umărul lui, unde sutienul Keirei era agăţat de capătul patului. Părul lui era şaten-închis şi des, zbârlit tot. Arăta chiar mai spectaculos decât reuşisem eu să ghicesc seara, în timpul filmului. S-a uitat la Domnul Jambon.

— Ati adus un hamster într-o tabără cu şcoala? a întrebat, părând impresionat. Asta e o chestie… destul de nebunească.

L-am văzut privindu-mă din cap până-n picioare, de la coroana cu tricou, până la tivul rochiei

din cearşaf. Nu ştiam ce să fac, aşa că mi-am dus o mână la obraz, pentru a acoperi inima desenată cu roşu. Şi am rămas pur şi simplu aşa, încercând să mă comport natural, de parcă asta era poziţia mea dintotdeauna, cu mâna lipită de obraz. Încercam cu disperare să mă gândesc la o explicaţie a motivului pentru care eram îmbrăcate aşa, când s-a auzit o altă bătaie în fereastră.

— Vraja încă funcţionează! a strigat Connie.

— Taci! a mustrat-o Keira în şoaptă. O să se întoarcă Mardle.

— Ce vrajă? a întrebat Jack, dar nu l-a băgat nimeni în seamă.

Keira s-a dus la fereastră şi a deschis-o. Băiatul de dinainte, cu un aer congelat şi cu părul roşu ras, a aruncat un ochi în cameră, peste pervaz.

— Ce se întâmplă? a şuierat el. V-au prins?

Keira a clătinat din cap.

— Amicul tău a fost, totuşi, atacat de un hamster ucigaş, a spus ea. Ar fi putut muri.

Max a pufnit în râs.

— A fost un şobolan, defapt, a răbufnit Jack. Fără îndoială că a fost si un şobolan acolo.

— Nu cred că există şobolani în Franţa, a spus Connie.

— Ba da, există, am zis eu, zâmbindu-i lui Jack, poate pentru a-l face să se simtă mai bine. Cum rămâne cu şobolanul din Ratatouille?

Jack mi-a întors zâmbetul şi în amândoi obrajii i-a apărut câte o gropiţă. Inima mi-a tresărit.

— Exact, a zis el. Mulţumesc.

— Şobolanul ăla e american, a zis Connie. Are accent american.

— Trăieşte la Paris! a zis Jack.

— Şi îl cheamă Remy, am zis amândoi, într-un glas.

— Aţi spus acelaşi lucru amândoi odată! a exclamat Connie, bătând din palme. E ceva de speriat, a continuat, uitându-se cu accentuat subînţeles la mine şi la Keira.

— Mulţumesc pentru că m-aţi împins în fălcile morţii, a spus Jack, dând din cap spre şifonier. Eu sunt Jack.

— Oh, ştim asta! a zis Connie, dând din cap.

Keira a tresărit şi i-a aruncat lui Connie o privire ucigaşă.

— Ştim acum, a dres-o Keira. Adică, tocmai ne-ai zis, aşa că c evident că ştim. Oricum, eu sunt Keira. Traficanta de hamsteri de acolo este Connie – a arătat spre Connie, care îl lăsa pe Domnul Jambon să i se caţăre pe cap. Şi ea e Mouse.

Toate lucrurile care de obicei se întâmplă firesc au început să devină o povară. Gânditul, vorbitul, statul relaxat. Aşa că m-am hotărât să-mi mut greutatea de pe un picior pe celălalt, cu mâna în continuare lipită pe obraz.

Jack a râs.

— Mouse? De ce ţi se spune aşa?

Am deschis gura să vorbesc, dar Connie mi-a luat-o înainte.

— Pentru că în clasa întâi avea părul prins în două cozi mari, ca Minnie Mouse. In plus, ştii, chiar arată ca un şoricel, a continuat Connie, după care s-a întrerupt şi s-a apucat să imite un şoarece curăţându-şi mustăţile. Adulmecă şi se agită continuu. Ca la un semnal, Domnul Jambon s-a apucat să adulmece.

Am îngheţat, pe dinăuntru. Încercam să arăt normal, în timp ce îmi dădeam ordine în gând. Nu zâmbi cu gura până la urechi, încearcă să stai într-o poziţie sexy. Cum arată opoziţie sexy? Nu mai sta atât de nefiresc. Dar Jack stătea pur şi simplu acolo, zâmbindu-mi. Asa că nu am făcut nimic, decât i-am zâmbit şi eu.

De afară, celălalt băiat a spus:

— In caz că îi pasă cuiva, eu sunt Max şi sunt pe cale să deger. Jack, putem pleca acum, te rog?

Keira a scos capul pe fereastră.

— Dumnezeule, e groaznic de frig afară. In ce cameră staţi?

— Camera 10, la capătul coridorului, a răspuns Max, care tremura, dar încă reuşea să se holbeze la Keira într-un mod nu foarte subtil.

Jack s-a întors spre mine şi a spus:

— Îmi pare rău, trebuie să plecăm, dar ne vedem mâine, poate?

Am dat din cap şi, cum nu m-am putut gândi la nimic de spus, am mai dat odată din cap. Şi încă o dată. Arătam de parcă aş fi făcut vreo reverenţă sau ceva de genul ăsta.

Jack s-a căţărat stângace pe fereastră şi pentru o clipă i s-au văzut boxerii cu peştişori aurii. Apoi s-a făcut nevăzut.

— Asta a fost o ne-bu-ni-e, a spus Keira, în timp ce închidea fereastra.

— Acum chiar sunt foarte speriată, a şoptit Connie. Dacă putem invoca băieţi, facându-i să apară, de ce altceva mai suntem în stare? Ce ziceţi de încălzirea globală? Ar trebui să facem ceva în legătură cu asta?

Keira şi cu mine ne-am aşezat din nou în cerc.

— Dar s-a întâmplat cu adevărat, a continuat Connie. Noi am făcut să se întâmple asta. Noi l-am chemat.

Keira a mângâiat-o pe mână.

— Calmează-te, Connie. Poate că noi l-am invocat, facându-l să se ivească la fereastra noastră, sau poate, doar poate, Mouse i-a picat cu tronc, iar el a venit s-o caute.

Am clătinat din cap.

— Nu. Cu niciun chip nu cred aşa ceva. Nu.

Keira a gemut.

— Oh, haide, Mouse. Doar a aflat numărul camerei tale şi s-a furişat afară pentru a veni să te vadă. Impacă-te cu ideea că eşti un magnet pentru băieţi. Sau cel puţin pentru Jack.

A luat un pix şi a scris „Jack” pe cealaltă parte a inimii de pe blugii ei, cu nişte Utere uriaşe, de culoare mov.

— Keira, opreşte-te! m-am lamentat eu.

— Sau poate am invocat din greşeală puterile întunericului şi ele i-au făcut să vină încoace, ca nişte zombi…, a zis Connie, | >; lrând în continuare speriată.

— Poate, a spus Keira. Oricum e bine. Fie suntem nişte adevărate vrăjitoare, fie lui Jack i-a căzut cu tronc cineva din lumea şoricească.

Am zâmbit şi preţ de o secundă mi-am lăsat gândurile să zboare la toată întâmplarea. Filmul şi acel moment care într-adevăr se întâmplase. Am zâmbit.

— Aaaaaah! a exclamat Connie. Îl iubeşti.

*

— Se poate să nu-l piai văd niciodată, am zis, holbându-mă la genunchiul Keirei, cu numele lui mâzgălit acolo, şi rugându-mă ca ea să nu mai poarte blugii ăştia toată săptămâna.

— Ei bine, a venit la balconul tău, a replicat Connie, după care şi-a dus teatral mâna la frunte. Ce lumină se revarsă pe fereastra lui Mouse?

Keira a râs.

— Acum trebuie să-i arăţi că şi tu îl placi.

Am roşit.

— Nici vorbă. Nu. Cu niciun chip. Indiferent ce-ţi trece prin cap – nu.

Jack

— În regulă, a şoptit Max, acum să găsim camera 22.

M-am uitat la el nevenindu-mi să cred, văzându-i cuvintele prefacându-se în norişori de aburi compacţi şi dolofani. Porniserăm să scârţâim din nou prin zăpadă, îndreptându-ne spre fereastra camerei noastre. Degetele mele erau atât de îngheţate, încât mă înţepau, vântul tăios îmi facea ochii să lăcrimeze şi glezna încă îmi pulsa, de la vietatea care mă atacase în şifonier. In plus, telefonul îmi arăta că ne apropiam de miezul nopţii.

— Doar nu vorbeşti serios? am spus eu printre dinţi. După toate prin câte am trecut?

Încă încercam să-mi dau seama ce se întâmplase, de fapt, în camera aceea. In niciun caz nu mai voiam să dau buzna într-o altă cameră plină de fete.

Max rânjea şi îşi sufla în mâini.

—Jack, evident că a fost amuzant să aud că te-ai făcut de râs şi te-ai lăsat atacat de un hamster într-un dulap, dar mi-ar plăcea să facem totuşi chestia pentru care am venit de fapt în excursia asta şi anume să ne cuplăm cu nişte ţipe mişto.

— În primul rând că a fost un şobolan, nu un hamster, şi în al doilea rând că, după părerea mea, Mouse şi celelalte erau foarte mişto.

Cu toată nebunia din camera aceea, nu mă puteam opri să mă gândesc la felul în care îmi zâmbise Mouse. Era o ţipă trăsnet – dar mai avea ceva în plus, care o distingea de celelalte fete pe care le întâlnisem… Un calm ciudat, poate; o linişte care te facea să te simţi numaidecât în largul tău, chiar şi atunci când băteai câmpii despre Ratatouille sau mai ştiu eu ce.

— Da, da, erau mişto, a recunoscut Max. Cea îmbrăcată toată în negru era, cum ar veniy foarte mişto, ca şi cea cu părul ridicol de lung. Cea cu părul creţ e totuşi puţin cam dusă cu pluta. Şi da, Jack, ăla era cu siguranţă un pui de hamster. L-am văzut. Oricum, hai să ne oprim naibii din şopocăit aici, în ger, şi să mergem să găsim fetele cu care trebuia să ne întâlnim. Care ne-au invitat, de fapt, în camera lor.

— Şi dacă profesoara lor încă mai dă târcoale? Iţi dai seama cât de aproape a fost să mă prindă acolo?

— E-n regulă, căci, de data asta, n-o să mai iscăm atâta zarvă, nu i aşa? Oricum, odată ajunşi înăuntru, singurul sunet pe care mi ii de gând să-l scot este ăsta…

S-a apucat să-şi mozolească propria mână, scoţând nişte nu nete scârboase.

— Şi adică o să stăm cu toţii să te admirăm în timp qe tu te giugiuleşti cu propria mână?

— Tacă-ţi fleanca, Jack, ştii ce vreau să spun. In orice caz, dacă nu le răspundem invitaţiei ne-am lins pe bot de orice şansă pe care am fi putut-o avea cu ele pentru tot restul taberei. Vor crede că suntem complet idioţi.

M-am gândit la asta. Cam avea dreptate. Cu toate că, în acel moment, nu-mi doream altceva decât să mă duc în patul meu cald. Şi poate să mă mai gândesc la zâmbetul lui Mouse.

— OK, bine, am spus. Dar cum o să le găsim? Am socotit că ultima cameră era 22, prin urmare e limpede că habar n-avem unde ne aflăm.

Max a ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

— Ei bine, Jacky băiete, aici te înşeli. Am văzut cheia camerei fetelor de pat. Era 26, ceea ce înseamnă…

S-a întrerupt, a numărat patru ferestre de la camera lui Mouse şi a arătat cu degetul, triumfător.

— Asta trebuie să fie camera 22!

A luat-o voiniceşte înapoi prin zăpadă, spre locul dinspre care veniserăm, iar eu m-am împleticit pe urmele lui. Când am ajuns la fereastră, Max s-a oprit şi s-a uitat în sus.

— Asta trebuie să fie, nu? a şoptit el. Vreau să spun, sunt destul de sigur că e asta.

— Destul de sigur; am bombănit. Totuşi nu eşti convins, nu-i aşa? Ce se întâmplă dacă e camera unui profesor, Max? Ar putea să fie chiar camera lui Flynn.

Max a ridicat din umeri.

— Şi ce dacă? Dacă ne vede, o să spunem pur şi simplu că suntem somnambuli.

— Somnambuli f Ce, afară? împreună?

— Da.

— Ce mai coincidenţă, nu crezi, că amândoi s-a întâmplat să fim apucaţi de somnambulism în exact acelaşi timp, în exact acelaşi loc?

Max a ridicat din nou din umeri.

— S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate. Probabil.

— Grozav, am încuviinţat. Să-i spui tu chestia asta lui Flynn. „S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate, domnule. Probabil."

— Pentru Dumnezeu, Jack, o să rămâi un fătălău toată viaţa, ca Toddy?

Am oftat.

— Bine, uite ce o să facem. Tu baţi la fereastră, după care sărim amândoi într-o parte, în cazul în care nu e camera lor.

— Da, OK.

Max a înghiţit în sec şi a ridicat pumnul spre fereastră. A bătut tare, de trei ori, şi amândoi am făcut un salt şi ne-am lipit de zid.

Preţ de o secundă, nu s-a întâmplat nimic.

— Măcar n-a ţipat nimeni, a şoptit Max.

— Probabil că tocmai cheamă poliţia, în schimb, am spus eu. Deodată, fereastra s-a ridicat puţin şi s-a iţit un cap. Era fata blondă numită Lauren. Max s-a desprins de zid, ieşind din umbră.

— O, Doamne! a scââicit Lauren. Voi sunteţi, băieţi! Ne-am gândit că o să… ştiţi, bateţi la uşă.

Max a rânjit.

— Păi… Ei bine, ne-am gândit că ar fi mai romantic, ca în Romeo şi Julieta, dacă am intra pe fereastră.

Lauren a râs şi a ridicat fereastra până sus.

— Ei bine, intrati atunci.

M ax a ridicat din sprâncene spre mine şi s-a bulucit pe fereas- . Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-l urmez.

8

Mouse

— O să o fac numai dacă spunem că biletul este de la noi toate.

Keira şi-a dat ochii peste cap şi a gemut.

— Mouse, nu fi ridicolă. Trebuie să fie de la tine. Nu putem trimite o scrisoare de dragoste de grup. O să creadă că suntem ţicnite.

— E posibil să creadă deja asta, sinceră să fiu, a spus Connie, dând din cap spre cearşaful în care eram înfăşurată şi mângâindu-şi costumul de leu.

Eu, pur şi simplu, vă rog…, m-am bâlbâit. Chiar nu vreau să fie caraghios. O să mor de stânjeneală.

Keira a gemut şi mai tare.

— N-o să facem decât să-i strecurăm un bilet pe sub uşă, Mouse. Doar nu-l ceri în căsătorie. Adică, el a mers literalmente prin ger ca să-ţi cânte o serenadă la fereastră. Câte dovezi mai vrei că te place? Vrei să-şi tatueze numele tău pe…

— Fundul lui! a întrerupt-o Connie. Închipuiţi-vă că şi-ar tatua „Mouse" pe fund!

— Aveam de gând să spun pieptul lui, dar tot un drac, a spus Keira. Mouse, as fi absolut de accord cu tine dacă ar exista vreo îndoială că el te-a plăcut, dar nu există.

Asta nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Insă Keira părea atât de sigură. De parcă n-ar fi existat altă explicaţie. Siguranţa ei a făcut să-mi înmugurească plăpânda încredere că puteam fi fata aceea care cunoştea băieţi si avea chestii cu ei.

Connie a scotocit în geanta ei şi a scos un pix.

— Pixul cu gel pentru ocazii speciale, a zis, vârându-mi-l sub nas. Vată de zahăr. Aromă de amooor.

Keira a rupt o pagină din caietul ei şi ne-am aşezat toate în cerc, holbându-ne la ea.

— Tu trebuie să-l scrii, totuşi, mi-a spus Connie. Altminteri, aura s-ar putea să se deruteze.

Mi-a întins stiloul. M-am zgâit în jos, la foaie.

— Habar n-am ce să scriu. Ce îi scrii cuiva pe care nu-l cunoşti?

— Nu-ţi stoarce creierii, a zis Connie. Exprimă-te din inimă. Ce spui despre „Dragă Jack, a fost minunat să te cunosc în această seară. Mulţumesc foarte mult…"

— Connie, nu este o scrisoare către bunică-sa.

Keira a însfacat foaia de hârtie şi s-a uitat la ea.

— Ce zici de „Hei, Jack, şi eu te plac. Mouse". Sau „Păpuşica", dacă vrei să fii sexy. Vrei să fii drăguţă sau sexy?

— Cu siguranţă nu sunt eu cea care decide asta, nu-i aşa? Nu poţi să fii ambele? Pot să mă răzgândesc?

Totul devenea un pic prea complicat.

Keira a clătinat din cap.

— Eşti fie într-un fel, fie în celălalt.

— Tu cum eşti? am întrebat.

Keira a adulmecat pixul cu gel şi şi-a încreţit nasul.

— Nu m-am hotărât încă. E o decizie importantă. Chestia asta miroase precum colţunaşii cu carne de la cantina şcolii.

— Nu putem să scriem biletul din partea tuturor, nu doar dintr-a mea? am întrebat din nou.

— Dar ce am putea avea să-i spunem noi, toate? a oftat Keira, teatral.

— Am putea să-l întrebăm ceva, a sugerat Connie. De pildă… cine este Moomin-ul lui preferat? Sau ce crede el că ţi se întâmplă atunci când mori? Sau…

S-a încruntat, chibzuind concentrată.

Am luat hârtia de la Keira, m-am uitat lung la ea, după care am aşezat-o pe podea şi am scris: „Hei, Jack, ne vedem mâine, la micul dejun. Mersi că ai venit pe la noi."

Am ridicat-o şi le-am arătat-o.

— Nu e tocmai Vreau să ne giugiulim la greuy sexosuley dar merge, a spus Keira. Ai de gând să-l semnezi?

— Nu.

— De ce nu desenezi un şoricel si un sărut? a întrebat Connie, trimiţând o bezea spre bilet. Ai nevoie de adresă? Camera 10, Cel mai Grosolan Hotel din Lume. In munţi. Franţa.

Am ignorat-o şi am împăturit hârtia.

Am deschis uşa cât de discret am putut, dar imediat ce am păşit pe coridor luminile s-au aprins automat.

— Încercaţi să nu faceţi zgomot, a spus Keira.

Am mers încet, în vârful picioarelor, spre capătul coridorului, trecând pe lângă nişte distribuitoare automate şi o ieşire de incendiu, după care am cotit. Liniştea totală nu era tulburată decât de ticăitul unui ceas de modă veche aflat pe perete.

— Mai e un minut până la miezul nopţii, a şoptit Connie. Ora vrăjitoarelor. Mi-e frică.

— Sst. Noi suntem vrăjitoare, nu-i aşa?

Am luat-o de mână. Am rânjit una la alta. Era ca şi cum am fi avut iarăşi zece ani, furişându-ne noaptea, când dormeam una acasă la cealaltă.

— Aici e. Camera 10.

În timp ce ea şoptea, mi-a tresăltat stomacul. Atunci când eram în cameră, scriind biletul, nu crezusem cu adevărat că avea să se ajungă aici. Acum totul mi se părea prea real.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, am bolborosit. Nu mai vreau să o fac.

— Hai, Mouse, trebuie să faci ceva pentru ca lucrurile să se petreacă. In caz contrar, o să rămâi pe vecie blocată în acelaşi stadiu.

Keira a spus-o într-o doară, dar m-a pus pe gânduri. Avea dreptate: nu voiam să rămân ca acum.

M-am uitat la biletul din mâna mea şi l-am deschis.

— Connie, te urăsc, am spus, lovind-o peste braţ. Ai desenat un şoarece.

Connie a chicotit şi Keira a rânjit.

— Ei bine, arată ca un leu deformat, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Eşti un leu sau un şoarece? a întrebat Connie, arătând spre cameră.

— Fii un leu-şoarece, a şoptit Keira.

— Un leorece, a zâmbit Connie. Sau, de fapt, nu… Nu un leorece. Un Soareleu.

Ne-am uitat la uşă şi eu am făcut un pas înainte. M-am uitat înapoi la fete şi Keira a murmurat:

— Hai, du-te!

Am mai făcut un pas înainte. Camera 10 era la doar câteva uşi distanţă. Am închis ochii şi am respirat adânc.

Apoi m-a'm uitat înapoi la ele.

— Nu pot, am şuierat.

Connie a venit păşind pe vârfuri spre mine şi s-a aruncat în mine precum un jucător de rugby. Mi-a smuls biletul din mână. Am încercat să o prind de coadă, dar era deja la uşă. A strecurat hârtia pe sub uşă, cu un mic scâncet.

Ne-am întors şi am luat-o la fugă, oprindu-ne doar când Connie s-a împiedicat în picioarele costumului ei salopetă. Inima îmi bătea ca atunci când se ridică cortina, în seara premierei. Aceeaşi nebunească infuzie de adrenalină.

În timp ce o ajutam să se ridice, am auzit râsete din camera în dreptul căreia ne aflam. E ciudat cum oamenii râd în moduri cu adevărat speciale. Aş recunoaşte în orice situaţie râsul cuiva. Şi ştiam că acela pe care îl auzeam atunci prin uşă îi aparţinea lui Lauren. Faptul că ea era acolo m-a făcut să simt o senzaţie apăsătoare. Nu voiam ca ea să ne vadă. Costumate ca nişte copilaşi prostuţi. Ar fi râs de noi, împreună cu Scarlett şi Melody. Ar fi vorbit despre cât de jalnice eram. Cât de ciudate. Toată distracţia s-a evaporat doar pentru că era ea prin preajmă.

Keira şi-a dat ochii peste cap.

— Îmi pare rău, dar e atât de enervantă. Până şi râsul ei este enervant. Îmi aminteşte de alarma noastră anti-efracţie.

Şi apoi, inconfiindabil, am auzit un râs un băiat. Am îngheţat toate trei şi ne-am uitat unele la altele. Keira a făcut un pas înainte şi şi-a lipit urechea de uşă. Nu era nevoie.

— Jack, ce mai pămpălău eşti!

Un băiat a izbucnit în hohote zgomotose. Mi-am simţit sângele transformându-se în gheaţă. Apoi s-a auzit vocea lui Jack, estompată, dar suficient de clară.

— Da, ce să-ţi spun, Max, că doar a fost ideea ta, în primul rând.

A urmat o explozie de râsete, iar apoi am auzit-o pe Lauren spunând:

— Sunteţi atât de amuzanţi, băieţi!

Am făcut un pas înapoi. Connie şi Keira s-au privit tuia pe alta cu coada ochiului şi apoi s-au întors amândouă să se uite la mine. Era ca şi cum s-ar fi spart un balon.

Ne-am întors tiptil înapoi în camera noastră, iar eu m-am dus la baie şi am închis uşa după mine.

Mă comportasem ca o idioată. Probabil că Lauren îl trimisese pe Jack în camera noastră, în bătaie de joc. Probabil că acum se amuzau cu toţii pe seama noastră, râzând de faptul că eu crezusem că el m-ar fi plăcut.

Acest nemilos sentiment de dezamăgire părea să mă urmeze pur şi simplu peste tot. Şi acolo, la White Lodge, când mi-au spus că nu îmi fructificasem potenţialul şi că nu aveam să ajung niciodată balerină. Sau, în toaletele feribotului, ascultând-o pe Lauren spunând că nu eram suficient de bună pentru a fi prietenă cu ele. Şi acum aici, mai puternic ca oricând, aflând că de fapt Jack nu mă plăcuse niciodată.

S-a auzit un ciocănit slab şi Keira şi-a vârât capul pe uşă.

— Mouse, îmi pare foarte rău. Simt că e vina mea. Cred că am exagerat.

S-a apropiat şi m-a îmbrăţişat, iar Connie a urmat-o şi a făcut acelaşi lucru.

— Îmbrăţişare de grup, a zis Connie, cu tristeţe.

— Nu înţeleg ce fac băieţii ăştia. Adică, merg pe-aici şi bat la întâmplare la ferestrele fetelor?

Keira părea aproape impresionată.

— Ce ţipi oribili, îngrozitori, a zis Connie. Ar trebui să le scriem un alt bilet în care să spunem:

„Ne retragem primul nostru bilet”.

Mi-am ridicat privirea. Toate trei eram împletite într-o îmbrăţişare. Am întâlnit ochii Keirei în oglindă şi ne-a lovit pe amândouă panica.

— Trebuie să recuperăm biletul, am spus, iar ea a dat din cap.

Intorcându-mă pe hol, pentru a doua oară, nu m-am gândit câtuşi de puţin la domnişoara Mardle. Merita să fiu trimisă acasă în schimbul recuperării biletului.

Connie ţinea umeraşul pe care îl adusese ca pe o sabie, legănându-l dintr-o parte în alta, pentru a descuraja atacatorii.

Ne-am furişat până în dreptul camerei lui Lauren şi ne-am oprit să tragem cu urechea.

— Sunt încă aici, a şoptit Keira.

Ne-am strecurat în continuare pe coridor şi ne-am oprit în dreptul camerei 10.

— În regulă, Connie, trebuie să te mişti repede pentru că ei pot ieşi în orice clipă.

Connie s-a ghemuit la podea. Gluga ei de leu a căzut înainte, acoperindu-i faţa. A împins încet umeraşul pe sub uşă şi l-a mişcat peste covor.

— Cred că am atins biletul, a zis ea, plimbând din nou umeraşul de-a lungul podelei şi oprindu-se. Este cu siguranţă acolo.

A închis ochii, concentrându-se, şi şi-a lipit ferm obrazul de uşă. Care s-a deschis, facând-o să se rostogolească înăuntru, cu nasul în covor.

Un băiat cu părul blond ciufulit şi ochelari se uita la noi, cu biletul în mână.

Jack

M-a trezit o rază de soare albă si fierbinte care si-a croit drum prin draperie şi a venit să se odihnească pe vârful nasului meu. Am deschis ochii şi am clipit, simţindu-mă ameţit de nesomn şi având senzaţia că mă pricopsisem cu o răceală. Ar fi fost atât de tipic, dacă reuşeam să mă îmbolnăvesc înainte de a urca măcar pe un munte!

Toată nebunia de noaptea trecută mi-a revenit cu forţă în minte. Demenţa din camera lui Şoricel, în şifonier cu şobolanul. Şi apoi deprimanta aiureală din camera lui Lauren, de după aceea.

Lauren şi fetele din camera ei erau exact opusul celor din camera lui Mouse. Conversaţia cu Mouse decursese uşor, natural şi distractiv, şi n-a trebuit să-mi fac continuu griji că aş putea să par un idiot. Dar cu Lauren, Scarlett şi Melody avusesem senzaţia că un singur cuvânt deplasat sau o aluzie necuviincioasă ne-ar fi azvârlit înapoi de-a dreptul pe fereastră.

Pur şi simplu ele bătuseră câmpii mai cu seamă despre ele, despre şcolile lor din Londra, despre ceaiul cu tapioca şi despre cărţile din seria Micuţele mincinoase. La un moment dat, stătusem aşezat atât de aproape de Lauren, pe patul ei, că genunchii aproape că ni se atingeau, dar n-am simţit vreo clipă că s-ar fi putut întâmpla ceva. Părea că ele doar ne… tolerau. Ne ţineau în buzunarul de la spate, până când aveau să întâlnească nişte ţipi cu adevărat mişto.

După vreo trei sferturi de oră de chicotit şi taclale plictisitoare, eu şi Max am ieşit înapoi pe fereastră, ambii fiind în continuare pe zero. In timp ce înotam prin zăpadă spre camera noastră, Max o ţinuse langa despre cum trebuia să nu ne dăm bătuţi în privinţa lor, pentru că erau atât de mişto, dar eu eram mult mai interesat să o revăd pe Mouse. Chiar înainte de a mă fura somnul, părul ei lung şi ochii ei mari şi cenuşii au fost ultimele imagini care mi-au trecut prin cap.

M-am ridicat si m-am întins, în bătaia soarelui. Am tras draperiile şi am văzut pentru prima oară Alpii aşa cum se cuvine. Sub soarele orbitor, masivii munţi albi pur şi simplu scânteiau. Arătau ca nişte cupe uriaşe de îngheţată care se topea. Ideea că urma să încercăm să coborâm pe ei cu placa de snow-board cam într-o oră a devenit brusc reală şi înspăimântătoare. Am clătinat din cap şi mi-am spus să mă adun. La urma urmei, această tabără trebuia să implice la un moment dat şi ceva curaj.

Am auzit curgând robinetul din baie, iar Toddy s-a ivit în uşă.

— Ah, în sfârşit! Te-ai trezit.

— E-n regulă? am întrebat eu, răguşit.

— Bun, deci, s-a petrecut un lucru foarte ciudat, când voi doi eraţi plecaţi, noaptea trecută. Haide, trezeşte-l pe Max – că n-am chef să povestesc de două ori.

Mi-am aruncat perna spre Max, care era doar un ghemotoc de-o formă nelămurită sub plapumă. A gemut şi şi-a scos capul la vedere.

— Ce? a şoptit el. De ce?

Toddy a început să vorbească, încet, de parcă încă mai încerca să pună cap la cap întreaga poveste în mintea lui.

— OK, ascultaţi aşadar. Pe la miezul nopţii, mă pregăteam să mă culc, când am auzit un soi de râcâit afară, în dreptul uşii. M-am uitat si am văzut o mică bucată de hârtie care fusese băgată pe sub uşă. Aşa că m-am dus şi am luat-o, normal, dar imediat ce am făcut asta am auzit nişte şoapte afară. Am deschis uşa şi am dat cu ochii de trei fete care stăteau întinse pe hol, împingând un umeraş pe sub uşa noastră.

— Ce?!

Max era treaz de-a binelea acum. Mai treaz decât îl văzusem vreodată în viaţa mea. S-a ridicat imediat în capul oaselor, ochii lui arzători făcând o gaură în Toddy.

— Ce fete? Cum arătau? Au spus ceva de mine? Ce s-a întâmplat?

— Erau, pe bune… destul de drăguţe, cred, a spus Toddy. Una dintre ele avea, pe bune, un păr foarte lung şi şaten, una avea un păr negru şi ondulat şi una, părul creţ.

Eu şi Max ne-am uitat uniţj. La celălalt, cu gurile căscate.

— O, Doamne!

— Şi ce s-a întâmplat după aceea, Toddy? am întrebat.

— Păi, eu am întrebat: „E al vostru?", pentru că ţineam în mână biletul. Şi cea brunetă a spus: „Da". Şi apoi cea creaţă a zis: „Putem să-l luăm înapoi, te rog?".

S-a lăsat tăcerea.

— Şi după aceea? a insistat Max, trăgându-şi o palmă peste faţă de frustrare.

Toddy s-a uitat la noi fără nicio expresie.

— Păi, le-am dat biletul înapoi şi au plecat.

Tăcerea s-a adâncit. Ochiul stâng al lui Max zvâcnea. Arăta ca un robot defect.

— Tu…, încheieturile degetelor i se albiseră de la cât de tare strângea cearşaful. Tu… le-ai dat biletul înapoi?

Toddy a dat din cap.

— Ai citit biletul, mai întâi?

Toddy a clătinat din cap.

— Aşadar, n-ai nicio idee ce scria în bilet?

Toddy a clătinat iarăşi din cap.

— Mi l-au cerut înapoi, a zis el, senin. Ce era să fac?

Max arătă furios cu degetul pe fereastră.

— Deci, dacă îţi cer să te arunci de pe muntele ăla, o să faci şi chestia asta? Pentru că exact asta îţi cer acum să faci, cretinule, cretinule absolut\

Înainte ca Toddy să apuce să se apere, Flynn a bătut la uşă.

— Micul dejun, flăcăi! Aveţi grijă să mâncaţi bine, căci ne aşteaptă o zi mare. O să ne dăm cu placa toată dimineaţa şi după-amiaza, iar diseară mergem să patinăm. Repejor!

Max încă spumega, cât ne-am îmbrăcat şi am ieşit. Era chiar prea ocupat să se plângă de Toddy, ca să se mai poată bucura că toată lumea râdea dând cu ochii de posterul cu Roland pe care îl mâzgălise el.

Ca să fiu sincer, mie nu-mi păsa că Toddy nu citise biletul. Simplul fapt că Mouse şi prietenele ei strecurasem un bilet pe sub uşa noastră era ceva. Biletele pe sub uşi sunt în general un lucru bun, m-am gândit. Cu siguranţă că nu ai strecura un bilet pe sub uşa cuiva dacă nu l-ai plăcea, nu-i aşa? Biletele pe sub uşi s-ar cuveni să fie adăugate la programa de învăţământ, împreună cu chicotitul.

Micul dejun a fost o chestie plină de viaţă şi strigăte, gen fiecare pentru el. Trebuia să înşfaci o tavă şi să o umpli cu nişte ciudate cereale franţuzeşti, cornuri cam învechite şi un ceai ciudat şi

oribil, care avea un gust tâmpit indiferent cât de mult lapte puneai în el.

În timp ce mâneam, i-am povestit lui Toddy ce se întâmplase noaptea trecută.

— Practic, a spus Max, am avut două întâlniri diferite, cu sase fete diferite, în timpul unei singure nopţi! Probabil că aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată până acum în istoria întâlnirilor. Probabil că am putea intra în Cartea Recordurilor la secţiunea întâlniri.

— Nu există aşa ceva, a zis Toddy, cu gura plină de cereale.

— Da, păi, tu n-ai avea habar despre asta nici dacă ar exista, i-a trântit-o Max. Singurul mod în care ai putea ajunge tu în Cartea Recordurilor la secţiunea întâlniri ar fi la rubrica tipul cel mai puţin apt pentru o întâlnire din toate timpurile.

Toddy şi-a înghiţit cerealele şi a încuviinţat gânditor din cap.

— OK, e în regulă. Atunci, de îndată ce o să inventeze cineva secţiunea întâlniri a Cărţii Recordurilor, o să încep să-mi fac griji în această privinţă.

Max l-a lovit pe Toddy în braţ.

— Hei! Deci astea sunt fetele cu biletul, da? Cele trei?

M-am întors, iar stomacul mi-a tresăltat un pic la vederea părului lung al lui Mouse fluturând în timp ce intra în cantină împreună cu prietenele ei.

Toddy a încuviinţat.

— Da, ele sunt.

Max se uita cu coada ochiului la Keira.

— De fapt, Keira asta e tare mişto, a zis el, după care s-a mlors spre mine şi a continuat. Ar trebui să mergem şi să vorbim ai ele, Jack. Să încercăm să aflăm ce scria în biletul ăla.

Înainte să apuc să răspund, Ed Deacon, care stătea ceva mai (leparte la masa noastră, s-a băgat repede în vorbă.

— De parcă voi le-aţi fi întâlnit pe fetele astea noaptea trecută, zău aşa, a râs el.

— Am facut-o, de fapt, Ed. După cum am spus – şase fete, două camere, o noapte. Calculează tu, a adăugat Max, cu toate că nu era nimic de calculat.

Jamie, care stătea lângă el, a izbucnit în râs.

— Şi de favorurile a câte dintre ele te-ai bucurat, atunci?

— Ei bine, n-a fost… „Favoruri" este un termen vast, nu-i aşa? a bolborosit Max. Practic, nu am făcut altceva decât să pregătim terenul pentru a ne bucura de favoruri serioase în seara asta.

— Aşadar, cu alte cuvinte, te-ai ales cu zero fete? l-a luat Jamie peste picior.

— La fel ca în orice altă noapte din viaţa lor, în cazul ăsta, a zis Ed, iar cei doi au izbucnit în râs.

— Tacă-ţi fleanca, Ed, a zis Max, furios.

— Nu cred nici că ai vorbit cu fetele alea, darămite să te fi strecurat în camera lor, a ripostat Jamie.

Max s-a ridicat în picioare, târşâindu-şi cu zgomot scaunul pe

— Corect. In regulă. Jack, hai să mergem.

Habar n-aveam ce voia să zică.

— Unde să mergem? Despre ce-i vorba?

El a făcut semn din cap spre Mouse, Connie şi Keira, care erau acum aşezate în cealaltă parte a sălii aglomerate.

— Hai să vorbim cu fetele alea sexy, pe care le cunoaştem foarte bine şi împreună cu care ne-am petrecut noaptea trecută, şi atunci poate că aceşti idioţi absoluţi – a arătat spre Ed şi Jamie – vor înghiţi găluşca.

— Nu ştiu ce să zic, omule…, am răspuns eu.

Nu eram sigur că eram gata să vorbesc din nou cu Mouse. Mai ales de faţă cu un grup care conţinea jumătate din anul meu. Simţeam că aveam nevoie de mai mult timp pentru a mă pregăti.

— Bineînţeles că solistul trupei Rataţii nu vrea să meargă până acolo, a chicotit răutăcios Jamie, iar eu mi-am simţit obrajii înroşindu-se.

Max mi-a aruncat o privire încruntată, de genul hai să le dovedim că se însală. Am oftat şi m-am ridicat.

— Bine.

În timp ce ne îndepărtam, puteam simţi în ceafa privirile lui Jamie şi Ed. Mi s-a părut că o văd pe Mouse zâmbindu-mi, dar când am ajuns la masa lor, ele nu păreau să ne fi observat măcar.

— Hei! am salutat eu, vioi.

Dar Mouse nu şi-a ridicat privirea din cerealele ei.

Max a adăugat:

— Ce mai faceţi?

Niciuna dintre ele nu a răspuns. Ceva era cu siguranţă în neregulă. Apoi Keira s-a ridicat cu tava ei şi a zis:

— Da, de fapt, noi tocmai plecam.

Nici măcar nu ne-a învrednicit cu vreo privire.

Connie şi Mouse s-au ridicat si ele, şi toate trei s-au dus la tejghea, şi-au lăsat tăvile şi au părăsit sala.

Puteam auzi râsetele din cealaltă parte a încăperii. Am simţit aceeaşi umilinţă de care avusesem parte la petrecerea lui Sarvan şi la Noaptea Trupei. Ce se întâmplase? Unde greşiserăm?

— Ce mama naibii! a şuierat Max.

A clătinat din cap şi şi-a trecut o mână peste ţeasta lui ţepoasă.

— Fetele sunt zevzece.

Mă pregăteam să-l aprob, când o bătaie pe umăr m-a făcut să 11ni întorc.

— Salut, băieţi, a zâmbit Lauren.

Kra îmbrăcată complet în alb – căcâuliţă albă cu moţ de Nană, fular gros alb, costum de schi alb. Arăta, fără îndoială, uimitor. Am observat că râsul din cealaltă parte a încăperii încetase.

— Ăă, bună, sunteţi bine? am încercat eu.

Melody şi Scarlett o încadrau, iar Max se holba nu foarte subtil la Scarlett, care, de asemenea, arata incredibil, cu părul ridicat şi strâns în vârful capului, deasupra unei bentiţe de un roşu-aprins.

— Ah, ştii, Jack, mi s-a adresat Scarlett, cu un zâmbet ciudat jucându-i pe buze. Aşa cum ziceam noaptea trecută, după ce voi, băieţi, aţi plecat… Semeni puţin cu tipul ăla, Roland. Cel de pe toate afişele.

Max şi-a recăpătat dintr-odată graiul şi a izbucnit în râs.

— Da! Ne-am spus şi noi chestia asta! a zis el, trăgându-mi o lovitură zdravănă în umăr. Bietul tip. Trebuie să fie greu să fii sosia celui mai mare fraier din toată Franţa.

Scarlett i-a răspuns, uitându-se în continuare la mine.

— Nu ştiu ce să zic… lui Lauren îi cam place de Roland, nu-i aşa?

A înghiontit-o pe Lauren, care mi-a zâmbit şi a ridicat din umeri, inocentă. Am avut sentimentul subit că ele repetaseră toată această scenă.

Scarlett a continuat:

— Şi dacă ei îi place de el, iar tu arăţi ca el, asta trebuie să însemne…

S-a oprit, încreţindu-şi nasul, mimând deruta.

Lauren a zâmbit şi a ciupit-o pe Scarlett de braţ.

— Da, nu face totul prea evident, Scar…

Toate trei s-au pus pe chicotit, în timp ce eu şi Max încercam cu disperare să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Oricum, poate că o să vă vedem diseară, dacă veniţi şi voi la patinoar, nu-i aşa?

— Da! a exclamat Max. O să fim acolo.

— Grozav, atunci ne vedem acolo.

Ele s-au dus cu paşi uşori să-şi ia micul dejun, iar eu am încercat să mă dumiresc în legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase. M-am întors spre Max, dar el era ocupat să facă gesturi extrem de jignitoare în direcţia lui Jamie şi a lui Ed.

9

Mouse

— Ar fi trebuit să ne fi luat mâncarea cu noi, a spus Keira, în timp ce mărşăluiam cu hotărâre spre ieşirea din sala de mese.

— Să dăm o fugă înapoi şi s-o luăm? a întrebat Connie, aruncând o privire peste umăr. Aveam de gând să-mi iau un iaurt cu nucă de cocos.

— Nu poţi să spargi gaşca pentru un iaurt.

Keira ne-a prins de braţe, trăgându-ne după ea pe hol până am ajuns afară, în bătaia soarelui strălucitor. Vederea unei creste muntoase impresionante chiar acolo m-a făcut să mă simt ca şi cum m-aş fi aflat pe un platou de filmare. Acasă şi White Lodge păreau un univers alternativ.

Connie s-a trântit în zăpadă şi s-a apucat să dea din mâini şi din picioare pentru a face un înger, iar după ce a privit-o câteva secunde, Keira i-a urmat exemplul.

M-am întins lângă ele şi m-am zgâit la uriaşa întindere albastră. Mă simţeam minusculă lângă munţi şi sub cerul nesfârşit.

— Mi-aş fi dorit să fi rămas pentru a afla ce avea de gând să spună Jack, am zis.

Zăpada era mai adâncă decât crezusem şi, cu toate hainele mele matlasate, mă simţeam ca într-un culcuş şi chiar un pic somnoroasă.

— Acum nu o să ştim niciodată, am continuat.

— Da, a zis Keira dinăuntrul îngerului ei de zăpadă. Acum, că am facut-o, mi-aş fi dorit şi eu să-l fi lăsat să spună o grămadă de chestii şi abia după aceea să-i fi întors spatele.

— Nici vorbă, a intervenit Connie, indignată. Nu era nevoie să auzim ce avea de spus. E un şobolan infidel. Şi un hamsterofob.

— Connie, n-a fost infidel faţă de mine, am râs eu. Ca să fii infidel, ar trebui mai întâi să fi ieşit cu cineva. Sau cel puţin să te fi sărutat. Cred că suntem un pic cam dure. Adică, am vorbit cu el aproximativ cinci minute şi atât. Asta ar însemna că Alfie este…

— Te iubesc, Alfie! a strigat Keira spre cer, ca şi cum el s-ar fi ivit pe firmament.

De parcă simpla menţionare a numelui lui de către cineva, fără ca ea să-şi afirme dragostea pentru el, ar fi purtat ghinion.

— Da, dar el nu e infidel faţă de tine, nu-i aşa? am întrebat-o eu, având senzaţia că îmi dovedisem punctul de vedere.

— Aş vrea eu, a răspuns Keira. Asta ar însemna că mi-a fost mai întâi fidel.

Derulasem de un milion de ori în minte întâmplarea din noaptea trecută. Dacă Jack chiar se uitase la mine în timpul filmului. De ce venise în camera noastră, de ce se dusese în camera lor. Ce era în mintea lui. Ce facea el. Dacă, în definitiv, el mă plăcuse sau nu. Dacă el mă plăcuse şi apoi pur şi simplu o plăcuse mai mult pe Lauren.

Keira şi Connie vorbiseră o grămadă despre asta înainte să ne fure somnul. Nu m-a deranjat că au disecat problema, dar nu am ştiut ce să spun. Totul era atât de confuz. Lui Jack trebuie să-i fi picat cu tronc Lauren. Şi cine l-ar fi putut învinui? Şi eu aş fi ales-o pe Lauren în defavoarea mea. Mă simţeam ca şi cum aş fi primit un rol într-un film fără să particip măcar la audiţii. Era ciudat

să fiu una dintre fetele acelea. Una care se afla tot timpul într-o dramă. Una care ieşea întotdeauna valvârtej din diverse situaţii precum Scarlett O'Hara. Stilul ăsta era atât de departe de felul meu de a fi.

Noaptea trecută, visasem că dansez. A fost prima dată când am visat despre balet după ce părăsisem White Lodge. In visul meu, dansasem si tot dansasem şi, când m-am trezit, mă simţisem vibrând, plină de viaţă, şi dornică să dansez din nou.

Mă strecurasem cu grijă afară din sacul meu de dormit, trecând cu atenţie pe lângă Connie şi Keira, şi mă dusesem la baie.

Închisesem uşa şi mă privisem în oglindă, strângându-mi părul într-un coc şi suflecându-mi pantalonii de pijama. Îmi făcusem încălzirea cum se cuvine, aşa cum făcusem ani de zile. In timp ce mă întindeam mi-am simţit corpul alungindu-se şi trezindu-se. Încă mai aveam vânătăi de la căzătură, dar mai păliseră. Şi bătăturile din tălpi şi umflăturile ciudate de pe încheieturile degetelor de la picioare se mai vindecaseră şi ele. Dar mă simţeam bine. Să mă implic iarăşi din plin, să iau totul de la capăt. Pe oglindă era o mică pată de pastă de dinţi. Mă concentrasem asupra ei şi începusem să mă învârt în acel spaţiu minuscul, privindu-mă în oglindă la fiecare rotaţie. Învârtindu-mă. Dansând.

Am stat culcate în îngerii noştri de zăpadă, cu ochii la cer, până când au ieşit ceilalţi de la micul dejun. Ne-am luat lucrurile şi ne-am înşiruit în spatele domnişoarei Mardle, îndreptându-ne spre magazinul de închiriat schiuri.

— Mi se pare o nebunie să fac asta, am spus, ridicând privirea spre creastă. Mă întreb cine a inventat schiatul? Munţii ăştia arată… imenşi. Cu siguranţă că e periculos. E ciudat că ne lasă să o facem. Nu ne dau voie să bem băuturi acidulate, dar ne lasă să ne aruncăm din vârful unui munte.

Toată lumea presupunea că aveam să mă descurc de minune, din cauza baletului. Dar schiatul părea exact opusul baletului. Nesigur, sălbatic şi periculos.

— In fiecare an mor patruzeci şi cinci de oameni în accidente de schi, a zis Connie indiferentă, după care i-a spus fetei din spatele tejghelei mărimea pe care o purta la încălţăminte.

— Şi dacă într-un an mor doar patruzeci şi patru, ce fac, îi fac vânt vreunuia într-o prăpastie? a întrebat Keira, în timp ce primea clăparii.

— Este o cifră medie, a răspuns Connie, cu superioritate.

Mi-am contemplat cu nervozitate şnurul jachetei şi am respirat adânc, până mi s-a înmânat o pereche enormă de clăpari. Totul părea atât de greu şi de incomod. Gândul de a-i purta şi de a fi fixată de schiuri nu mi-a picat prea bine. Îmi place să deţin controlul asupra corpului meu. Nu voiam să-l cocoţ pe un munte şi apoi să-l las să o ia la vale, împovărat cu toate greutăţile astea.

— Ei bine, dacă e să moară cineva, nu vei fi tu aceea, mi-a zis Keira. Tu vei fi uimitoare. Tu poţi să stai în echilibru în vârfurile picioarelor. Eşti puternică şi ai o coordonare excelentă. În cazul în care o să-şi dea careva duhul, cea mai bună candidată e sacul ăsta cu oase, a continuat ea, trăgând-o pe Connie de coada ei creaţă, care se strânse imediat la loc, ca arcurile. Ea nu e în stare nici să joace cărţi fără să se rănească.

Keira părea atât de sigură că aveam să mă descurc de minune. Dar dacă nu mă descurcam? Si ea nici măcar nu ştia că nu eram y y balerina care pretinsesem că aş fi. Şi dacă urma să ajung iarăşi într-o situaţie în care nu aveam să-mi valorific potenţialul? Viaţa mea era pur şi simplu o înşiruire de „nu îndeajuns de bună pentru asta”.

— Poate că trebuia să fi făcut o vrajă „să-nu-mori-schiind”, am spus, în timp ce intram într-o încăpere pentru a ne încălţa.

— Crezi că schiatul este popular în comunitatea vrăjitorească? a întrebat Connie, luând la întâmplare un pix suvenir şi agitându-l, pentru a vedea dacă avea vreun potenţial de baghetă magică.

— Connie, se pare că tu chiar nu iei în serios chestia cu sabatul vrăjitoarelor. Numai că, nu ştiu, a spus Keira, chiar nu-i pot vedea pe profesorul Mcgonagall şi pe vrăjitoarea Winnie coborând în trombă muntele în costume de schi dintr-o bucată. De altfel, ei ar putea să zboare pur şi simplu până jos.

Mersul cu schiurile părea nefiresc şi greoi. Ca şi cum aş fi avut un costum de cosmonaut şi m-aş fi pregătit de aselenizare.

— Sunt şanse mult mai mari ca ea să fie una dintre cei patruzeci şi cinci, a şoptit Connie, destul de tare.

Lauren era îmbrăcată toată în alb. Chiar şi moţul căciulii era un pompon de blană albă. Doar ochelarii de soare erau negri, încadraţi de părul ei blond. Arăta ca o celebritate.

— Dacă e prinsă într-o avalanşă, n-o să fie găsită în vecii vecilor, a şuierat Connie, din nou cam tare.

— Să sperăm, a spus Keira. De asta eşti tu îmbrăcată ca un marker uriaş?

Connie era într-un costum portocaliu-neon. Keira era în negru, ca de obicei. M-am uitat în jos la mine: un talmeş-balmeş de lucruri desperecheate, pe care mama le împrumutase sau le cumpărase cu reducere de la TK Maxx. Nu-mi trecuse prin minte că trebuia să arăţi bine atunci când schiezi.

— OK, OK, hai să începem! a strigat o fată, bătând din palme deasupra capului. Eu sunt Tania, instructorul vostru, a continuat ea. Să mergem la pârtia pentru începători.

Accentul ei era mai aspru decât cel francez. German, poate.

Nu era cu mult mai în vârstă decât noi, dar arăta cum nu mai văzusem pe nimeni vreodată. Avea părul tuns scurt, vopsit blond-luminos, cu sclipici argintiu prin el. Arăta ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-un club.

Pârtia pentru începători nu era la fel de înspăimântătoare precum costişa muntelui, dar tot mi s-a făcut rău văzând-o. M-am uitat înapoi, spre căsuţa de unde se închiriau schiuri, şi m-am întrebat dacă era cazul să anunţ că merg la toaletă şi pur şi simplu să nu mă mai întorc. Aveau măcar să bage de seamă că nu eram acolo?

Poate că avea să fie bine, până la urmă.

Ne-am aşezat toate în şir, pentru a urca pe un soi de bandă rulantă care ne-a dus până în vârful pantei. Acolo, ne-am strâns în jurul Taniei, care a zis, dintr-odată:

— In regulă, acum o să vă pun câte două, pe perechi.

Am simţit un gol în stomac, pentru că noi eram trei. Eu nu aveam o pereche. Fetele s-au îngrămădit mai aproape, arătându-i Taniei cu cine voiau să facă pereche. Uşurându-i alegerea. Connie şi Keira au rămas lângă mine, dar eu mi-am plecat privirea, încercând să mă fac nevăzută.

— Tu şi tu, a zis Tania, dar n-am observat că arătase spre mine, ca să nu mai vorbim de persoana cu care trebuia să fac pereche.

Apoi am văzut expresia Keirei şi m-am prins numaidecât. Scarlett şi Melody schimbau priviri cu Lauren. Ea nu s-a clintit, rămânând înţepenită lângă ele, în grupul lor de trei.

— Cine nu are încă pereche? a întrebat Tania.

Nu ştiam dacă să mă mise sau nu. Era ca o confruntare, una dintre noi trebuind să se mişte jprima. Lauren se tot uita la Scarlett şi arbora un zâmbet gen „ce chestie ciudată”.

Am făcut un pas nesigur înainte. Lauren s-a uitat la mine şi apoi din nou la Melody şi Scarlett. Apoi le-a îmbrăţişat pe amândouă, ca şi cum le-ar fi părăsit pentru totdeauna, şi a început să se apropie de mine.

Nu ne-am vorbit cât timp Tania ne-a învăţat cum să exersăm alunecarea pe schiurile noastre şi îndreptându-le cu vârfurile unul spre altul, orientându-le pe fiecare, alternativ. Stăteam una lângă alta, fără să ne privim şi fără să ne atingem măcar mânecile. Tania ne-a spus să-i dăm drumul şi noi ne-am uitat cum toată lumea îşi găsea un loc şi pornea, chicotind. Am încercat Să nu mă gândesc la feribot. Sau la bilet. Dacă băiatul cu ochelari îl citise? Şi apoi îi spusese lui Lauren ce conţinea?

Lauren s-a urnit cea dintâi. Era făcută pentru sportul ăsta. Înaltă şi puternică, a fost dintotdeauna atletică. Dar are trunchiul lung, pe măsura picioarelor ei lungi. Prea lung pentru şcoala de balet. Nu are un fizic pentru Baletul Regal. E într-adevăr stupid şi ridicol că poate exista o „lungime ideală a trunchiului” La început, ne-am mişcat fără să vorbim. Nu ştiam la ce se gândea. Ultima oară când vorbiserăm de fapt una cu cealaltă fusese atunci când mă declarasem de acord să mă întâlnesc cu ele la restaurant. Niciuna dintre noi nu a pomenit despre întâmplare, dar probabil că ne gândeam amândouă la asta.

Prima dată când am încercat să mă mişc, am căzut. Şi nu într-un mod graţios, ci dur, exact pe umăr. Lauren mi-a întins fără tragere de inimă mâna pentru a mă ajuta, iar eu i-am luat-o. A tras în timp ce mă mişcăm şi a căzut pe spate, astfel încât ne-am trezit amândouă late în zăpadă. Am început să râd mai reţinut, iar apoi, când am auzit că şi ea râdea, am râs nestingherită.

— Ei ştiu măcar că eşti aici? m-a întrebat Lauren, ridicându-se în capul oaselor.

— Cine?

— Baletul Operei.

Pentru o secundă, mintea mi s-a blocat pur şi simplu.

— Da, adică, bănuiesc că, dacă m-aş accidenta, ar fi… nasol.

M-am întrebat dacă răspunsul ăsta sunase într-adevăr atât de jalnic precum mi se păruse mie. Şi, înainte de a mă gândi, am întrebat:

— Mai dansezi?

Atmosfera dintre noi s-a schimbat. A devenit încărcată. Rostisem cuvântul. Cuvântul care ne legase şi care mai apoi ne despărţise. Dans.

Şi-a plecat ochii şi ceva de pe chipul ei a devenit ciudat de sincer. A clătinat din cap.

— M-am oprit după ce n-am reuşit să intru. Intr-un fel, îmi doresc să fi continuat. Dar a fost ciudat, cumva asta sau nimic. E greu de explicat.

Dacă există părţi ale inimii care se modifică atunci când eşti respins, atunci atât eu cât şi Lauren ne schimbaserăm în acelaşi fel. Doar că în momente diferite. Şi atunci când i se întâmplase ei, eu nu înţelesesem cu adevărat. Era greu de explicat. Eu încercasem. Mama nu fusese în stare să priceapă, chiar dacă mă iubeşte şi mi-a împărtăşit acest vis aproape la fel de mult ca şi mine. Nimeni nu putea înţelege cu adevărat. Cu excepţia lui Lauren, poate. Am deschis gura să spun ceva, dar minciuna stătea pur şi simplu în mine, oprindu-mă. Nu-i puteam spune acum. Voiam să o îmbrăţişez si să-mi cer iertare că o uitasem. Să-i spun că am înţeles de ce nu mai vorbise cu mine. Şi eu aş fi urât-o pe ea, dacă ea ar fi intrat si eu nu.

— Îmi place să dansez la petreceri, totuşi, a zis ea.

— Eu urăsc să dansez de la^petreceri. Nu o fac niciodată. Mă simt atât de stingherită.

Am luat un băţ şi m-am apucat să desenez cu el în zăpadă.

— Nu-mi spune că încă mai eşti timidă! mi-a aruncat Lauren, dând ochii peste cap. Eşti precum fetele alea din Greasey care stau pe margine şi nu se încumetă să iasă la dans.

— Bolnavă de timiditate, am spus eu. Da, ştiu. Sunt. Dar n-am ce face.

Ea a râs.

— Scarlett şi Alfie au dat o petrecere de Crăciun şi i-am obligat să pună acelaşi cântec la nesfârşit, aşa că am putut dansa ore în sir.

— Încă îţi mai place de Alfie? am chicotit.

— Bleah, nu, am trecut de faza asta, a răspuns ea, încreţindu-şi nasul şi tremurând, ca şi cum ar fi fost o amintire neplăcută.

— Keira chiar îl place, am zis. Ei fac înot împreună.

— Drăguţ, a zis ea. Probabil că şi el o place, fiindcă arată foarte bine.

— Ţie de cine-ţi place, atunci? am întrebat, stomacul strângându-mi-se un pic, preţ de o clipă.

A aruncat o privire înjur şi s-a aplecat mai aproape de mine.

— Am întâlnit un băiat, noaptea trecută.

Şi apoi Lauren l-a descris pe Jack. Cum vorbea, cum se îmbrăca, şi cum avea un prieten dus cu pluta şi cum semăna puţin cu Roland. Eu ascultam ca si cum n-as fi ştiut toate aceste lucruri, până când Tania ne-a chemat înapoi.

În timp ce ne îndreptam spre grup, am simţit-o pe Lauren devenind dură şi distantă, ca şi cum vraja care ne cuprinsese fusese ruptă.

M-am strecurat înapoi, lângă Keira şi Connie.

— Eşti OK? m-a întrebat Keira. S-a purtat bine cu tine?

Am încuviinţat din cap. Ele nu spuseseră nimic după faza de pe feribot, dar cred că ştiau că se petrecuse ceva şi probabil că deduseseră ce anume.

— Da. A fost chiar drăguţă.

Keira a ridicat din sprâncene, dar înainte de a putea spune ceva, un şirag de fete a început să se scurgă zorit pe la baza pantei pe care ne aflam. Unele dintre ele purtau postere sau bannere pentru a căror confecţionare era evident că goliseră întregul magazin Hobbycraft. Pe toate posterele se înşirau o serie de cuvinte franţuzeşti de neînţeles, dar un cuvânt era clar: Roland.

Şiragul s-a transformat într-un şuvoi şi mai apoi într-un râu învolburat şi tumultos.

— Ce se întâmplă? a întrebat Lauren.

Tania a ridicat din umeri.

— Putem afla într-un singur fel.

Jack

Max a petrecut toată dimineaţa comentând cele două „incidente" de la micul dejun. Până când ni s-au distribuit tichetele de urcare şi am ajuns în centrul de închiriat plăci şi boots, Toddy începuse să asculte la ipod-ul său, ca să nu-l mai audă.

— Keira şi gaşca ei sunt sexy, dar e limpede că sunt ticnite, argumenta Max, în timp ce punea pe o placă de snow-board nişte bocanci de mărimea unor franzele. Pe de altă parte, Lauren, Scarlett şi Melody sunt şi ele sexy, dar nu ţicnite. Alegerea este clară.

Am încuviinţat.

— Păi, da. Dar nu este vorba de vreo alegere, din moment ce Mouse si Keira nici măcar nu vorbesc cu noi. Ce le-am făcut?

Crezi că ne-or fi văzut intrând în camera lui Lauren?

— Bineînţeles că nu, a pufnit Max. Am fost ca nişte ninja. Oricum, cui îi pasă dacă ne-au văzut? Acum trebuie să ne concentrăm pe Lauren şi prietenele sale. Ea e limpede că te place, ceea ce înseamnă că este foarte probabil ca Scarlett să mă placă pe mine.

— Solidă logică, Max.

În timp ce îmi puneam perechea de boots şi placa pe tejghea, m-am întrebat dacă Lauren chiar plăcea. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Ce, nu existau în această tabără alţi ţipi, mult mai mişto, cu care era mai probabil să se combine?

Toddy şi cu mine ne-am ales, în cele din urmă, cu nişte plăci cu grafică decentă – un şarpe pentru Toddy şi silueta unui tip înarmat cu un pistol pentru mine –, dar Max s-a pricopsit cu una foarte jenantă, de un purpuriu-intens şi cu un uriaş inorog sclipitor. Singura lui consolare a fost că a reuşit să strecoare yyma perruche est dans la zonepietonne" în conversaţia cu francezul care i-a dat echipamentul, pentru care Toddy i-a acordat cincisprezece puncte.

Max ardea de nerăbdare să găsească un magazin cu focuri de artificii şi steluţe ninja, dar n-a avut răgaz; Flynn ne-a dus din centrul de închirieri direct la poalele muntelui. Unul câte unul, am păşit pe o drăcie de bandă rulantă masivă care ne-a urcat, huruind, pe o distanţă scurtă, până la una dintre pârtiile destinate începătorilor.

Era ca şi cum ne-am fi aflat pe lună sau ceva de genul ăsta. Cu excepţia unui pâlc ciudat de pini acoperiţi de zăpadă, oriunde te uitai vedeai doar întinderi nesfârşite de alb, cu firele în zig-zag ale schilifturilor zumzăind pe deasupra capetelor noastre. Era uluitor.

Instructorul nostru era un tip înalt şi slab numit Sebastian, care ne-a cerut să-i zicem „Basti". Nu arata cu mult mai în vârstă decât unii dintre elevii din ultimul an. Avea un zuluf blond imens, care îi acoperea aproape jumătate din faţă, şi un accent ridicol de fandosit. Primele cuvinte pe care ni le-a adresat au fost:

— Ar fi minunat dacă grupa voastră ar putea să stea liniştită, astăzi. Sunt atât de mahmur, încât practic aş putea să dau la boboci în orice clipă.

Flynn n-a părut impresionat.

Basti ne-a arătat tuturor cum să ne prindem bocancii de plăcile de snow-board şi cum să-i fixăm strâns. Apoi ne-am ridicat în picioare, împleticindu-ne, şi am format un cerc în jurul lui.

— OK, aşadar câţi dintre voi s-au mai dat cu placa până acum? a întrebat el.

S-au ridicat numai vreo două mâini. Una dintre ele a fost a lui Jamie.

— Hopa, da, bine, a spus el. Aşadar, practic sunteţi cu toţii nişte never evers.

— Ce suntem? a întrebat Max.

— Niciodată vreodată, a pufnit superior Basti, ca şi cum ar fi trebuit să ştim cu toţii ce dracului însemna. Este o expresie americană. Am prins-o când am petrecut un sezon în California, în anul meu de pauză. Înseamnă că până acum nu v-aţi mai dat cu placa niciodată în viaţa voastră.

Max a încuviinţat din cap şi l-am auzit pe Jamie şoptindu-i lui Ed:

— Asta-i nu-i singurul lucru pe care unii, aici de faţă, nu l-au făcut niciodată în viata lor.

Le-am trimis nişte priviri ucigătoare în timp ce ei se stricau de râs.

Basti ne-a oferit un discurs scurt şi nespus de plictisitor cu privire la siguranţa de pe pârtii, după care ne-a pus să ne mişcăm în jur, în cercuri mici, cu un picior fixat pe placă şi cu celălalt împingând în zăpadă. După aceea, ne-a pus să ne fixăm ambele picioare pe placă şi să ne lăsăm să lunecăm la vale. Razele soarelui faceau pârtia să strălucească, orbindu-mă, iar zăpada scotea scârţâituri amuzante sub greutatea plăcilor.

În cele din urmă, după ce căzuserăm cu toţii de peste douăzeci de ori fiecare, Basti ne-a spus că eram pregătiţi să încercăm să o facem cum se cuvine.

— Mai întâi, uitaţi-vă la mine, a spus el.

Eram pe o pantă destul de blândă, cu o mulţime de copii mici care se tăvăleau prin zăpadă la baza ei, în timp ce mamele lor stăteau la taclale. Cu toate acestea, arăta înfricoşătoare, privită din vârf; exclus să ajungem până jos fără să cădem cel puţin o dată. Basti şi-a orientat placa spre vale. A lunecat încet până la baza pârtiei, făcând S-uri mari prin zăpadă, după care a-întors apăsat placa la dreapta şi a frânat.

Max s-a scărpinat în cap pe sub cască şi a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce se face atâta tam-tam. Chestia asta pare floare la ureche.

— Ba pare mai degrabă ridicol de grea, am spus. Chiar crezi că eşti în stare să ajungi până la bază fără să cazi?

— Categoric.

Toddy şi-a şters câţiva fulgi de zăpadă de pe ochelari şi a zis, calm:

— Max, probabilitatea statistică pentru ca tu să cazi este foarte, foarte mare.

Da, păi, la fel e şi este probabilitatea ca tu…, s-a oprit, gândindu-se o clipă. Să fii un nătâng.

— Frumos, a încuviinţat Toddy, pmiându-şi ochelarii înapoi. O ripostă clasică.

— Haideţi, daţi-i drumul! a strigat Basti la noi. Şi amintiţi-vă ce v-am spus: nu ar trebui să încercaţi niciodată să coborâţi panta de-a dreptul – ideal e să alunecaţi încet, şerpuind la dreapta şi la stânga. Aplecaţi-vă în faţă sau în spate, sprijinindu-vă pe degetele de la picioare sau pe călcâie. Încercaţi să vă acomodaţi cu

M-am uitat la Max şi la Toddy, care au ridicat din umeri, spunând parcă: „Tu primul”. Jamie a zâmbit cu superioritate şi a pornit, reuşind să coboare toată panta fără nicio cădere. L-am văzut pe Basti bătându-l pe spate, cu mândrie.

Max şi-a făcut vânt, după el Toddy, dar în vreo trei secunde amândoi au căzut în fund.

Mi-am poziţionat corpul într-o parte, astfel încât piciorul stâng să fie îndreptat spre baza pantei şi am simţit că încep să lunec încetişor. M-am lăsat foarte uşor pe spate, sprijinindu-mă pe călcâie, şi am întors placa spre stânga. M-am clătinat şi am dat din braţe să-mi recapăt echilibrul, dar am reuşit cumva să rămân în picioare. Am prins viteză. M-am aplecat puţin în faţă, sprijinindu-mă în degetele de la picioare, luând mai mult avânt. Din nou m-am clătinat şi din nou am izbutit să nu cad. Poate că asta era, poate că datul cu placa era talentul meu. Aşteptasem paisprezece ani pentru a găsi ceva la care să fiu cu adevărat bun şi iată-l!

Câştigam viteză, dar mă concentram intens încercând să nu cad. Am vrut să mai fac o cotitură, pentru a încetini, dar corpul nu mi-a dat ascultare. A continuat să mă ducă de-a dreptul, pe pârtie în jos.

L-am auzit pe Basti strigând:

— Hei, las-o mai moale, amice!

Dar chiar nu aveam nici cea mai mică idee cum să mă opresc. Fluturând nebuneşte din braţe, am trecut şuierând pe lângă el şi Jamie şi am continuat să cobor, cu o viteză din ce în ce mai mare. La urechi mi-a ajuns strigătul lui Basti şi hohotele înalte de râs ale lui Jâmie din urma mea.

Tocmai când chibzuiam cam cât de greu ar fi să-mi desfac bocancii şi să sar elegant de pe placă, marginea acesteia a prins un dâmb de zăpadă. M-am* prăbuşit pe spate şi am simţit o durere intensă, dar nici măcar atunci nu m-am oprit. Am continuat să alunec la vale.

Cu toate că valuri mari de zăpadă pufoasă îmi veneau în nas şi în gură, am putut zări că mă duceam direct spre o blondă masivă, într-un costum de schi roz-neon. Am încercat să strig păzea, dar gura îmi era plină de zăpadă şi n-am izbutit să scot niciun sunet. Nu mai era nimic de făcut decât să închid ochii şi să sper.

Am auzit un ţipăt, apoi am simţit greutatea femeii prăbuşindu-se peste mine cu o bufnitură. Tot aetul mi-a ieşit şuierând din plămâni. Am deschis ochii şi i-am văzut chipul, imens şi uluit, lipit de al meu. Zăcea întinsă peste mine şi, dintr-un motiv oarecare, primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că acum eram, probabil, mai aproape ca niciodată de a săruta o fată.

Arăta ca sora lui Thor. Întâmpinam mari probleme atunci când voiam să respir.

Ea şi-a regăsit deodată vocea şi s-a apucat să zbiere la mine într-o limbă ciudată – rusă, cred. Am întors capul şi i-am văzut pe Max, Toddy şi pe ceilalţi colegi lunecând spre mine, literalmente râzând cu lacrimi.

— Asta a fost de-a dreptul epopeică! a strigat Max.

Am încercat să spun: „Ajută-mă”, dar nu aveam suficient suflu în piept. Tot ce am putut face a fost să mă uit cum el îşi îndrepta iphone-ul spre mine, zicând:

— Spune nfromage

Până la prânz, am fost într-o agonie totală. Nu numai din cauza rusoaicei masive care mă călcase în picioare, dar şi pentru că muşchii picioarelor îmi dădeau nişte crampe înfiorătoare. Basti a spus că asta se întâmpla din cauza faptului că „folosisem muşchi la care nu mai apelasem niciodată înainte”, dar cred că era pur şi simplu deoarece cădeam din două în două minute.

— Nu cred că o să ajung vreodată să mă prind care-i şpilul cu chestia asta, am spus, în timp ce ne aşezam pe băncile aflate lângă un restaurant mare, amplasat lângă pârtia pentru începători.

Max şi Toddy au gemut o încuviinţare.

— Crede-mă, a treia zi e crucială, a zis Basti, facându-mi cu ochiul. Totul începe să se lege abia a treia zi.

— Da, o să fie minunat dacă o să mai am corp până în ziua a treia, a bombănit Toddy.

Am mâncat de prânz – o uimitoare baghetă înfăşurată în staniol, în care se afla un burger şi cartofi prăjiţi – şi, cum eram pe cale să ne întoarcem, Basti a spus că puteam trage o fugă să aruncăm o privire la „chestia care se întâmplă” mai sus, pe munte.

— Ce chestie? a întrebat Flynn.

— Cum, n-aţi auzit? Cântăreţul ăla francez, Roland, filmează un videoclip pe pârtia alăturată.

— Oh, Doamne! a exclamat Max, împungându-mă cu degetul în piept. Fratele tău geamăn loser!

— Mai taci. Nu seamănă atât de mult cu mine.

— Bine, păi, o să putem judeca noi înşine când o să-l vedem în carne şi oase. În plus, dacă este vorba despre un videoclip, ar putea să fie pe acolo şi niscaiva ţipi din industria muzicală, ştii tu, cu care să putem discuta. Despre formaţie.

— Zău, despre formaţia noastră fără nume? a întrebat Toddy.

— N-o să rămânem fără nume prea mult timp, prietene, a rânjit Max. Odată ce o să-mi exercit magia asupra lui Scarlett, la patinoar, o să devenim în mod oficial PSYCHO SEX DEATH SQUAD.

Flynn ne-a dat voie să mergem şi să ne uităm, aşa că întregul nostru grup, în frunte cu Basti, a luat covorul magic pentru a urca un pic mai sus pe munte. La capul bandei rulante erau strânşi deja multe persoane. Ne-am croit drum prin mulţime, cu Flynn strigând:

— Să nu vă pierdeţi! Rămâneţi împreună!

Dar când am ajuns în cele din urmă în partea din faţă, n-am văzut decât o mulţime de lumini şi de camere de filmat, două rulote albe cu uşile închise şi o groază de oameni cu un aer plictisit, care se vânturau încolo şi-ncoace cu foi şi clipboarduri în mâini.

— Ce păcăleală, a spus Max.

— Crezi că a fost şi a plecat deja? a întrebat Toddy.

N-am scos un cuvânt. In principal pentru că, stând chiar lângă mine, umărul ei aproape atingându-l pe al meu, se afla Mouse.

10

Mouse

Am intrat în panică şi m-am prefăcut că nu l-am văzut pe Jack. Ceea ce era ridicol, din moment ce era chiar lângă mine. Cu cât mai mulţi deveneau curioşi să vadă ceea ce se întâmplă, cu atât mai compactă părea să devină adunarea.

Connie şi Keira fotografiau admiratoarele înfocate: fete purtând jachete cu chipul lui Roland şi bentiţe şi cozoroace cu litera R. O fată îşi lipise pe toată faţa abţibilduri cu el.

Cu cât aşteptam mai mult, cu atât mai intensă devenea atmosfera şi cu atât mai stingheritor era faptul că eu şi Jack nu vorbeam.

O fată din mulţime s-a transformat într-un berbece şi s-a năpustit chiar în spaţiul dintre mine şi Jack, într-un efort disperat de a ajunge mai în faţă. S-a prăbuşit chiar în faţa noastră.

— Eşti bine? am spus, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice.

Ea a dat din cap, dar arăta gata să plângă şi a răspuns ceva în franceză. Jack s-a aplecat şi i-a cules ochelarii de soare Roland din zăpadă şi i-a dat. Ea a zâmbit şi s-a uitat scrutător la Jack, ochii ei pâlpâind emoţionaţi preţ de o clipă. Apoi a clătinat din cap ca pentru sine, înainte de a ne mulţumi amândurora în engleză şi a-şi croi loc înapoi în mulţime.

Amândurora. Ca şi cum eram acolo împreună.

Şi atunci ne-am uitat unul la altul.

— Este un pic cam nebunesc, nu-i aşa? a întrebat Jack, zâmbindu-mi.

Un pic cam nebunesc faptul că ai venit în camera noastră, noaptea trecută, după ce te-am invocat prin intermediul magiei dintr-o carte de un violet-sclipitor? Sau un pic cam nebunesc că te-am ignorat în această dimineaţă şi că am stat aici, în ultimele zece minute, fără să ne băgăm în seamă unul pe altul? Oricare dintre variante era într-adevăr destul de nebunească.

Mi-am repetat în gând, cu o voce poruncitoare: „Nu spune nimic stupid”. Am încercat să afişez dezinvoltură, dându-mi părul pe după urechi. Şi apoi dându-l la loc. El a făcut semn spre un grup de admiratoare, fiecare dintre ele ţinând în mână câte o uriaşă literă decupată din numele lui Roland.

— Scrie LANDOR – am spus. Nu sunt prea devotate, dacă nu sunt în stare să stea în ordinea corectă.

— Corect. Sau poate „Landor” este un cuvânt secret, pe care îl ştiu doar cele mai înfocate admiratoare.

—Trebuie să fie ciudat pentru el, cu toată nebunia asta. Arată cam de vârsta noastră. Si tu eşti în clasa a noua?

Jack a încuviinţat.

— Ciudat pentru el? Trebuie să fie extraordinar pentru el. Uită-te câte fete s-au bulucit pentru a se holba la un petec de zăpadă pe care el s-ar putea sau nu să păşească.

— Asta este visul tău, aşadar? am spus. Să se bulucească fetele şi să te aştepte în zăpadă?

Am râs, dar dintr-odată m-am simţit stingheritã. Sunase ca şi cum eram o călugăriţă într-un noviciat rigid care îl mustra pentru gândurile păcătoase.

Dar a râs şi el si mi s-a părut că l-am văzut roşind uşor.

— Ar fi frumos, cred…

— Ei bine, mai întâi trebuie să ajungi celebru, am zis, prinzând privirea aruncată de Connie, care se afla la câţiva metri distanţă de mine.

Ea şi-a încrucişat braţele aidoma unui profesor cu adevărat dezamăgit de comportamentul meu. Mi-am îndepărtat repede privirea de la ea şi m-am uitat iarăşi la Jack. I-am văzut pe Max şi pe băiatul blond care ne înapoiase biletul stând la marginea mulţimii, lângă domnişoara Mardle. Nu păreau să fi observat că Jack vorbea cu mine; urmăreau cameramanii, ca toţi ceilalţi.

— Aşadar, pentru ce ai putea să ajungi celebru? am întrebat. Eşti bun la cântat? Ai putea să-i ceri lui Roland să cântaţi în duet. Semeni puţin cu el.

De data asta, am roşit eu. Roland era chipeş. Chiar şi în posterele sale ridicole, cu bustul gol în zăpadă, avea un farmec de necontestat. Intr-un fel îi spusesem lui Jack că eu îl consideram şi pe el chipeş.

Dacă el remarcase faptul că tocmai îi spusesem că îl plăceam, n-$ arătat-o.

— Nu prea le am eu cu cântatul, recunosc, a spus el, frământând zăpada cu picioarele, ca şi cum ar fi chibzuit la asta. Cu toate că sunt… în… fac parte dintr-un fel de… trupă.

— Ei, păi vezi, atunci o să ajungi celebru, am zâmbit eu. O să se întâmple cu siguranţă, e doar o chestiune de timp.

Faptul că Jack facea parte dintr-o trupă îl facea şi mai atrăgător. Băieţii care cântă într-o trypă sunt pur şi simplu mişto. Mult mai mişto decât băieţii care fac sport şi fără îndoială mult mai mişto decât băieţii care fac balet. Băieţii din trupe au personalitate şi firi artistice. Pot să compună un cântec pentru tine. Ceea ce este o chestie foarte mişto.

— La ce cânţi? l-am întrebat.

— Ghid! a zis el, mimând foarte evident cântatul la chitară.

— Oh, da, am spus. Trompetă. Mişto.

Am râs amândoi şi, preţ de o clipă, între noi totul a fost firesc si confortabil. Ca si cum l-aş fi cunoscut de secole.

— Nu, eu ar trebui să cânt vocal şi la chitară, a spus el, scoţându-şi fesul de lână pentru a-şi ciufuli părul des şi castaniu. Dar nu sunt tocmai… croit dintr-o stofa de lider, sincer să fiu.

— Atunci din ce material eşti croit?

A clipit, şi-a plecat privirea spre fes, după care s-a uitat din nou la mine.

— Nu prea ştiu, sincer să fiu.

Am dat din cap.

— Da, nici eu. Sau poate că am crezut că eram croită dintr-un anumit material, dar nu e cazul.

A ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Ei bine, cel puţin suntem în aceeaşi barcă. Barca dintr-un material neidentificat.

Burta mea plină a făcut o tumbă, ca şi cum m-aş fi aflat în cel mai înalt punct al unui montagne russe.

— Cum se numeşte trupa ta, deci? am întrebat.

A oftat şi şi-a pus fesul înapoi pe cap.

— Păi…

— Chiar eşti într-o trupă? l-am întrebat, încrucişându-mi braţele. Sau doar încerci să te dai mare?

— Nu, chiar sunt într-o trupă, jur, a răspuns el, râzând. Doar că, momentan, nu avem un nume.

— Ei bine, trebuie să vă gândiţi la unul, deoarece nu puteţi avea parte de admiratoare înfocate dacă nu aveţi un nume.

— Ştiu, ştiu, a încuviinţat el, dând din cap în semn de scuză. Ne ocupăm de chestia asta. Dacă ai vreo sugestie, spune-mi.

— Să vedem… Dacă mă gândesc la unul, cred că ar trebui să mă declari membru onorific al trupei.

— De acord.

A întins mâna înmănusată. I-am strâns-o cu mănuşile mele şi apoi am tresărit un pic pentru că ne atinseserăm, chiar dacă doar prin două straturi de lână.

Am încercat să mă gândesc la un nume de formaţie, dar nu mi-a trecut absolut nimic prin cap.

— Nu-mi vine în minte decât The Beatles.

S-a încruntat, arborând în glumă o mină serioasă.

— Sunt aproape sigur că există deja o trupă numită The Beatles.

— Da, ai dreptate. The Beatles se numesc The Beatles. Cred că mai bine mizezi pe întâmplare, am spus. Probabil cel mai bine e să închizi pur şi simplu ochii şi să numeşti formaţia după cel dintâi lucru pe care îl vezi atunci când îi deschizi. Aşa îşi botează amerindienii copiii.

A închis ochii şi am profitat de ocazie pentru a-l examina cum se cuvine. Zâmbetul lui cu gropiţe era într-adevăr uimitor. Apoi i-a deschis şi mi-am mutat privirea.

— Teleschi? a zis el, uitându-se la firele de deasupra noastră.

— Hmmm… Nu e tocmai uşor de retinut. Mai încearcă.

A închis ochii, continuând să zâmbească.

— Trebuie să te uiţi într-o altă direcţie, am zis eu, râzând.

El şi-a răsucit corpul în loc, după care a deschis iarăşi ochii, privirea căzându-i pe fetele care purtau literele ce formau cuvântul LANDOR, care se aşezau acum în ordinea corectă si deveneau din ce în ce mai isterice.

— Fetele Agramate?

— Sună bine, am zis. Îmi place asta. Dar sugerează că sunt fete în trupă. Sunt?

— Păi, tu, a zâmbit el. Dacă te poţi gândi la un nume care să nu fie de tot râsul.

Am închis ochii si am zis:

— Ce zici de… Şobolanii Uciga şi din Şifonier?

Era prima oară când era menţionat ceva legat de noaptea trecută. Şi-a plecat ruşinat privirea.

— Ei bine… ca si cum cineva ar aduce un hamster într-o tabără şcolară.

— Ssst! am şuierat eu, ducându-mi degetul la buze şi trăgând cu ochiul spre domnişoara Mardle.

Dintr-odată s-a iscat un val imens în mulţime. Toate fetele au început să ţipe „Roland!”, la nesfârşit. Devenea cam scăpat de sub control. Am aruncat o privire în jur, uitându-mă după Keira şi Connie, şi am văzut-o pe Lauren uitându-se ţintă la mine, ca şi cum ar fi vrut să-mi facă de petrecanie. Am simţit un ghimpe ascuţit de vinovăţie şi am încercat să mă îndepărtez un pas de Jack, dar nu era loc pentru o asemenea manevră. S-a iscat un alt val care ne-a luat pe sus, iar el s-a izbit de mine.

— Îmi pare rău, a strigat el.

Am făcut un salt înainte într-un spaţiu liber din mulţime şi mi-am dat seama că nu ştiam cum să mă echilibrez sau măcar să-mi opresc înaintarea. Mi-am pierdut echilibrul şi ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cerul de deasupra mea acoperit de o mulţime de oameni.

Am putut auzi oameni ţipând într-o limbă străină şi pe cineva strigându-mi numele. Şi apoi ţipete, din ce în ce mai multe ţipete. Şi apoi am fost ridicată în picioare şi trasă afară din gloată.

Stingherеala era copleşitoare. Puteam simţi că o sumedenie de oameni se holbau la mine şi obrajii îmi ardeau.

Am fost ultima persoană care şi-a dat seama că tipul care mă extrăsese din mulţime şi mă repusese pe picioare era Roland.

Jack

Mi-a luat câteva secunde pentru a-mi da seama de ce toată lumea îşi pierduse cumpătul şi zbiera ca scoasă din minţi. La început, am crezut că toţi îşi îndreptaseră aparatele de fotografiat şi camerele de filmat spre Mouse, care zăcea culcată la pământ şi care părea cam zdruncinată. Dar apoi mulţimea s-a mişcat şi am avut o imagine mai clară.

Parcă era o scenă dintr-un film. Dintr-un film foarte, foarte prost.

Roland purta aceleaşi chestii ridicole cu care era îmbrăcat şi în afişele de la hotel: blugi strâmţi, jachetă din piele neagră şi o pereche de ochelari de soare imenşi. Era cam de înălţimea mea, iar părul nostru avea aceeaşi culoare şi aceeaşi lungime, dar al lui era moale şi pieptănat în lateral. Îşi etala rânjetul său alb-strălucitor de superstar şi a îngenuncheat pentru a o lua pe Mouse de mână. Apoi a ajutat-o să se ridice în picioare şi, preţ de o clipă, au rămas amândoi uitându-se unul la celălalt. Nu se auzea decât zumzetul iphone-urilor care fotografiau sau filmau.

Roland şi-a împins ochelarii de soare în păr, dezvăluind nişte ochi mari şi albaştri, şi i-a spus ceva lui Mouse în franceză, dar ea doar a clipit şi a clătinat din cap, spunând:

— Ăăă… Îmi pare rău, eu nu…

— Ah, eşti englezoaică? a zis el, cu accentul său francez lipicios, iar Mouse a dat din cap. Te-am întrebat dacă te simţi bine?

Mouse a dat iarăşi din cap. Fărea că nu-i venea să creadă ce se întâmplă, ceea ce era de înţeles, din moment ce era destul de incredibil.

El i-a pus cu blândeţe mâna pe obraz, în locul unde se lovise atunci când căzuse. Fetele din jurul meu au scos un oftat adânc, ca şi cum erau pe cale să leşine toate în acelaşi timp.

Apoi el a scos un fes negru din buzunarul de la spate şi i l-a întins:

— Uite, ăsta e fesul meu preferat. Şi ţi-l dau ţie – admiratoarea mea englezoaică preferată.

Mulţimea şi-a recăpătat brusc vocea. A trebuit să-mi bag degetele în urechi, căci peste tot în jurul meu fetele au Izbucnit în ţipete. Zgomotul era atât de asurzitor încât a acoperit ceea ce s-a petrecut în continuare, şi anume ce i-a şoptit Roland lui Mouse şi semnul pe care i l-a făcut el unei femei cu un aer înnebunit, cu un clipboard şi un set de căşti. Femeia a ascultat ce îi spunea Roland şi ceea ce eu n-am putut să aud şi apoi, deodată, toţi trei s-au întors şi s-au îndreptat spre una dintre marile rulote albe.

Mouse a întors capul, şovăitoare, spre Connie şi Keira, care se aflau la câţiva metri distanţă de mine, în mulţime, după care s-a făcut nevăzută în rulotă, pe urmele lui Roland. Nu mi-am putut da seama ce naiba se întâmplă. Oare era răpită foarte politicos?

Puteam auzi cum Connie turuia ca o moară stricată, expunându-şi teoriile în gura mare.

— Oh, Doamne, e limpede că pur şi simplu el s-a îndrăgostit de ea la prima vedere! Poate o s-o ceară de soţie! a exclamat ea, apucând-o de umăr pe Keira. Keira, e posibil ca ei să se căsătorească literalmente chiar acum, în rulota aia!

— Presupun că este o posibilitate, am auzit-o pe Keira. Mă întreb ce se întâmplă.

Un stol de mici admiratoare ţicnite ale lui Roland au început să ţipe la Connie într-o engleză stricată.

— Cine e fata aceea? Cine e fata aceea?!

— E prietena noastră, s-a împăunat Connie, zâmbind radioasă. Drept urmare, probabil că o să fim domnişoare de onoare la nuntă. Vreţi un autograf?

I-am simţit pe Max şi Toddy împingându-se prin mulţime şi oprindu-se lângă mine.

— Ei bine, a spus Max, făcând semn din cap spre rulotă, s-a cam ales praful de orice şansă pe care ai fi avut-o cu Mouse, nu-i aşa?

— Tacă-ti fleanca, omule.

Mi se părea destul de nedrept ca ea să fie răpită dintr-odată de cel mai celebru tip din Franţa, după ce purtaserăm amândoi o discuţie uimitoare. Nu puteam să-mi scot din minte cât de natural si de amuzant era să stau de vorbă cu ea.

— Ai vorbit cu ea înainte? a întrebat Max.

— Da.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi ai aflat ce scria în bilet?

— Vrei să termini odată cu biletul? Nu contează ce scria în el.

Max părea îngrozit.

— Ba contează, bineînţeles că dai a şuierat el. Putea să fi fost ceva despre mine!

Connie încă bătea câmpii în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla în interiorul rulotei albe.

— Asta este literalmente cea mai demenţială chestie întâmplată vreodată! a spus ea. Poate că o să ajungem să facem cunoştinţă cu Roland!

L-am simţit pe Max zbârlindu-se lângă mine.

— Fetele astea sunt prea de tot, pe bune.

Apoi a strigat spre Connie:

— Chiar dacă o să faceţi cunoştinţă cu Roland, probabil că a doua zi o să-l ignoraţi, pur şi simplu, fără niciun motiv, nu-i aşa?

Connie şi Keira s-au întors amândouă încet cu faţa spre el, cu ochii îngustaţi.

— Pardon? l-a repezit Keira pe Max. Ai spus ceva?

— Da, am spus, a pufniţ mânios Max. Că pur şi simplu a fost cam aiurea să ne ignoraţi total, pe mine şi pe Jack, când am venit să vă salutăm, în dimineaţa asta, atâta tot. S-ar putea spune chiar că aţi fost de-a dreptul nepoliticoase.

Am încercat să-i trag una lui Max cu piciorul pentru a-l face să tacă, dar erau atât de multe picioare în preajma mea că n-am avut cum să-i trag un şut ca lumea.

— Ăă, eşti dus cu sorcova? a ripostat Keira, împingând trei fetite franţuzoaice din drum, astfel încât ea si Connie se aflau acum lângă noi. Chiar credeaţi că o să fim doar lapte şi miere după cele întâmplate?

Am simţit un fior de nedumerire panicată. Max era în mod clar la fel de pus în încurcătură.

— Ce vrei să spui cu „după cele întâmplate”? a vmt el să ştie. Ce am făcut?

Keira a scos un hohot de râs scurt şi fortat.

— Ei, haide. Nu ne-am născut ieri, să ştii.

— Da, a sărit si Connie, înverşunată. Ne-am născut acum paisprezece ani. E cu mult mai mult decât ieri. E aproape…, s-a întrerupt, visătoare. Cu câte zile mai mult înseamnă asta faţă de ieri? Cât face paisprezece înmulţit cu 365?

Keira a înghiontit-o, nerăbdătoare.

— Nu contează, Connie. Ideea este că ei ştiu exact ce au făcut.

Max s-a uitat pieziş, derutat.

— Despre ce naiba vorbiţi? Ne-am comportat ca nişte gentlemeni perfecţi. Mai puţin când Jack a fost muşcat de acel hamster. Din cauza asta sunteţi supărate?

— Şobolan, l-am corectat, dorindu-mi ca el să nu vorbească atât de tare. A fost cu siguranţă un şobolan.

— Pentm ultima oară, Domnul Jambon este un hamster Campbell pitic rusesc, a zis Connie, cu fermitate în glas. Şi de obicei nu mănâncă oameni. Mănâncă numai salată.

S-a încruntat la mine şi a continuat:

— Gleznele tale trebuie să aibă gust de salată, atâta tot.

— Mănâncă şi nuci, de fapt, a spus Toddy, liniştit.

Cu totii ne-am întors să ne uităm la el, iar eu am văzut că gâtul începea să i se înroşească uşor.

— Vreau să spun… Am avut şi eu un hamster şi îi dădeam tot timpul nuci.

— Nuci, a zis Connie, zâmbind. Bună idee. O să-i dau Domnului Jambon nişte nuci, în seara asta.

— Sincer, singurele chestii atât de tari de pe aici sunt capetele voastre, fetelor, i-a trântit-o Max Keirei.

— Ei bine, mai bine aşa decât falimentare moral, i-a replicat ea.

— Ce face? a râs el. Am o grămadă de bani! Am cincizeci de euro la mine chiar acum, doar pentru a-i cheltui pe focuri de artificii şi stele ninja!

Keira a oftat cu emfază.

— Falimentar moral, idiotule. Aceasta înseamnă că eşti complet imoral.

Max s-a îmbătosat.

— În regulă, destul. N-am venit aici să fiu insultat.

— Păcat pentru că te pricepi foarte bine la aşa ceva, a spus Keira, iar Connie s-a îndoit de râs.

Max a împuns-o cu degetul pe Keira cu asprime.

— Bine. De acum încolo, să nu mai vorbiţi cu noi, în această tabără. Ţineţi-vă departe de noi,

da? Voi vă vedeţi de treaba voastră, noi de a noastră. Dâmburile noastre nu trebuie să se mai întâlnească niciodată.

— Drumurile, l-a corectat Toddy.

— Sau drumurile, a încuviinţat Max dând din cap.

— Nouă ne convine, a spus Keira.

Max s-a răsucit furios şi s-a năpustit în mulţime, urmat de mine şi de Toddy. L-am auzit bombănind.

— Keira asta e ridicolă. Cum se poate ca o tipa atât de mişto să fie atât de toantă?

S-a oprit şi s-a întors spre mine:

— Slavă Domnului că le avem pe Lauren şi pe Scarlett ca rezervă. Trebuie să-ţi concentrezi toate eforturile asupra lui Lauren acum, Jack. Crede-mă…, s-a întrerupt şi a făcut un semn cu capul spre rulotă, după care şi-a reluat şirul vorbelor. Pur şi simplu scoateţi-o din minte pe Mouse.

11

Mouse

— OK, deci regulile de bază în legătură cu Roland. Nu vorbeşti cu Roland. Nu-l priveşti pe Roland drept în ochi. Nu-l atingi pe Roland. Nu faci fotografii cu Roland. Şi e absolut interzisă social media. OK? Grozav. Du-te şi stai jos, dragă.

Tipa agitată cu clipboardul mi-a făcut semn spre o canapea, pe care stăteau două fete acoperite din creştet până-n tălpi cu materiale promoţionale referitoare la Roland. Imediat ce intraserăm în remorcă, Roland fusese condus imediat înapoi afară de un stol de femei agitate cu clipboarduri, iar eu rămăsesem popândău, încercând să-mi dau seama exact ce căutam în locul ăsta. Tot ce ştiam sigur era că Roland îmi şoptise „Vrei să apari în videoclipul meu?” şi încuviinţarea din cap păruse să fie singurul răspuns potrivit.

— Aăă… aici nu e un cuibuşor de odihnă, scumpo. Visează cu ochii deschişi în timpul tău liber, da?

Femeia mi-a indicat din nou canapeaua. Purta nişte pantaloni scurţi din piele, evazaţi precum un tutu, şi nişte şosete lungi de lână, groase, care îi ajungeau până în partea de sus a coapselor, lăsând la vedere o mică porţiune de picior gol. Puloverul ei avea inscripţionat, cu litere aurii, următoarele cuvinte: MIC DEJUNUL CAMPIONILOR, IDIOTULE. Avea părul împletit în două codiţe gen Heidi, răsucite pe cap, coafură care părea să-i pună în evidenţă sprâncenele, care arătau deja ca şi cum ar fi provenit dintr-o trusă „Construieşte-ţi propriul vampir”. Mă aşteptasem să vorbească franceza, dar era de fapt americancă.

I-am urmărit direcţia degetului şi m-am aşezat pe canapea, între o fată care purta un cozoroc Roland şi o alta care purta genul acela de tenişi cu luminiţe. M-au privit cu suspiciune şi s-au apucat să murmure între ele, în franceză. Ambele erau frumoase, cu adevărat frumoase. Şi apoi am auzit nişte suspine înfundate, venind din spatele unei uşi închise.

Femeia cu şosete nordice zbanghii şi-a dat ochii peste cap.

— OK, deci se pare că…, a zis ea, oprindu-se pentru a pocni din degete şi a clătina din cap.

— Valentine, a spus fata cu tenişi sclipicioşi.

Femeia a încuviinţat.

— Aşa, deci se pare că Valentine este prea…, un alt suspin sonor a răzbătut din baie. Practic, în acest moment Valentine nu este într-o dispoziţie de milioane.

Fata cu tenişi sclipicioşi a părut cu adevărat şocată şi apoi buzele au început să-i tremure.

— Valentine nu o să apară în videoclip împreună cu noi?

Şosete Lungi părea că era pe cale să-şi piardă răbdarea.

— Drăguţă, e limpede că în clipa asta este copleşită. Dacă a izbucnit în plâns doar pentru că Roland era în rulota alăturată, nu văd cum s-ar putea descurca vn. Prezenţa lui, nu-i aşa?

Alte suspine.

— Însă o să-i oferim un calendar cu autograf şi cinci tuburi de pastă de dinţi cu aromă răcoritoare de mentă din marca lui Roland, „Iţi iubesc zâmbetul". O să fie perfect, dragă! a strigat ea ultima propoziţie spre uşa de la toaletă. Aşadar…, s-a întors spre mine, zâmbindu-mi. De fapt s-a potrivit bine, deoarece… cum te cheamă, păpuşico?

— Ăăă… Mouse…

Imediat ce am răspuns mi-am dorit să fi spus Matilda. Sau Mabel sau Marmaduke sau orice alt nume, dar nu Mouse.

— Mouse, a repetat ea. Doamne, ador britanicii. Scrântiţilor.

— Sorinei? a zis fata care purta cozoroc, ridicând o sprânceană.

Am dat din cap şi apoi am făcut aceiaşi mutriţă de şoricel pe care o făcuse Connie pentru Jack.

— Mouse.

Cozoroc şi Tenişi Sclipicioşi au schimbat o privire dezgustată.

— Aşadar, Mouse o s-o înlocuiască pe Valentine în videoclip, a spus Şosete Lungi.

Tenişi Sclipicioşi m-a cercetat cu suspiciune.

— Nu te-am văzut pe Instagram…

— Mouse intră şi ea în concurs? a întrebat Cozoroc, aproape furioasă.

— Nu, dar micul Mr Perfect spune că o vrea în videoclip, aşa că o să fie în videoclip, a zis femeia, facându-mi cu ochiul. E limpede că nu l-ai lăsat indiferent, scumpo.

Am roşit, iar Tenişi Sclipicioşi şi Cozoroc mi-au aruncat cele mai fioroase priviri cu putinţă.

— Aşadar, aranjatul părului şi machiatul în zece minute, doamnelor, a spus Şosete Lungi.

Şi cu acestea, a dispărut, ieşind pe uşă şi lăsându-ne împreună – pe mine, pe Cozorqp, pe Tenişi Sclipicioşi şi suspinele înăbuşite care veneau din toaletă.

Habar n-aveam ce să spun, făcută sandviş între ele.

— Valentine e OK? am încercat eu, binevoitoare.

Niciuna dintre ele nu a catadicsit să răspundă. M-au ignorat, pur şi simplu, vorbind în franceză peste mine. Am respirat adânc pentru a mă calma. M-am uitat la uşă. M-am întrebat dacă aş putea să plec. Să alerg înapoi afară, la Connie şi Keira. Şi la Jack. M-am gândit la conversaţia noastră despre numele formaţiei şi am început să visez cu ochii deschişi cum ar fi fost să mă duc la un concert de-al lor şi el să-mi dedice o melodie. Apoi Tenişi Sclipicioşi m-a bătut uşurel pe genunchi.

— Aşadar, cât de mult îl admiri pe Roland de fapt, Mouse? Ii ştii iniţiala tatălui? Ştii care este mâncarea lui preferată?

— Etienne, creveţi cu curry, a spus mândră Cozoroc, iar Tenişi Sclipicioşi a clătinat din cap. Ştiu că tu ştii, Chloe. Am întrebat-o pe Mouse.

S-a întors spre mine.

— Ştii cum a căpătat cicatricea de pe degetul mare? Sau ce înseamnă tatuajul lui cambodgian? Sau…

A fost întreruptă de o altă femeie purtătoare de clipboard care a deschis uşa rulotei.

— Tu, a zis ea, arătând spre mine. Vino!

Am zâmbit de la revedere către Cozoroc şi Tenişi Sclipicioşi – care aveau aerul că îşi doreau din tot sufletul să-mi facă de petrecanie – şi am urmat-o afară.

De îndată ce am ieşit, mi-am amintit că eram la jumătatea versantului unui munte şi că acolo se

aflau sute de fete care ţipau, aşteptând. Am mers trei paşi până la o altă rulotă şi am intrat, zgomotul dispărând când uşa s-a închis în spatele nostru. Peste tot zăceau împrăştiate truse de machiaj, căşti de cafea şi doze de Cola dietetică.

În partea din spate a rulotei se aflau rasteluri după rasteluri cu haine si o masă încărcată cu fructe tăiate în formă de. Inimi si y y stele şi un turn din legume, cu o sfeclă roşie în vârf. Cine mănâncă o sfeclă întreagă? Rulota era atât de ticsită de lucruri, încât nu remarcasem o fiinţă umană cuibărită printre ele: Roland.

Stătea în picioare, în mijlocul unui covoraş de baie pătrat întins pe podea. Pentru o secundă nu mi-am dat seama ce facea. Mai întâi şi-a scos pantofii sport cu monogramă şi apoi jacheta neagră din piele şi tricoul, dând la iveală trupul său bronzat şi musculos. Se dezbrăca, chiar în faţa mea. Am închis ochii, în caz că nu-şi dăduse seama că mă aflam acolo. In caz că avea de gând să se dezbrace de tot, rămânând gol puşcă. Am deschis un ochi pe jumătate. Îşi scotea blugii. O femeie stătea în picioare lângă el, ţinând un fel de pistol de plastic cuplat la o maşină. Şi o altă femeie ţinea o pensulă. El rămăsese acum doar în chiloţi.

— Sunt aici, am chiţăit.

Femeile au râs.

— Doar pentru că tu ţii ochii închişi nu înseamnă că noi nu te putem vedea. Ia un loc, trebuie să terminăm cu asta şi să-l uscăm, înainte de a ne ocupa de tine. Ia şi mănâncă, dacă vrei.

Am ales un morcov şi m-am aşezat pe un scaun de plastic roz. Roland îşi ţinea braţele întinse şi prima femeie a început să-l vopsească, pulverizând asupra lui o ceaţă maronie. Din când în când, cealaltă îşi folosea pensula pentru a accentua o umbră pe abdomenul sau pe umărul lui, după care facea un pas înapoi şi îşi admira opera. Cele două vorbeau liniştite între ele, ca şi cum el nu era om, ci o gigantică păpuşă Ken. El îşi ţinea braţele întinse, ca şi cum ar fi rămas înţepenit în ceva. Se uita ţintă la perete, cu o mină inexpresivă. Nici măcar nu părea să fi observat că eram şi eu de faţă.

Femeile au murmurat ceva în franceză pentru Roland, după care au părăsit rulota. Mi-an^ plecat privirea şi mi-am dat seama că strângeam tare morcovul, cuprinsă de o panică extremă. Eram singură cu Roland, care era aproape gol.

Fără să se uite încă la mine, a întins mâna spre masă şi a luat un pumn de migdale. Era limpede că i se spusese şi lui despre „combustibilul pentru dans".

— Aşadar, cum te cheamă? a întrebat el, examinând migdalele cu atenţie, înainte de a arunca una în gură.

Accentul său franţuzesc facea să pară fiecare cuvânt ca înmuiat în miere.

Am continuat să mă uit la morcov şi m-am rugat să se stârnească o avalanşă. Nu-mi venea în minte decât faptul că Şosete Lungi îmi spusese Nu vorbeşti cu Roland. Am ridicat privirea. El era încă în chiloţii săi albi, care acum aveau o nuanţă de un maroniu-noroios. Ni s-au întâlnit privirile. Nu-l priveşti pe Roland drept în ochi. Mi-am plecat iarăşi privirea şi am închis ochii. Ca şi cum aş fi dat cu ochii de mitologica Medusa.

L-am auzit râzând.

— Lasă-mă să ghicesc: Cooper ţi-a spus acele ridicole „reguli de bază", a zis el, pronunţând „ridicol" aidoma francezului din serialul Istoriile oribile. Cooper este de treabă, dar a lucrat pentru Mariah Carey, aşa că probabil crede că şi eu sunt o divă, în aceeaşi măsură. Dar eu nu sunt Mariah Carey, nu-i aşa?

Am ridicat privirea spre el şi m-am uitat în ochii lui mari şi albaştri. Abia atunci mi-am dat seama că rupsesem morcovul în două.

— Nu, tu nu eşti Mariah Carey, am spus.

Mi-a zâmbit, gropiţele adâncindu-i-se în obraji. Era splendid. Uitându-mă la el acum încercam aceeaşi senzaţie pe care îmi imaginasem că trebuie să o ai atunci când vezi un leu, într-un safari. Îl vezi de o mulţime de ori în imagini, dar de aproape este total diferit. Chiar dacă ştii că e real, ai impresia că nu poate să fie. La el, totul era perfect. Fiecare părticică, fiecare trăsătură. Arăta aerografiat şi ferchezuit, chiar şi în chiloţii săi pătaţi cu maro.

— Aşadar, a repetat el, cum te cheamă?

— Mouse, am răspuns. Ca pe animal.

Şi eram atât de obişnuită să fac asta, încât am mimat în mod reflex un şoricel.

Roland a râs.

— Îmi place, a spus, mimând şi el un şoricel şi râzând şi mai cu poftă. Poţi să-mi spui părerea ta sinceră, Mouse?

Mi-a pronunţat numele ca şi cum ar fi conţinut o sumedenie de „r”-uri.

— Ăă… da? am spus.

A întins mâna spre suportul de haine şi a scos un tricou negru pe care era inscripţionat ROLAND, cu sclipiri argintiu.

— Mi s-a spus să port ăsta în videoclip. Tu ce crezi?

— Păi… Este foarte…

Mintea mi s-a golit.

— Este foarte personalizat?

A clipit şi apoi a izbucnit în râs – adânc, năvalnic, hohotele sale umplând rulota.

— Da…, a spus el, uitându-se la tricou şi apoi la mine. Este foarte personalizat. Dar estz… prea personalizat?

— Ei bine, este un pic ciudat să ai propriul nume scris pe tricou. Vreau să spun că şi mama îmi coase numele pe haine, dar e vorba doar de nişte iniţiale mici, pe dos, nu de nişte litere sclipitoare cât toate zilele, pe faţă.

De ce îi spuneam celui mai sexy tip pe care îl întâlnisem în viaţa mea despre priceperea la cusut a mamei mele? Am simţit că roşesc şi mi-am întors capul. Atunci când m-am uitat iarăşi la el, totuşi, mă privea cu luare-aminte, cu un zâmbet ciudat întipărit pe faţă. Gropiţele şi nasul lui m-au făcut dintr-odată să mă gândesc cât de mult semănau el şi Jack— doar ochii şi tunsorile erau diferite. Ar fi putut să fie frjţi. Sau veri, cel puţin.

— Ce trebuie să fac… în videoclip? Vreau să spun că e cu adevărat… drăguţ din partea ta că m-ai invitat, am zis, după care, fără să mă pot opri, am întrebat: De ce m-ai invitat pe mine?

El nu şi-a ferit privirea, ci a continuat să-mi dăruiască zâmbetul său larg şi superb.

— Pentru că a fost… nu ştiu, a răspuns el, ridicând din umeri. Pentru că toată lumea vrea să fie în videoclipurile mele şi pentru că, ştii…, a continuat, facându-mi cu ochiul. Eşti drăguţă, Mouse.

În timp ce încercam să pricep această frază, Şosete Lungi a dat buzna pe uşă, flancată de cele două machieuze franţuzoaice.

— Roland, scumpule, au nevoie de tine un minut în. Cealaltă rulotă. Mouse – acum eşti gata pentru machiaj.

Roland mi-a dăruit un alt surâs si a ieşit. Cele două machieuze m-au pus să mă aşez, au scos nişte tuburi cu fond de ten într-o nuanţă de vreo opt ori mai închisă decât pielea mea şi s-au apucat să mi-l întindă pe obraji şi pe nas.

— Îmi place mult părul tău, a spus una dintre ele, ridicând câteva şuviţe şi arătându-i-le celeilalte. Cred că putem să facem ceva interesant cu el.

Peste zece minute, eram gata. Părul îmi fusese împletit în două codiţe lungi, gen Heidi, aşa cum purta Şosete Lungi, şi nu avusesem în viaţa mea atâta machiaj pe faţă, nici măcar pentru spectacole de balet. Căpătasem nişte pometi bronzaţi, buze rozalii şi lucioase şi pleoape acoperite cu farduri dintr-un milion de cutiuţe cu nuanţe identice de gri.

Cozoroc şi Tenişi Sclipicioşi fuseseră pregătite şi ele; Cozoroc era ambalată într-un costum de schi roz dintr-o bucată, iar Tenişi Sclipicioşi era îmbrăcată într-un pulover pufos împodobit cu fulgi de zăpadă şi pantaloni bleumarin. Mie mi s-a întins un costum de schi alb. Arăta exact ca al lui Lauren. Mi-am imaginat faţa ei când aveam să ies din rulotă purtând un costum identic cu al ei.

Am rămas cu el în braţe, fără să mă mise.

— Există şi o altă culoare? am întrebat liniştită, încercând să par degajată.

— OK, gaşcă, trebuie să lăsăm prostiile, a strigat Cooper din celălalt capăt al rulotei. Începem în cinci minute.

Am intrat în toaleta strâmtă şi am îmbrăcat costumul de schi. Eram înfierbântată din pricina emoţiei şi straturile groase de fond de ten începuseră să se topească. Am luat un şerveţel şi mi-am

tamponat fruntea. O parte din machiaj s-a luat, lăsând o pată albă.

Mi-am dat seama că tremuram violent. Am auzit-o pe Cooper spunând:

— Fetelor, arătaţi uimitor. Aţi învins alte 25.000 de admiratoare care şi-au dorit să fie în acest videoclip, aşa că bucuraţi-vă din plin de fiecare afurisită de clipă, OK?

Ne-a făcut vânt afară, în frig, şi ţipetele ne-au lovit pe neaşteptate.

— Orice v-ar spune să faceţi tipul de colo, cel cu pălărie roşie, să o faceţi şi gata, bine?

Tenişi Sclipicioşi şi Cozoroc se prinseseră de braţ şi se strânseseră una în alta.

Cooper ne-a condus în faţa mulţimii şi a camerelor de luat vederi. Am încercat să stau mai aproape de Cozoroc şi Tenişi Sclipicioşi, din raţiuni de siguranţă. Am văzut-o pe Connie la marginea din faţă a mulţimii, ţopăind agitată. Keira, lângă ea, zâmbea. M-a încurajat, ridicând mâinile cu degetele mari în sus. Domnişoara Mardle arăta de parcă s-ar fi uitat la un film de groază, iar eu mă simţeam într-unul.

Nu l-am putut zări pe Jack, dar am văzut-o pe Lauren, cu chipul gol şi impenetrabil, în mijlocul celor care ţipau ca din gură de şarpe în jurul ei.

Omul cu pălărie roşie ne-a abordat.

— OK, fetelor, tot ce trebuie să faceţi este să dansaţi. Roland o să cânte un vers, iar voi pur şi simplu vă legănaţi şi ţopăiţi în spatele lui. O să tragem câteva duble. Dansaţi ca şi cum v-aţi afla la un concert de-al lui Roland.

Nu mai fusesem niciodată la un concert, cu atât mai puţin la un concert de-al lui Roland. Nu-mi place să dansez atunci când nu sunt paşi. Eu nu dansez la petreceri sau nunţi.

Vuietul iscat de mulţime s-a înteţit de zece ori în clipa în care Roland a ieşit din rulotă şi a făcut cu mâna publicului, stând în faţa noastră. Purta un tricou negru simplu, cu mâneci lungi. — fără numele său pe el. S-a întors şi ne-a făcut cu ochiul, iar Cozoroc şi Tenişi Sclipicioşi au scos amândouă un scâncet slab, ca şi cum s-ar fi scufundat într-o cadă de baie plină cu apă prea fierbinte.

Bărbatul cu pălărie roşie s-a aşezat în spatele uneia dintre camerele de filmat şi a ridicat trei degete spre noi. Din care au rămas două. Apoi unul.

Apoi muzica a început să se audă foarte tare de undeva şi Roland s-a apucat să zburde prin faţa noastră, mimând cuvinte franţuzeşti din care nu pricepeam o iotă, în vreme ce mulţimea o luase razna mai abitir ca oricând.

În mod automat, am început să mă legăn, simţindu-mă total ridicolă. M-am uitat la Cozoroc şi Tenişi Sclipicioşi; chipurile lor îngheţaseră în nişte moace bosumflate, cu boticuri gen Instagram, iar ele îşi fluturau braţele în ritmul muzicii.

Nu m-am putut abţine să nu arunc o privire prin mulţime, întrebându-mă dacă Jack se uita.

Jack

Mouse era uimitoare. De-a dreptul uimitoare. Max ne mânase în partea din spate a mulţimii, aşa că nu puteam vedea la fel de clar pe cât mi-ar fi plăcut, dar cu siguranţă ea arăta mai bine şi se simţea mult mai în largul ei decât celelalte două fete. Ele pozau şi se bosumflau ca la carte şi păreau să se străduiască în general din răsputeri, dar Mouse se legăna pur şi simplu elegant, ca şi cum s-ar fi aflat în propria sa lume. Ca şi cum nici măcar nu şi-ar fi dat seama că mulţimea şi camerele de filmat se găseau acolo.

Max stătea lângă mine facându-l albie de porci pe Roland şi cântecul cu care se dădea acesta mare – un fel de euro disco zbânţuit şi de doi bani, atât de siropos, încât îţi dădea dureri de dinţi –, dar eu unul nu-mi puteam lua ochii de la Mouse. Ea arăta foarte bine, chiar şi cu părul ei lung împletit în acele codiţe ciudate.

Atunci când au terminat de filmat, iar ea a fost condusă înapoi într-una dintre marile rulote albe, ne-am întors la pârtia pentru începători, iar restul după-amiezii s-a scurs într-un vălmăşag de trânte. Când am ajuns înapoi la hotel, pe la cinci, eram cu toţii atât de chinuiţi de durere, încât abia dacă mai izbuteam să călcăm.

— Cum să fim în stare să patinăm, când noi abia dacă izbutim să stăm în picioare? a gemut

Toddy, prăbuşindu-se pe patul lui.

— Dar noi n-o să patinăm, nu-i aşa? a zis Max, frecându-şi picioarele vătămate şi uitându-se în acelaşi timp în oglindă. O să fim prea ocupaţi să ne giugiulim cu fetele ca să mai apucăm să şi patinăm. Şi, dacă tot a venit vorba, trebuie să punem la punct un plan pentru diseară.

Eu şi Toddy am gemut la unison, dar Max a continuat ca şi cum nu ne-ar fi auzit.

— Jack, tu te ocupi de Lauren, iar eu de Scarlett, ceea ce înseamnă că ţie, Toddy, îţi rămâne Melody.

S-a dus şi s-a aplecat peste Toddy, care rămăsese lat pe patul lui.

— Acum ascultă, Toddy, pentru că e important. Trebuie să-i vorbeşti efectiv lui Melody, îr>loc să procedezi ca de obicei, adică să te holbezi pur şi simplu la adidaşii tăi.

— Cum zici tu, Max, a răspuns Toddy sec. Asta pentru că nu sunt binecuvântat cu incredibilele tale abilităţi conversaţionale.

A încercat să o ia în glumă, dar mi-am dat seama că era foarte încordat din pricină că urma să se afle în compania lui Lauren şi a prietenelor ei. Şi eu eram în aceeaşi situaţie. Ceva nu era în regulă cu fetele alea.

— Da, Max, poţi să nu ne mai baţi la cap cu planificarea? am spus, aruncându-i lui Toddy ceea ce am sperat să fie un zâmbet de susţinere. Hai să mergem pur şi simplu acolo şi să vedem ce se întâmplă.

Max s-a încruntat.

— Nu, Jack, avem nevoie de un plan. Pentru că, dacă Toddy nu are curaj să o abordeze pe Melody, atunci Lauren şi Scarlett se vor simţi prost să o lase pe dinafară, aşa că o să stea ele de vorbă cu ea, în schimb. Şi dacă ele vor pălăvrăgi cu ea, asta înseamnă că nu vor putea să se combine cu mine şi cu tine.

— Nu putem doar să vorbim toţi unii cu alţii? am sugerat.

— Nu vorbitul e scopul, la naiba! a strigat Max. Se presupune că trebuie să ne facem de cap cu ele! Se presupune că încercăm să umflăm potul cel mare!

— Păi, şi de ce nu am sta de vorbă între noi, eu şi Toddy, pentru ca tu să te poţi ocupa de toate trei. Cum ţi se pare?

Max a oftat, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil mic.

— Într-o lume ideală, Jack, exact asta s-ar întâmpla. Dar aceasta nu este o lume ideală, aşa că am nevoie ca tu şi Toddy să vă concentraţi asupra lui Lauren şi a lui Melody, astfel încât eu să-mi pot face mişcările cu Scarlett. OK?

— Să-ţi faci mişcările? am râs. Încerci să te culci cu ea sau să o înveţi dansuri tradiţionale?

Toddy şi cu mine am zăcut, gemând de durere în paturile noastre, în timp ce Max a pierdut o oră întreagă, şontâcăind prin cameră, ca să decidă cu ce să se îmbrace. A probat şase variante diferite, dar toată această tevatură n-a avut niciun rost, căci afară era un ger atât de năprasnic, încât eram nevoiţi să ne ţinem masivele noastre jachete de schi închise bine, cu fermoarul până sus.

Aşa că Max ar ii putut să poarte şi un costum de gimnastică roz-fosforescent, că n-ar fi contat câtuşi de puţin.

Patinoarul era la aproximativ un minut de mers pe jos de hotelul nostru, în piaţa centrală din Mercier. Peste tot licăreau milioane de luminiţe festive, iar pe margini erau o sumedenie de tarabe la care se vindeau căni aburinde cu ciocolată şi vafe cu scorţişoară.

Ne-am aşezat la coadă pentru a închiria patine şi am remarcat-o pe Lauren, care era deja pe gheaţă. Îşi schimbase ţinuta albă complet cu o jachetă roşie de fâs şi blugi. In timp ce ne clătinam pe patinele noastre înaintând pe gheaţă, ea a traversat patinoarul spre noi, împreună cu Scarlett şi Melody. Înainte de a avea măcar timp să o salut, m-a înşfăcat de mână şi m-a tras pe

— Hopa! am exclamat eu, bălăngănindu-mă nebuneşte, iar ea m-a ţinut mai strâns de mână, pentru a mă ajuta să rămân în picioare.

Patinoarul era plin ochi – se părea că toată puştimea din hotel se adunase aici.

— E uşor, a zis Lauren râzând, în timp ce eu mă izbeam dureros de mantinelă. O să te prinzi tu cum se face. O să rămânem pe margine.

— E mai mult din pricina faptului că sunt ologit după ce m-am dat cu placa, am spus.

— Da, şi schiatul a fost destul de obositor. Nu te împinge atât de mult pe picioare. Fă alunecări ample şi lente. Uite aşa!

Am privit-o patinând elegant pe lângă mine şi am încercat să o imit.

— Eşti foarte bună, am zis.

A încuviinţat, ca şi cum ar fi fost deja conştientă de acest fapt.

— Am făcut balet. Seamănă cu patinajul, într-un fel.

Nu mai eram în pericol de a cădea, dar ea mă ţinea în continuare de mână. Ce însemna asta? Încerca doar să mă ajute sau chiar voia să mă ţină de mână?

Am tot făcut ture lente pe marginea uriaşului patinoar, mână în mână, cu inima bătându-mi în piept. Îmi foloseam toată puterea de concentrare ca să nu cad. Din când în când, ridicam privirea de la picioarele mele de pe gheaţă şi zăream în trecere cum Ed şi Jamie rânjeau batjocoritor la mine sau cum Max mă încuraja prin gesturi nu tocmai subtile.

Şi apoi am văzut-o pe Mouse. M-a văzut şi ea. Era cu Keira şi Connie pe cealaltă parte a patinoarului. Privirile noastre s-au întâlnit preţ de o fracţiune de secundă, dar am întrezărit un mic licăr de şoc – sau ceva – pe chipul ei. Fără să mă gândesc, am dat drumul mânii lui Lauren.

— Mergem să bem nişte ciocolată caldă? am întrebat.

Ne-am aşezat pe o bancă, lângă patinoar, suflând în aburul băuturilor noastre. Îmi doream să fi fost cu Mouse, dar asta părea o dorinţă prosteasc㠹 la drept vorbind, atunci când lângă mine stătea o altă ţipă trăsnet. Am încercat să mă concentrez. La Lauren, la miza lui Max, la tot ceea ce nu însemna Mouse. Lauren se uita la patinoar, spre locul în care Max conversa însufleţit cu Scarlett. Toddy nici măcar nu facea vreun efort cu Melody. Vorbea cu Sarvan, pe alături.

— Crezi că prietenul tău Max o place pe Scarlett? m-a întrebat Lauren deodată.

— Ăă… habar n-am, am minţit, neavând nici cea mai mică idee ce şi-ar fi dorit Max să spun. Crezi că el i-a căzut cu tronc ei?

Ea a mijit ochii privindu-i, ca şi cum răspunsul s-ar fi aflat în ceea ce vedea.

— Poate…

N-a continuat.

Ne-am uitat împreună la patinoar, în tăcere. Ignorată de Toddy, Melody se reorientase şi ajunsese să stea de vorbă cu Ed, iar Jamie se băga acum în conversaţia pe care Max o purta cu Scarlett.

Lauren m-a luat iarăşi de mână.

— Haide, să ne întoarcem.

Am patinat spre Jamie şi Max care-şi disputau atenţia lui Scarlett. Ei părea să-i placă situaţia. In timp ce ne apropiam, am auzit ultimele cuvinte pe care i le spunea Jamie:

— … nu ştiu ce ţi-a îndrugat el, dar nu sunt o formaţie autentică. Nici măcar nu au un nume.

Scarlett a râs, iar Jamie i-a aruncat un rânjet îngâmfat lui Max. Am tresărit. Ştiam exact ce avea să urmeze.

Înainte de a putea să-l opresc, Max s-a năpustit la Jamie, îmbrâncindu-l cu putere în piept şi trântindu-l pe spate, pe gheaţa rece si dură.

— Oh, Doamne! a ţipat Lauren.

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre trupa noastră, Jamie! a ^bierat Max la el.

Jamie era prea şocat pentru a mai articula. Stătea pur şi simplu acolo, întins pe gheaţă, zgâindu-se în sus la Max. Numaidecât a apărut Flynn, preluând controlul şi împingându-i pe puştii care se îngrămădiseră pentru a vedea ce se întâmplă. Şi-a pus, ferm, mâna pe umărul lui Max.

— Gata, domnule Kendal. Înapoi la hotel, imediat!

Max era roşu ca racul.

— Dar, domnule! A fost vina lui Jamie! El a început!

Jamie se ridicase acum înapoi pe picioare.

— Eşti un ţicnit nenorocit, Max! a strigat el. Ar trebui să porţi botniţă sau ceva de soiul ăsta!

Furios, Flynn i-a cerut lui Jamie să tacă.

— Am văzut totul, domnule Kendal. Dumneata l-ai îmbrâncit pe domnul Smith, aşa că dumneata eşti cel care o să te duci înapoi la hotel. Acum!

S-a uitat la mine şi la Toddy.

— Şi voi!

— Cum aşa, domnule?! am protestat. De ce şi noi?

— Voi doi sunteţi complicii lui, Jack. Voi sunteţi cei care îl provocaţi tot timpul.

— Ba nu-l provocăm, domnule, a gemut Toddy. Noi credem că e tot atât de idiot, pe cât îl credeţi şi dumneavoastră.

Lauren, Scarlett şi Melody au izbucnit toate în râs şi am observat că Toddy s-a îmbujorat de mândrie.

— Tot ce se poate, domnule Todd, a răspuns Flynn, dar mă tem că toţi trei trebuie să învăţaţi că există o limită până la care puteţi întinde coarda cu mine. Duceţi-vă direct în camera voastră, s-a înţeles?

Max a scos un ultim strigăt de frustrare şi s-a îndepărtat, clătinat. Tam oferit lui Lauren o ridicare din umeri pe post de scuze.

— Îmi pare rău. Ne vedem mâine, cred.

— Da, bine.

Nici măcar nu părea deranjată. De fapt, arăta impresionată, cumva. Poate că avea să mă placă mai mult, dacă mă socotea un fel de băiat rău, un scandalagiu.

Am returnat patinele şi am luat-o agale spre hotel. Am încercat să-i strecor o privire lui Mouse când am trecut pe lângă patinoar, dar era înconjurată de o droaie de fete pe care nu le mai văzusem înainte, dornice probabil să afle fiecare detaliu legat de felul în care era marele Roland în viaţa reală.

— Jamie e un cretin sadea, a pufnit Max. Pur şi simplu n-a putut suporta că eram pe cale să mă combin cu Scarlett, ceea ce el nu era în stare.

— Da, păi, acum niciunul dintre noi n-o să se mai combine cu nimeni, din cauza ta, am spus, deschizând uşa hotelului.

— Unde vă duceţi? a întrebat Max.

— În camera noastră, evident.

Max a clătinat din cap.

— In niciun caz. Dacă voi credeţi că o să stăm pur şi simplu în camera noastră toată noaptea, sunteţi într-o dungă. Hai să mergem şi să dăm o raită prin oraşul ăsta. S-ar putea să găsim şi un magazin cu artificii.

Toddy şi cu mine am ezitat.

— Haide, a gemut Max. Toată lumea o să fie la patinoar pentru încă vreo oră, cel puţin. N-o să ştie nimeni. Facem doar un tur rapid.

Am ridicat din umeri la Toddy, care a oftat şi a dat din cap. Ne-am croit drum pe panta în sus, prin spatele hotelului, am trecut pe lângă o sumedenie de căsuţe acoperite cu zăpadă şi am ajuns la o bancă de unde ne puteam bucura de o uimitoare panoramă a oraşului. Puteam vedea toate micile hornuri pufăind şi luminile sclipind. Puteam vedea chiar şi patinoarul, micile siluete de pe el formând o pată din puncte mişcătoare, de diferite culori. Am stat în tăcere, frecându-ne mâinile şi uitându-ne cum, în faţa noastră, răsuflările ni se condensau în norişori albi.

— Poate că Jamie are dreptate despre trupa noastră, am spus, după un timp. Este un pic ridicol să tot trâmbiţăm cât de mari şi tari suntem, când de fapt nu facem altceva decât să cântăm în dormitorul tău, Max.

— Nu fi prost, s-a răstit Max. Suntem minunaţi. Avem nevoie doar de un concert propriu-zis. Şi de un nume. Atunci o să ne lansăm.

O picătură mică de acid mi-a sfârâit în stomac la gândul de a fi nevoiţi să cântăm live, în faţa unui public adevărat.

— Probabil avem nevoie şi de ceva mai multe melodii, de asemenea, a chibzuit Toddy. Ar trebui să scriem propria noastră muzică, în loc să ne mulţumim tot timpul cu preluări.

Până în acel moment, aveam doar trei piese – două preluări („Wonderwal” de la Oasis şi

„London Calling” de la The Clash) şi una pe care o „scrisese” Max, care suna aproape în totalitate la fel ca „Smells Like Teen Spirit” a celor de la Nirvana.

— Da, a încuviinţat Max. Adevărat.

Deodată, de nicăieri, un sunet ascuţit şi metalic a spart liniştea.

— Ce a fost asta? a întrebat Max, privind în jur.

Am aşteptat câteva secunde, iar sunetul s-a auzit din nou. De data aceasta, am văzut exact de unde venea. În grămada de acoperişuri aflate exact sub noi, cineva aruncase un bulgăre de zăpadă într-o giruetă argintie. Aceasta se învârtea cu viteză, scoţând acel sunet ascuţit la fiecare rotaţie.

— Hai să mergem şi să aruncăm o privire! a şoptit Max.

Ne-am furişat pe cărarea ce cobora şerpuit spre oraş. Câţiva metri mai jos, Max a ridicat mâna, facându-ne semn să ne oprim. In faţa noastră, pe jumătate ascunsă în întuneric, se afla o persoană. Stătea cu spatele la noi şi cu gluga ridicată, aşa că era imposibil să ne dăm seama cine sau ce era. Persoana a făcut un alt bulgăre şi a ţintit cu grijă girueta. A ratat şi a bombănit ceva printre dinţi.

Am făcut ochii mari, uitându-ne şovăitori de la unul la altul.

— Ce facem? a murmurat Max.

— Hai să ne întoarcem pe alt drum, am şoptit. Ar putea fi un ucigaş în serie, nu poţi să ştii.

Max s-a încruntat.

— Nu cred că ucigaşii în serie îşi petrec nopţile dând cu bulgări de zăpadă. Ar trebui să fie ocupaţi cu uciderea în serie, nu?

— Nu contează. Hai să mergem şi gata.

Ne-am întors s-o luăm spre hotel, dar dintr-odată am simţit că Toddy începe să tremure violent lângă mine. Înainte să-l întreb ce-a păţit, a slobozit cel mai sonor strănut pe care l-am auzit în viaţa mea.

— HAPCIUUUUU!!!

Persoana s-a răsucit şi a stat puţin, privindu-ne ţintă, cu chipul ascuns în continuare de glugă. Noi am încremenit în loc. A început să se apropie încet de noi.

— Toddy, s-a smiorcăit Max, printre dinţi, dacă o să fim ucişi în serie pentru că tu nu eşti în stare să strănuţi în tăcere, n-o să te iert niciodată.

Persoana a ajuns chiar în faţa noastră. El – era cu siguranţă un el – arăta ciudat de cunoscut. Şi-a dat gluga jos şi şi-a trecut o mână prin părul castaniu şi moale.

— Oh, Doamne! a îngăimat Max. Este… Eşti… Eşti tu!

— Oui, a zis Roland, plictisit. Sunt Roland.

12

Mouse

— Aşa nu faci decât să atragi şi mai mult atenţia asupra ta, a spus Keira.

Toate trei patinam în trenuleţ, cu mine la mijloc, ascunsă vederii.

Cel mai tare lucru care s-a întâmplat vreodată cuiva din şcoala noastră tocmai ţi s-a întâmplat ţie şi tu te porţi de parcă…

Connie fie nu şi-a mai găsit cuvintele, fie echilibrul pe patine.

— De parcă am dansat ca un Frankenstein beat în faţa unui milion de oameni şi a unei

celebrităţi, i-am strigat eu, drept răspuns.

Nu-mi place ca oamenii să se uite la mine. Uneori devin timidă şi când trebuie să comand în restaurante. Legănându-mă stângace, încoace şi-ncolo, în faţa unei mulţimi de privitori, mă simţisem ca şi cum aş fi murit încet, în timp ce toată lumea zâmbea. Până şi acum, deşi se terminase, gândul îmi dădea fiori şi mă facea să-mi doresc să mă evapor şi să dispar.

— Mai spune-ne o dată cum a zis, a cerut Connie pentru a suta mia oară. De fiecare dată îl imiţi diferit. „Eşti drăguţă, Mouse", mi-a şoptit ea la ureche.

— Ai spus-o ca Poirot, am zis eu, clătinând din cap.

— Eşti drăguţă, a zis Keira, strângându-mă de burtă. Nu contează cum a spus-o, ci cum arăta când a spus-o. A fost „oh, gâdi-gâdi, copilaş drăguţ" sau a fost „Sunt răvăşit de pasiune. Eşti drăguţa? a continuat ea, fluierând după ultimul cuvânt.

— Nu-mi amintesc, am gemut.

Chiar nu eram în stare. Era ca si cum creierul meu ar fi început să dea rateuri şi să-şi amintească un milion de variante diferite, asa că acum habar n-aveam care fusese versiunea reală. As fi vrut să fi existat un martor independent sau ceva asemănător. Prima dată când un băiat îmi spusese vreodată ceva care putea fi interpretat vag ca flirt, situaţia fusese atât de ciudată, încât nici nu-l puteam evalua cum trebuie. Asta dacă Roland flirtase totuşi, ceea ce acum părea improbabil.

— Te încăpăţânezi să vezi jumătatea goală a paharului în toată povestea asta, a zis Connie, autoritară. Pun pariu că majoritatea celor de aici ar face orice, de bunăvoie, pentru a ajunge în preajma lui Roland.

— Foarte adevărat, a râs Keira, cu infatuare. Cea mai bună dovadă a fost faţa pe care-a facut-o Lauren. Parcă îi sfâşiase cineva sufletul în două. Acum sunteţi prietene sau ce? m-a întrebat ea.

— Chiar nu ştiu, am răspuns, cu sinceritate.

M-am uitat spre Lauren, care se afla pe cealaltă parte a patinoarului. Patina cu spatele, în timp ce Scarlett o filma.

— Ei bine, ştiţi ce cred eu despre Lauren Bradley, a pufnit Keira, cu aroganţă.

— Da, a răspuns Connie vioaie. O urăşti din tot sufletul.

— Felul în care a patinat cu Jack a fost de toată jena, a conţinuat Keira. In orice caz, ar trebui să-i dăm uitării pe băieţii ăştia, nişte idioţi. Acum eşti o minicelebritate, Mouse.

— Cea mai tare fază a zilei a fost după filmare, când puştoaica aia franţuzoaică te-a atins şi a izbucnit în plâns, a zis Connie, râzând nestăpânit. Te-a atins de parcă erai un inorog. De parcă erai Isus.

— Voia cu disperare să-i dai ei fesul, a strigat Keira spre noi. Ar fi făcut orice să i-o fi dat.

Mi-am luat mâna de pe talia lui Connie şi mi-am pipăit buzunarul după fes. II adulmecaserăm pe rând, la noi în. Cameră. Mirosea a şampon şi a băieţi. Ceea ce chiar era de aşteptat.

Mă simţeam ca şi cum toate astea s-ar fi întâmplat altcuiva. Lauren ar fi savurat cu nesaţ fiecare clipă. Ar fi devenit o parte din ceea ce o facea cine era. Mitologia lui Lauren Angelica Bradley. Dar eu nu aveam o personalitate de aşa natură. Sunt prea timidă. Aun fost întotdeauna prea timidă pentru a face ceva să meargă. Şi baletul era lucrul care făcuse ca o asemenea atitudine să fie în regulă. Când ajunsesem la White Lodge, nimeni nu mai vorbea despre cât de timidă eram, chiar dacă în mine nu se schimbase absolut nimic. E ciudat că m-au dus la balet pentru a încerca să-mi „vindece" timiditatea şi, în cele din urmă, ajunsesem să fiu mai puţin încrezătoare în mine ca oricând.

Ne-am oprit pe margine şi am ieşit de pe gheaţă.

— Ne luăm o ciocolată caldă? a întrebat Connie, bătând din palme.

— Ai băut vreo şapte astăzi, s-a încruntat Keira. Cred că e supradoză.

Ne-am trântit toate pe o bancă de picnic şi ne-am uitat la patinoar. Lauren, Scarlett şi Melody schimbaseră ritmul de când plecaseră băieţii. Acum se purtau pur şi simplu normal. Cu coada ochiului drept am văzut-o pe Lauren uitându-se spre mine, aşa că i-am zâmbit. Mi-a zâmbit si ea si mi-a făcut cu mâna, asa că i-am făcut şi eu cu mâna. Keira şi-a dat ochii peste cap.

— Nu te deranjează ce se întâmplă între ea şi Jack? m-a întrebat Keira. Adică, e drept că astăzi ai pus mâna pe un tip care seamănă cu el, numai că mult mai sexy, totuşi…

— Da, nu mă deranjează ce se întâmplă între ea şi Jack, am răspuns. Vreau să spun că nu sunt topită după el sau ceva de genul ăsta.

— Minţi, mi-a trântit-o Keira.

— Bine, mă rog, nu e doar asta. Am vrut să fiu prietenă cu el. Aşa, amici. Mi-ar fi plăcut. Dar acum el e cu Lauren, aşa că nu pot avea nici măcar o relaţie amicală cu el.

— Ba da, poţi, a intervenit Connie. El poate să aibă şi o fată amică. Doar pentru că are o iubi… o… ştii… orice-ar fi între ei… Asta nu înseamnă că tu şi cu el nu puteţi să fiţi amici.

— Nu mă deranjează că e iubita lui. Nici măcar nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla ceva între noi. Numai că… acum mă simt ca şi cum nu mi-ar fi permis nici măcar să mă uit la el.

Am scos fesul din buzunar tocmai când două puştoaice franţuzoaice treceau pe lângă noi, chicotind agitate.

— Scuză-mă, m-a întrebat una dintre ele, nu eşti fata din videoclip? Cu Roland?

Keira şi Connie au izbucnit în râs, iar eu am dat din cap.

— Uau! a exclamat cea de-a doua. Ţi-a atins faţa, nu-i aşa?

Am dat iarăşi din cap.

— Unde?

Mi-am coborât fiilarul si i-am arătat obrazul. Fetele s-au uitat la el, uluite.

— Uau… Te deranjează dacă…

A întins mâna şi m-a mângâiat blând pe faţă. Apoi şi-a privit uimită degetele. M-am prefăcut că tuşesc pentru a distrage atenţia de la o asemenea ciudăţenia Connie şi Keira se stricau de râs, dar fetele nici măcar nu păreau să observe.

— Cum a fost? a întrebat prima, visătoare. Mirosea frumos? Tai văzut noul său tatuaj? Spune-ne tot.

M-am gândit la asta. Cum fusese? Într-adevăr super? Intr-adevăr ca scos din cutie? In cele din urmă, am spus doar:

— Era într-adevăr… bronzat.

Ambele au părut un pic dezamăgite.

— Oh. Păi, da, are o casă de vacanţă în Bermude, aşa că se înţelege.

Apoi cealaltă a spus:

— Putem să facem o poză cu tine?

Keira a luat telefonul fetei şi ne-a pozat pe toate trei. Când fetele au plecat, le-am văzut pe Lauren, Scarlett şi Melody îndreptându-se spre noi.

— Bună, au gângurit ele într-un glas.

— Bună, le-a răspuns Connie, zâmbind, în timp ce Keira a tăcut.

— Mouse, ne întrebam dacă am putea sta puţin de vorbă cu tine? a zis Lauren, uitându-se doar la mine. O discuţie în particular^ vreau să spun.

Keira şi Connie s-au uitat la mine. Tare aş fi vrut să spun nu. Dar este o regulă nescrisă că nu poţi să faci asta.

Am mers lângă Melody, dar nu am vorbit. Îmi dădeam seama că era încordată şi că ştia ce urma să se întâmple. Am deschis gura s-o întreb despre ce era vorba, dar m-am răzgândit. Am trecut pe lângă tarabele cu ciocolată fierbinte şi ne-am îndreptat spre un mic loc de joacă, în capătul opus al pieţei faţă de patinoar. Lauren a deschis poarta şi am intrat. Ea şi Scarlett s-au dus şi s-au aşezat fiecare în câte un leagăn. Melody şi cu mine le-am urmat, dar cum nu mai existau leagăne şi pentru noi am rămas în picioare, în faţa lor.

Lauren şi Scarlett au schimbat o privire, cum fac copiii în piesele de teatru când îi amintesc celuilalt că e rândul lui să-şi spună replica. De parcă ar fi făcut repetiţii pentru cum aveau să decurgă lucrurile. Am încercat să mă comport firesc, să mă conving că nu se întâmpla ceva oribil. I-am aruncat o privire lui Melody, dar ea stătea cu ochii în pământ şi îşi ciocnea tocurile unul de altul.

— Uite, Mouse, e o chestie într-adevăr stingheritoare, a zis Lauren. Mai ales că, ştii tu…, a continuat ea, uitându-se la Scarlett. Tu şi cu mine obişnuiam să fim prietene.

Obişnuiam să fim prietene. Faptul că mai devreme râseserăm împreună pe pârtie mă făcuse să

cred că lucrurile ar fi putut reveni la normal.

— Şi asta-i problema, Mouse, că mie îmi pasă de tine şi sunt foarte îngrijorată pentru tine. Am vrut să mergem să vorbim cu domnişoara Mardle, dar avem paisprezece ani, aşa că ar trebui să fim în stare să vorbim deschis între noi.

Mi-am plecat privirea. De ce nu spunea odată ce avea de zis, ca să pot pleca.

— Şi chiar asta facem, presupun, a continuat Lauren. Pur şi simplu noi… e ca şi cum tu…

S-a poticnit şi s-a uitat la Scarlett, în căutare de ajutor, ca aceasta să preia ştafeta.

— Ei bine, a zis Scarlett, şi îţi spunem asta cinstit, în faţă, în timp ce o mulţime de oameni o spun pe la spatele tău. Eşti cam… ciudată, acum.

— Adică eu sunt sigură că ţi-ai dori mai degrabă să ţi-o spunem în faţă, a întărit Melody, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine.

— Am vrut doar să arătăm maturitate în privinţa asta, a spus Lauren. Şi evident că nu ne pasă cum vă comportaţi tu, Keira şi Connie. Toată lumea s-ar cuveni să fie pur şi simplu naturală… numai că se pare că tu eşti un pic

S-a întrerupt, uitându-se iarăşi la Scarlett.

— Dacă e să fim sincere, a preluat Scarlett ştafeta, se pare că tu eşti un pic obsedată de Lauren. Ceea ce e cam… trist.

Mi-am vârât mâinile în buzunare. Uitasem de fesul lui Roland. L-am strâns cât de tare am putut, până când a devenit aproape dureros, şi mi-am spus în sinea mea ca trebuie să mă arăt calmă. Dansasem cu picioarele sângerând şi nu-mi pierise zâmbetul de pe chip. Nu voiam ca Lauren să mă vadă plângând.

— Altceva? am întrebat, pe cel mai dezinvolt ton pe* care am fost în stare să-l adopt.

Lauren şi Scarlett au părut tulburate, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat ca eu să vorbesc. Ca şi cum, atunci când îşi repetaseră ele replicile, eu nu avusesem nimic de zis.

— A fost nepoliticos să ne ignori pe feribot… dar treacă de la noi, a spus Lauren, mai rapid, de parcă n-ar mai fi fost la fel de sigură pe ea. Noi te-am invitat să stai cu noi, pentru că am vrut să fim drăguţe, dar tu nici măcar nu te-ai arătat. De atunci te-ai purtat foarte ciudat.

S-a oprit, parcă facându-şi curaj pentru ceea ce urma.

—Te-am văzut vorbind cu Jack, mai devreme, a zis, înainte să se întâmple chestia aia cu Roland şi să te îmbraci exact ca mine.

A rostit „să te îmbraci exact ca mine” apăsat. Mi-am simţit maxilarul încordându-se. Mi-am muşcat atât de tare obrazul pe dinăuntru încât m-a durut.

Scarlett a continuat.

— De fapt, este într-adevăr aiurea să încerci să te combini cu cineva care e împreună cu o prietenă de-a ta. Astăzi, când flirtai cu Jack, chiar a fost jenant şi…

—Trist, a completat Melody. Foarte trist. Că eşti atât de disperată.

— Ştim că mergi la şcoala de balet din Paris si că eşti obişnuită să fii centrul atenţiei. Sau ca si cum ai fi centrul atenţiei, a intervenit Lauren. Dar faza cu Roland de astăzi chiar a fost îngrijorătoare. Mouse, te-ai repezit pe el atunci când ţi-ai dat seama că Jack nu era interesat. Atât de jalnic, atât de disperat. Şi ăsta-i adevărul.

Lauren s-a împins puţin cu leagănul înapoi.

— Jack mi-a spus că el consideră chestia asta tristă. Şi ciudată.

— Dar am vrut doar să-ţi spunem, a zis Scarlett. Că nu e în regulă să te comporţi în halul ăsta. E total aiurea. Alţii nu ţi-ar spune-o în faţă, dar noi am vrut să o facem. În principiu, pentru a lămuri situaţia într-un mod matur.

— Îţi dai seama că e frumos din partea noastră că facem asta, nu-i aşa? a zis Lauren.

S-a ridicat din leagân şi a întins braţele pentru o îmbrăţişare. Chiar avea de gând să încerce să mă facă să o îmbrăţişez, ca şi cum eram două prietene care tocmai fuseseră la cumpărături împreună. Şi să fi vrut, nu eram în stare să mă mişc. Lauren şi-a lăsat braţele jos şi i-a aruncat lui Scarlett o privire în care se citea cât de imatură mă considera.

— Mă bucur că am putut vorbi despre asta, a spus Scarlett. Am vrut să facem ceea ce se cuvine, de dragul tău.

Am ridicat capul şi m-am uitat la Lauren, iar privirile noastre s-au întâlnit. Ştia prea bine ce face. Am clătinat şi m-am întors. M-am dus până la marginea locului de joacă şi am deschis poarta. Niciuna dintre ele nu a zis vreun cuvânt, dar trebuie să mă fi urmărit plecând. Nu m-am dus înapoi la patinoar. Am mers direct la hotel, trecând pe lângă afişele prosteşti cu Roland, şi am intrat în camera noastră. Domnul Jambon stătea făcut ghem în cuşca lui. M-am vârât în sacul meu de dormit si m-am înfăşurat strâns în el, urmându-i exemplul. Puteam vedea Cartea magică a vrăjitoarelor adolescente pe patul Keirei şi-i auzeam vocea în minte: „Prima regulă este să nu doreşti răul altcuiva". Mi-am ascuns faţa în interiorul sacului de dormit pentru a-mi înăbuşi suspinele dizgraţioase pe care trupul meu se apucase să le emită fără ca eu să-mi dau măcar seama.

— Sper să ţi se întâmple ceva rău, am zis cu voce tare. Te urăsc, Lauren.

Jack

Stăteam holbându-ne la Roland în tăcere. Nu prea ştiam ce să spunem. Pe el nu părea să-l deranjeze să fie studiat. Probabil că asta i se întâmpla tot timpul. Stătea pur şi simplu în faţa noastră, tremurând si studiindu-ne, la rândul lui.7

De aproape, arăta exact ca în afişe – cu părul pieptănat în lateral si cu ochi mari si albaştri. Singura deosebire era că în afişe zâmbea tot timpul – avea zâmbetul ăla studiat, întins pe toată faţa. Acum, însă, nu zâmbea deloc. De fapt, se uita pieziş la toate lucrurile, inclusiv la noi. Părea mai mişto când nu zâmbea, am gândit eu. Mai ţâfnos. Mai puţin ca un puşti nătăfleţ dintr-un film Disney şi mai mult ca un star sau un cântăreţ punk sau ceva de soiul ăsta. Era atât de spilcuit, încât aproape că părea retuşat în Photoshop. Dacă aş fi fost într-adevăr o sosie de-a lui, cu siguranţă că n-aş fi fost şi acum pe zero la capitolul fete.

— Bun, care-i treaba? a zis el, în cele din urmă. Ce vreţi? Autografe? Selfie-uri?

Vocea lui era foarte profundă, iar accentul lui franţuzesc pronunţat îi conferea acel gen de lene contagioasă, ca şi cum ar fi fost în permanenţă pe jumătate adormit.

— Aăă… Ce zici, amice? a spus Max.

Roland a clătinat din cap, enervat.

— Am venit aici să mai răsuflu şi eu un pic şi, când colo, oamenii tot reusesc să-mi dea de urmă. Prin urmare, hai, scoateţi telefoanele şi să terminăm. Nu prea am chef de aşa ceva în seara asta.

— Nu vrem un nenorocit de selfie cu tine, a pufnit Max. Până acum două zile, nici măcar nu auziserăm vreodată de tine.

În loc să se simtă insultat, Roland a părut de-a dreptul încântat.

— Ah… Deci nu sunteţi nişte super fani?

— Nu suntem nici măcar fani punct, a răspuns Max.

— Excelent, s-a luminat Roland.

Ne-a întins mâna şi i-am strâns-o, pe rând, prezentându-ne.

— Şi, până la urmă, ce faci aici, sus? a întrebat Toddy. In afară de distrus giruete.

— Hotelul meu este acolo, a răspuns Roland, făcând semn din cap spre munte. Tocmai m-am strecurat afară, să mă bucur de puţină linişte. Momentan, e un adevărat lux să am timp doar pentru mine.

— Da, am spus. Eşti peste tot. Mă rog, cel puţin afişele cu tine.

A încuviinţat.

— Am venit aici pentru filmările noului meu videoclip. Dar nu pot nici măcar să ies pe stradă, la lumina zilei, fără să fiu înconjurat.

A făcut semn spre glugă şi a continuat:

— Din cauza asta trebuie să mă ascund asa, chiar si atunci când ies la o plimbare, seara.

— Engleza ta este destul de bună, ştii, a zis Max. Mai bună decât franceza noastră, în orice caz. Noi ştim doar JMaperruche est dans la zone pietonne" şi „Monsieur, \votre grand-mere etait un blaireau."

Roland a râs.

— Doar frazele esenţiale, aşadar.

— Câţi ani ai? l-a întrebat Toddy.

— Cincisprezece.

— Uau, omule, a exclamat Max, impresionat. Eşti mai mare decât noi cu doar un an şi poţi vorbi fluent o altă limbă.

— Max abia dacă e în stare să vorbească fluent o singură limbă, a remarcat Toddy, iar Max i-a tras o scatoalcă.

Roland a chicotit.

— Managerii mei m-au pus să învăţ intensiv engleza anul trecut, pentru că vor să „dau lovitura în Anglia" şi să „dau lovitura în America". Au impresia că am cucerit Franţa, aşa că acrim au de gând să mă lanseze la scară mondială.

— Sună destul de înfricoşător, am spus.

Roland cucerea lumea, pe când eu nu puteam cuceri nici Noaptea Trupelor, la cantină.

— Ce spui?! a zis Max. Sună grozav.

Roland a reuşit cumva să ridice şi din umeri şi din expresia feţei.

— Să fii celebru… Nu e cum te aştepţi să fie. Uneori… nu-i atât de uşor.

— Oh, da, a exclamat Max, sarcastic. Sunt sigur că trebuie să fie groaznic si fii asaltat la tot pasul de milioane de admiratoare înfocate.

Roland a zâmbit posomorât.

— Bănuiesc că e greu de explicat. Pe de o parte, ai faimă, bani, snowmobile…

— Ţi-ai luat un snowmobil? l-a întrerupt Max.

Roland a încuviinţat nerăbdător.

— Da, da, am trei. Spuneam că, pe de-o parte, ai toate lucrurile astea, dar pe de altă parte…

S-a întrerupt şi ne-a privit; apoi a continuat:

— Nu mai ai parte de o viaţă normală pentru cincisprezece ani, înţelegeţi? Să mergi la întâlniri cu fetele, să petreci timp cu prietenii… Nu mai poţi face lucrurile astea.

Şi-a întors privirea la orăşelul desfăşurat la picioarele noastre.

— Singura ta distracţie e să arunci cu bulgări de zăpadă, singur, pe întuneric.

Max nu era interesat de acest gen de meditaţii profunde, de zbucium interior.

— Dar trebuie să te fi combinat cu o groază de fete, nu-i aşa?

Roland a râs.

— Nu vorbesc despre asta, prietene.

— Noi nu avem despre ce să vorbim, în privinţa asta, a suspinat Toddy, iar Roland a râs din nou.

— Aşadar, cum să zic… ne poţi da vreun sfat? l-a întrebat Max. Ce să faci să se topească fetele după tine?

Roland şi-a ciufulit părul şi a chibzuit.

— Cred că trebuie să fii pur şi simplu tu însuti.

Max a mârâit.

— Sunt sigur că „să fii tu însuti" funcţionează dacă eşti un star pop miliardar, dar noi am tot fost „noi înşine" timp de paisprezece ani şi n-am ajuns nicăieri.

Şi-a mângâiat buza de sus, după care a continuat:

— Ce zici de mustăţi? Crezi că fetelor le plac mustăţile?

Roland s-a încruntat.

— Poate. De ce, te gândeşti să-ţi laşi?

„Eu şi cu Toddy am izbucnit în râs, în timp ce Max arăta cu degetul spre gura lui, furios.

— Mi-am lăsat deja, amice. Ce crezi că e asta}? Roland s-a uitat mai de aproape la puful lui Max, cu un uşor dezgust întipărit pe faţă.

— Da… văd. Foarte… sofisticat, a zis el, bătându-l pe Max pe umăr. Sunt sigur că femeile se vor da în vânt după ea.

Max s-a înfoiat tot, mândru.

Am rămas toţi câteva momente în tăcere, uitându-ne la orăşelul dinaintea noastră. Era straniu cât de puţin ciudat era să-l avem pe Roland între noi. Nu părea cel mai faimos tip din Franţa sau cum o sugera imaginea lui studiată şi aranjată din postere. Părea pur şi simplu… în regulă.

— Ştiţi, a zis el, de fapt, astăzi am întâlnit o englezoaică. La filmarea videoclipului.

Brusc, inima a început să-mi bată de două ori mai repede. Max mi-a tras un ghiont în coaste.

— O cunoaştem! a exclamat el. Aceea a fost Mouse!

Ochii mari si albaştri ai lui Roland s-au făcut si mai mari.

— Da! Mouse. Mi-a rămas un pic gândul la ea astăzi. Chiar o cunoaşteţi? Sunteţi prieteni cu ea?

Max a clătinat din cap.

— Nuu. Ne urăşte. N-am idee de ce. E dusă cu pluta. Ca şi prietenele ei. Mişto, dar ţicnite. Se îmbracă nebuneşte, ţin şobolani şi hamsteri în şifoniere şi te şterg de pe lista lor fără vreun motiv. Ţine-te departe de ea, dacă vrei sfatul meu. Nu, Jack?

Am dat din cap. Chiar speram ca Roland să se ţină departe de ea. Dacă el o plăcea pe Mouse, chiar nu mai aveam naibii nicio sansă.

— Vreau să spun, tu practic poţi să te bucuri de orice fată ai chef, nu-i asa? a continuat Max. Asa că nu-mi dau seama de ce te-ai mulţumi cu una ţicnită.

Roland a ridicat din umeri.

— Părea mult mai puţin ţicnită decât majoritatea fetelor pe care le întâlnesc. Uneori este plăcut să găseşti o fată care să nu fie obsedată de tine, care să nu zbiere neîncetat când te vede si care să nu scrie texte nebuneşti şi fără vreo legătură cu realitatea despre tine. O fată care este pur şi simplu… normală.

— Eşti nebun, a spus Max. De ce ai alege o fată normală în locul uneia care să te venereze necondiţionat şi în totalitate? Ai fi putut să-ţi faci mendrele cu oricare din fetele alea de la filmarea videoclipului tău.

— Aţi fost şi voi acolo, astăzi? a întrebat Roland.

Max a încuviinţat.

— Suntem oarecum şi noi în domeniul muzicii, de fapt.

— Da?

— Da. Ei bine, suntem într-o formaţie.

— Ah, mişto. Aş putea să vă ascult muzica?

— Doar dacă eşti vecin de cameră cu Max, altfel probabil că nu, a zis Toddy. La drept vorbind, n-am avut niciodată vreun concert.

— Da, dar o să avem unul cât de curând, a răbufnit Max. Probabil că la anul, pe vremea asta, o să fim într-un turneu prin Franţa.

— Foarte frumos, a spus Roland. Toţi cântaţi?

— Nu, doar Jack, a răspuns Max, trăgându-mi o lovitură zdravănă în spinare. El e solistul trupei noastre. Şi nu doar pentru că seamănă cu tine.

Roland a zâmbit si m-a examinat mai cu luare-aminte.

— Este adevărat. Cu excepţia ochilor, cred. Şi cum se numeşte formaţia voastră?

— Momentan, nu ne-am hotărât încă, a răspuns Toddy.

Roland a clătinat din cap.

— Nu e bine. Trebuie să aveţi un nume. Nu o să ajungeţi nicăieri, niciodată, dacă nu aveţi un nume.

— Da, bine, lucrăm la asta, a murmurat Max, după care i-au sticlit ochii. Poate că ne-ai putea ajuta, de fapt! Adică ai putea trage nişte sfori, ai putea vorbi cu unii dintre oamenii tăi, poate am putea obţine un contract de înregistrare sau ceva?

Roland a râs şi s-a aplecat să ia un pumn de zăpadă de pe jos.

— Nu sunt sigur în privinţa contractului de înregistrare, dar cred că aş putea încerca să vă, ajut, a spus el, făcând un bulgăre rotund din zăpada adunată. Dacă aş face asta pentru voi, poate că totuşi o să puteţi face şi voi ceva pentru mine, în schimb.

— Evident, a spus Max. Orice.

Roland a ţintit şi a aruncat bulgărele de zăpadă în giruetă, lovind-o în plin. Aceasta a început să se învârtească nebuneşte, scoţând clinchete. Apoi s-a întors spre noi, ochii lui albaştri părând pe jumătate albi în lumina lunii.

— Mă puteţi ajuta să o revăd pe Mouse?

13

Mouse

— Ador să mănânc iarna afară, a declarat Connie, rupându-şi sandvişul în două şi dându-mi jumătate.

Asta era problema cu Connie. Avea un suflet bun. Nu prea ştia cum să fie altfel decât binevoitoare. Mă primise cu braţele deschise înapoi în viaţa ei ca şi cum n-aş fi fost plecată niciodată, începeam să ne simţim ca o gaşcă. Indiferent care e gena cu care se nasc cei mai mulţi oameni şi care le conferă acestora posibilitatea de fi egoişti, lui Connie îi lipsea pur şi simplu.

Eu o aveam, totuşi. Înainte de călătorie, îmi făcusem griji că lumea ar fi putut să mă judece pentru că mă aflam în compania lui Connie, iar, noaptea trecută, singură în cameră, o urâsem din tot sufletul pe Lauren.

Keira s-a culcat pe zăpadă.

— Sunt ruptă de durere. Schiatul din dimineaţa asta a fost un chin. Mă întreb dacă o să ajungem vreodată să ne obişnuim.

Se uita la Lauren, Scarlett şi Melody, care îşi mâncau prânzul la o altă masă de picnic.

—A vorbit vreuna dintre ele cu tine? a întrebat ea, uitându-se la ciocolată ei caldă plină de bezele şi înapoi la cele trei.

Am vrut să-i spun Keirei să nu să uite într-acolo. Nu voiam ca Lauren să creadă că vorbeam despre ele. Am clătinat din cap.

— Se poartă ca şi cum eu n-aş exista.

— Bine. Ar trebui să uităm şi noi că ele există, a spus Keira. Sunt murdară de ciocolată la gură?

Connie a dat din cap.

— Mouse, aş fi vrut să fi mers şi noi cu tine. Chestiile pe care ţi le-au spus au fost într-adevăr groaznice.

Keira a oftat.

— Ea nu ţi le-ar fi spus, dacă am fi fost şi noi acolo. Va tot spun amândurora. Nu este complicat. E doar urât. Ea e invidioasă pe Mouse pentru că merge la şcoală la Paris şi pentru că e mai frumoasă decât ea si mai mişto. Cine s-o ştie, ea e doar una dintre fetele acelea.

In felul ei băieţesc şi degajat, Keira facea să sune ca şi cum era o chestie simplă, explicabilă şi minoră.

Mersul la scoală la Paris. Am dat iarăşi minciuna asta la o parte. Nu voiam să-mi permit nici măcar să mă gândesc la cât de gogonată devenea. Faptul că le minţisem pe Keira şi Connie în prima zi mă făcuse să mă înfior, dar nu să mă simt vinovată cum mă simţeam acum.

— Ar trebui să o blestemăm, a zis Keira. Ştiu că suntem vrăjitoare albe, dar sunt destul de sigură că în acest tip de situaţie ei trebuie să facă excepţii.

— Care „ei”? a întrebat Connie.

Keira a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Parlamentul… încă nu am citit toată cartea.

— In niciun caz, a spus Connie. Noi nu practicăm magia întunecată. Suntem vrăjitoare albe. Suntem adepte ale magiei luminoase.

— Asta sună ca şi cum am face lămpi, a zis Keira, dându-ne lui Connie si mie câte o bomboană Rolo.

— Nu, m-aş simţi aiurea, am spus, şi oricum…, am coborât un pic vocea, chiar dacă nu exista vreun pericol ca ele să ne poată auzi. Deja am blestemat-o eu.

— Ce vrei să spui? a întrebat Keira, impresionată şi surprinsă totodată.

— Bine, nu am facut-o cu adevărat. Doar că… noaptea trecută, înainte ca să vă întoarceţi voi, când eram supărată… m-am uitat lung la cartea voastră de pe pat… şi m-am gândit cât de mult mă supărase Lauren şi… mi-am dorit să păţească ceva rău. Ceea ce, evident, de fapt nu doresc…

— Ăsta e fără îndoială un blestem! a exclamat Keira. Ai blestemat-o! Am pus-o de un sabat şi am devenit vrăjitoare. E limpede că acum trebuie să ai grijă.

— Nu fi ridicolă. Vrei să spui că, dacă eu mă gândesc că vreau să se declanşeze o avalanşă s-ar putea să…

— Nuuuuuuuuuu! a răcnit Connie, repezindu-se la mine şi acoperindu-mi gura cu mâinile.

— OK, a spus Keira. Poate că nu se pune dacă doar te gândeşti la ceva, dar dacă o spui cu voce tare, cu siguranţă contează.

„Am tăcut.

Apoi Tania m-a salvat.

— Haideţi, fetelor, adunarea.

Keira s-a lăsat pe spate în zăpadă şi a gemut tare.

— Mă dor toate părţile corpului.

Toată lumea se plângea de durere de muşchi din pricina schiatului, dar pe mine mă facea să mă simt bine că trupul meu era pus iarăşi la treabă. Îmi plăcea să mă duc la culcare simţind că l-am solicitat, că m-am antrenat şi revin în formă.

— OK, a spus Tania, scoţându-şi fesul pentru a da la iveală sclipirea aurie a părului ei tuns scurt. M-am prins, fetelor, sunteţi toate obosite. Prin urmare, în această după-amiază, o să ne aventurăm puţin pe munte.

— Putem să construim un iglu? a întrebat Connie, ridicând mâna, ca şi cum ar fi avut de gând să-şi aştepte permisiunea de a vorbi, dar nu se putuse abţine.

Unele fete şi-au dat ochii peste cap sau au arborat mutre gen of ciudată mai e şi asta şi au râs, dar ochii Taniei s-au luminat.

— La naiba, da, ştiu un loc perfect, un loc secret, în partea de sus a parcului de snowboardingy unde nu se duce nimeni. Şi putem să privim şi nişte ţipi sexy făcând tot soiul de figuri cu placa, în acelaşi timp.

Construirea igluului ne-a luat toată după-amiaza. Cele mai multe dintre noi se fofilau pentru a trage cu ochiul la băieţii mişto care faceau tot felul de figuri cu placa sau exersau schiatul. Am strâns zăpadă şi am făcut cărămizi din ea, cu ajutorul unei găleţi, iar mai apoi Connie şi Tania au aşezat cărămizile într-un cerc. Am tot repetat chestia asta până când soarele de pe cer a început să devină rozaliu. Am pus ultima cărămidă în partea de sus şi ne-am strâns în jurul igluului, admirându-l.

Keira, Connie şi cu mine ne-am târât înăuntru, iar Tania ne-a urmat.

— Parcă ne-am afla într-un loc într-adevăr fermecat, am spus. Şi e cald. E ca şi cum chiar am putea să dormim aici.

— Un loc bun pentru un atelier de confecţionat lămpi, a zis Keira cu subînţeles, uitându-se la noi.

— Sediul pentru sabaturile noastre, i-am şoptit lui Connie, care părea derutată.

— Aşadar, a zis Tania, arătând spre capul meu, ăsta e faimosul fes al lui Roland?

Am clătinat din cap, m-am căutat în buzunar şi i-am dat fesul real.

— Nu mă dau în vânt după Roland, dar ăsta e destul de mişto, a continuat ea. Iar el e un tip drăguţ.

Keira a profitat numaidecât de ocazie.

— Ăăă… atunci când spui „drăguţ" vrei să spui drăguţ ca un copil mic sau drăguţ ca un tip mişto?

—Tip mişto, a răspuns Tania, iar Keira mi-a aruncat un zâmbet triumfător.

Nu m-am putut abţine să nu-i întorc zâmbetul.

— El a spus că Mouse e drăguţă, a zis Connie cu mândrie. Aşadar, ai vreun iubit, Tania?

Keira a tâtâit la Connie.

— Eşti atât de indiscretă!

Apoi s-a uitat la Tania.

— Dar ai, nu-i aşa?

Tania a clătinat din cap.

— Nu. Am terminat cu băieţii. Complet. Ii urăsc.

Niciuna dintre noi n-a ştiut ce să spună. Era un pic cam devreme pentru oricare dintre noi să se gândească să termine cu băieţii; trebuia să fi pornit, mai întâi, pe acest drum.

— Locul ăsta pare un pic magic, a spus Tania, schimbând subiectul. Vreţi să scrieţi ceva pe perete înainte să plecăm?

— Numele noastre, poate? a sugerat Connie.

— Mă gândeam mai degrabă la numele iubiţilor voştri, a zis Tania, zâmbind.

— Nu spuneai că urăşti băieţii? am zis.

— Ba da, îi urăsc. Asta nu înseamnă că nu e posibil să-i plac pe unii dintre ei, totodată.

— Complicat, a oftat Connie.

Keira s-a apucat să scrijelească în perete numele lui Alfie cu muchia telefonului ei, în timp ce Tania a început să scrie un întreg pomelnic de nume ciudate, nemţeşti. Connie a râcâit zăpada cu cheia camerei noastre, scriind „Ron Weasley"

Eu aş fi vrut să scriu „Jack", dar ştiam că nu puteam. Pentru că el era combinat cu cineva care mă ura şi care îmi spusese că, după părerea lui, eram o ciudată care urmărea oamenii.

— Ştiu ce nume o să scrii, mi-a spus Tania, bătând cu palma în fesul lui Roland.

— Mouse, eşti atât de drăguţă, a zis Connie, cu vocea ei de Poirot.

Am scos un pix din rucsacul meu şi am scris, încet şi cu migală, „ROLAND" peste cinci cărămizi. El era un tip atrăgător, aşa că, obiectiv vorbind, chiar îl plăceam.

— Să mergem, fetelor, a spus Tania, admirându-ne opera.

Am început să coborâm agale spre parcul de snowboarding.

Cerul se întuneca şi era mai frig decât atunci când veniserăm. Deodată, n-am mai vrut să părăsesc igluul aşa. Mi se părea c-ar fi cu ghinion, ca şi cum aş fi provocat soarta.

— Mi-am uitat fularul. Va ajung din urmă, am strigat, după care am făcut cale întoarsă.

M-am târât în iglu, am scrijelit, JACK" cât de repede am putut şi am ieşit.

Imediat mi-am dat seama că se petrecuse ceva, chiar şi de la distanţă. Toată lumea părea serioasă. Fetele stăteau nemişcate, fără să-şi vorbească. Şi apoi am auzit ţipetele. Plâns, durere şi teamă, amestecate laolaltă. Mi-am făcut vânt cu beţele de schi, pentru a ajunge mai repede.

Lumea se uita la ceva aflat pe jos, la câţiva metri distanţă. Se holbau la cineva care ţipa. Ţipătul îmi era cumva cunoscut. Mi-am dat seama despre cine era vorba cu o clipă înainte de a o vedea. Stătea întinsă pe jos, cu Tania alături. Privirile noastre s-au întâlnit, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe chipul schimonosit de suferinţă. Lauren.

Jack

— Aşadar, serios vorbind… Avem nevoie de un plan. Cum o să facem asta? a întrebat Max.

Stăteam toţi trei la marginea pârtiei pentru începători, uitându-ne la restul colegilor noştri, care se clătinau, se loveau şi se izbeau unii de alţii. A doua zi de dat cu placa se dovedise chiar mai rea decât prima. Mai multă durere, mai multă frustrare, mai multe căderi constante. Şi absolut niciun

progres. Ne apropiam de sfârşitul sesiunii de după-amiază şi în continuare singurul care putea să stea în picioare pe placa lui mai mult de treizeci de secunde în şir era Jamie Smith.

Nu că ne-ar fi păsat, în mod special. Noi nu ne gândeam decât la Roland.

încă de când ne strecuraserăm înapoi la hotel, noaptea trecută, vorbeam practic numai despre el. Max tot bătuse monedă despre incredibila coincidenţă de a-l întâlni şi despre cum, cu siguranţă, el avea să ne obţină un contract de înregistrare şi o să ne ajute să devenim celebri. Dar nu asta mă frământa pe mine. Singurul lucru din pricina căruia îmi faceam griji era acela că el o plăcea pe Mouse. Pentru că dacă el o plăcea însemna că eu nu mai aveam nicio şansă. Şi, poftim, eu fusesem de acord să-i ajut să fie împreună. Sincer, ce naiba era în neregulă cu mine?

Max a repetat întrebarea.

— Serios, haideţi… Care-i planul? Cum îl putem ajuta pe Roland să o revadă pe MouseJ* Cum naiba îi cerem unei fete care ne urăşte din tot sufletul să se vadă cu cel mai mare star pop al Franţei? Vreau să spun, orice sugestie e bine-venită.

— Mouse nu ne urăşte din tot sufletul, am murmurat. Keira te urăşte pe tine. Nu cred că Mouse se sinchiseşte prea tare de soarta noastră. Oricum, am putea pur şi simplu să nu o facem.

Max s-a holbat la mine, cu gura căscată.

— Să nu o facem?! Eşti tembel? N-ai auzit ce-a spus Roland? In cazul în care putem să-l ajutăm cu Mouse, el o să ne ajute cu formaţia!

— Cum crezi tu că o să ne ajute? Adică, pe bune acum. Chiar crezi că o se ne servească pe tavă un contract de înregistrare? Noi n-am avut niciodată un concert!

Max a fluturat din mână la auzul cuvintelor mele de parcă aş fi tras o băşină puturoasă.

— Jack, eu spun doar atât: nu o să ne strice, nu-i aşa, dacă o vedetă importantă pomeneşte numele trupei noastre în anumite cercuri influente?

— Nici măcar nu avem un nume! am zbierat.

— Da, mă rog, o să avem odată ce o să mă combin cu Scarlett, mi-a făcut Max cu ochiul. Psycho Sex Death Squad, a continuat el, ţinându-şi braţele în faţă, ca şi cum şi-ar fi imaginat scrise cuvintele astea ridicole pe un panou imens, la Hollywood. Tot ce trebuie să facem este să găsim o cale de a-i cere lui Mouse să accepte o întâlnire cu el.

— Nici măcar nu trebuie să-i cerem asta, a remarcat Toddy. El vrea doar ca noi să-i spunem că el o place şi să vedem cum reacţionează. Apoi poate încercăm să o convingem să se ducă la conferinţa de presă pe care o va avea el mâine.

Roland urma să se întoarcă mâine, la prânz, pe pârtia de schi, pentru a vorbi unei mulţimi de jurnalişti. Ne rugase să încercăm să o aducem' pe Mouse acolo, ca să poată sta de vorbă cu ea după aceea.

— Da, OK, a spus Max, muşcându-şi buza de jos, în timp ce ne uitam cu toţii cum Sarvan intră în viteză, cu capul înainte, într-una dintre barierele capitonate. Să fiu sincer, cred că cea mai bună cale este să-i spunem direct. O s-o găsim pe Mouse diseară şi o să-i spunem doar: „Uite, Mouse, nu vrei să te combini cu tipul ăsta, Roland? Pentru că l-am întâlnit noaptea trecută şi el unul are chef de combinaţie, dacă ai si tu".

— Foarte elocvent, a zis Toddy. Replica asta ar fi putut veni direct din Romeo şi Julieta.

— Da, poate că ar trebui să-i spun, am zis.

Ideea de a ajunge să stau de vorbă singur cu Mouse era neînţeles de atrăgătoare, chiar dacă singurul motiv era acela de a încerca să o cuplez cu altcineva.

— Ce o să creadă iubita ta despre asta, totuşi, nu? a rânjit Max.

— Ce? La cine te referi?

Max l-a bătut pe Toddy pe braţ şi a făcut semn din cap spre mine.

— Uită-te la tipul ăsta, are atât de multe fete la dispoziţie, încât nici măcar nu ştie despre care vorbesc. Lauren, evident. Cea pe care ai ţinut-o de mână toată seara trecută?

— Oh, corect. Habar n-am, am răspuns.

Abia dacă mă mai gândisem la Lauren de când plecasem de la patinoar. Ea nu îşi facea loc în mod constant în gândurile mele precum Mouse.

— Crezi că este, într-adevăr? am întrebat, frecându-mi cea mai recentă vânătaie de pe coapsă.

Iubita mea, adică?

Toddy a râs.

— Tu trebuie să ştii, nu?

— Păi, asta-i problema… că nu ştiu. Adică, m-a ţinut de mână şi alte chestii. Şi felul în care s-a purtat cu mine a fost ca şi când… am fi fost împreună. Dar…

Max a terminat fraza în locul meu.

— Dar… nu poţi fi împreună cu o fată, dacă nici măcar nu ai sărutat-o, nu-i aşa?

— Ei bine, da, exact.

Max s-a ridicat şi şi-a prins la loc bocancul stâng de placă.

— Poate ar trebui să-l întrebăm pe Roland. El o să ştie. O să-l întrebăm mâine, la conferinţa aia de presă, a zis el.

S-a oprit brusc, mijind ochii spre munte.

— Ce naiba e aia?

În depărtare, puteam vedea un imens plug de zăpadă roşu care urca pe una dintre pârtiile aflate mai jos de noi.

— Aia e ambulanţa de zăpadă, a anunţat Basti întregul grup, încruntându-se îngrijorat. Înseamnă că a avut cineva un accident, a continuat el, uitându-se la Sarvan, care încă zăcea lat pe jos, frecându-şi fruntea. Vă rog, vă rog, vă rog… să nu se accidenteze nimeni. Altminteri va trebui să completez o groază de hârţoage. Ceea ce ar fi o mare pacoste, sincer să fiu.

Ne-am întors la hotel pe la cinci şi am găsit holul plin de lume. Am observat că Melody şi Scarlett stăteau lângă recepţie şi m-a surprins cât de uşurat m-am simţit când am văzut că Lauren nu era cu ele. Apoi, în cealaltă parte a încăperii, ghemuite pe o bancă, le-am zărit pe Mouse, Connie şi Keira.

— Ah, iată, a şoptit Max. Sunt chiar acolo. Hai să mergem să vorbim cu ele, după care tu, Jack, o poţi întreba pe Mouse despre Roland.

Când ne apropiam, am prins privirea lui Mouse, iar ea m-a fulgerat cu un zâmbet rapid şi strălucitor. Şi m-a izbit, puternic şi rapid, ca un pumn în stomac, cât de mult îmi plăcea de ea. Ce naiba căutam să-i cer să iasă cu un alt tip?

Keira s-a uitat de sus la Max, ca si cum fi fost o muscă ce tocmai aterizase pe sandvişul ei.

— Şi ce vreţi voi, mai exact? Am crezut că ne-am înţeles să nu mai vorbim unii cu alţii până la sfârşitul taberei, nu?

— Ei bine, tocmai ai vorbit cu noi, este? i-a râs în nas Max. Asa că tu eşti aceea care a încălcat înţelegerea.

Keira şi-a dat ochii peste cap.

— Pfui! Eşti ridicol. Pe cinstite, eşti cel mai ridicol tip pe care l-am întâlnit vreodată. OK, hai să cădem de acord să nu mai vorbim între noi de acum încolo.

— Bine, a spus Max. Mie îmi convine.

— Dar încă mai vorbeşti, a zis Keira.

— Ca şi tine, a zis Max.

Keira a oftat şi s-a întors spre Connie şi Mouse.

— N-am chef să mă enervez din cauza asta. Hai să mergem!

— I-am dat Domnului Jambon nişte nuci, i-a spus Connie lui Toddy, în timp ce plecau. I-au plăcut. Bună sugestie.

Toddy s-a înroşit ca racul şi a zis:

— O, mişto, bine.

Keira s-a uitat dezaprobator la Connie, după care a repetat:

— Hai să ne întoarcem în camera noastră.

Înainte ca ele să-şi ia tălpăşiţa, am zis dintr-o suflare:

— Ăă… nu te supăra, Mouse… Ai o secundă? Aş vrea să te întreb ceva, repede.

Mouse a încremenit şi a aruncat o privire spre Keira, care părea mai dezaprobatoare ca oricând. Dar apoi Mouse a spus:

— Sigur. O să ajung şi eu în cameră cât aţi bate din palme, fetelor.

Keira a ridicat din umeri, după care ea şi Connie au ieşit pe hol, urmate îndeaproape de Toddy şi Max, care, trecând pe lângă mine, m-a bătut nu tocmai subtil pe umăr. Deodată, m-am trezit singur cu Mouse, care mă privea atentă cu ochii ei mari şi cenuşii.

— Scuze…, am spus. A fost un pic cam ciudat.

— E în regulă, a zis ea. De fapt, e chiar amuzant să-i urmăreşti pe Keira şi pe Max ciondănindu-se.

— Da. Sunt amândoi ridicol de încăpăţânaţi. Sunt practic făcuţi unul pentru celălalt.

Am râs amândoi. Am observat că Scarlett şi Melody ne priveau insistent, din cealaltă parte a încăperii. Mouse s-a foit în loc, stânjenită.

— Aă, deci, uite, Mouse. E o chestie pe care voiam cumva să ţi-o spun.

— Da?

— Da…

Roland te place. Propoziţia era chiar acolo, pe vârful limbii mele, dar nu voia să se dezlipească. Nu-mi păsa că Roland o plăcea. Pentru că eu o plăceam mai mult.

— Ce faci mâine? am îngăimat eu, fără să mă gândesc măcar la ce spuneam. Adică, mă întrebam dacă ai avea chef să bem o ciocolată caldă împreună sau ceva de genul ăsta?

Porumbelul îsi luase zborul si nu mai aveam cum să-l iau înapoi. Pur şi simplu o invitasem să iasă cu mine. Nu cu Roland. Pentru mine.

Ochii cenuşii şi mari ai lui Mouse au devenit si mai mari.

Obrajii i s-au îmbujorat şi a deschis gura să răspundă, dar n-a scos niciun cuvânt. M-am simţit ca şi cum m-aş fi aflat într-un reality-show de doi bani, aşteptând să văd dacă aveam să fiu exclus sau nu în urma voturilor.

S-a foit iarăşi în loc, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Apoi a zis:

— Ăă… îmi pare rău, Jack. Nu sunt sigură…

Faţa mi-a luat foc. Nici măcar nu am lăsat-o să-si ducă vorba y y până la sfârşit.

— Nu, nu, evident. Scuze. A fost o prostie să întreb.

Tot ceea ce puteam gândi era: Te rog, Doamne, fa să se întâmple ceva acum pentru a pune capăt acestui moment – o alarmă de incendiu, o avalanşă, o fisură în continuumul spaţiu-timp… Orice.

Şi atunci chiar s-a întâmplat ceva. Lauren a intrat în hol. In cârje.

M-am întors înapoi spre Mouse.

— Eu… ăăă… mai bine mă duc să văd dacă e în regulă.

Ea a încuviinţat. Am simţit umilinţa ultimelor câteva secunde bolborosind în mine aidoma unui gheizer, gata să răbufnească imediat ce aveam să mă gândesc cum se cuvine la episod. Aşa că nu m-am gândit. M-am îndreptat pur şi simplu spre Lauren.

M-am aşezat în spatele unui întreg şir de fete care se îmbulzeau ca să ajungă la ea. Ea le-a îndepărtat pe toate şi a venit, şontâc-şontâc, la mine. 7

— Lauren, m-am bâlbâit eu. Ce… ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— A fost foarte curajoasă, mi-a răspuns profesoara ei.

— Tocmai am căzut rău şi mi-am sucit glezna. Nu e ruptă, dar a fost într-adevăr oribil.

— O, asta e rău. Acum nu o să mai poţi schia, nu-i aşa?

Lauren a râs sarcastic.

— Ba da, Jack, evident că o să mai pot schia. Doar că o să-mi mă folosesc de cârje în loc de beţe de schi.

Un grup de fete din apropiere a izbucnit într-un ropot de chicoteli şi am devenit foarte conştient de faptul că purtam o conversaţie în faţa unui public. Am vrut să mă întorc ca să văd dacă Mouse mai era acolo, în spatele meu.

— Oh. Bine… Da, scuze, am bâiguit. Asta a fost o prostie. In orice caz, mă bucur că eşti OK.

Ea a râs şi a zis:

— Eşti atât de dulce, Jack.

Apoi s-a aplecat spre mine şi preţ de o terifiantă fracţiune de secundă, am crezut că avea de gând să mă sărute. Că urma să câştig pariul cu Max chiar acolo, în holul hotelului.

Dar tocmai când eram sigur că avea să se întâmple şi că aveam să înaintez pe scală de la zero, ea a întors capul într-o parte şi doar mi-a atins uşor obrazul cu buzele. Fetele din jurul nostru au scos, toate odată, acelaşi sunet ciudat si murmurat – un amestec între chicotit si exclamaţie.

Habar n-aveam ce să fac. Am rămas acolo, simţindu-mi obrajii din ce în ce mai încinşi. Amintirea Măriei Bennett a început să-mi pâlpâie stins în minte. M-am întrebat dacă reuşisem cumva să o dau în bară. Din nou.

— Păi, baftă, am spus.

Micul nostru public a izbucnit în râs, dar Lauren nici măcar nu se uita la mine, ci undeva în spatele meu. M-am întors, la timp pentru a vedea ceafa lui Mouse îndepărtându-se pe culoar.

Lauren a venit şchiopătând la micul dejun, cu o intrare triumfală. Scarlett şi Melody mergeau înaintea ei ca nişte lachei, eliberându-i calea şi aruncând, din când în când, în urma lor zâmbete exagerate de tipul poţi-să-faci-asta. Un grup de fete s-a ridicat de la masa lor pentru ca ea să se poată aşeza, şi domnişoara Mardle i-a adus o tavă uriaşă cu mâncare.

Keira şi-a dat ochii peste cap.

— Nici măcar nu şi-a rupt piciorul. Şi chiar dacă l-ar fi rupt, nu devii o persoană simpatică de la osul fracturat. Eşti aceeaşi persoană, doar că puţin mai de rahat.

— Nu te uita, a zis Connie.

Aşa că m-am uitat. Jack, Max şi Toddy stăteau cu Lauren şi fetele la Masa Regală.

— Ar putea foarte bine să se apuce să-i decojească boabele de strugure, a zis Keira, clătinând din cap.

— Eu nu cred că e aşa de rău, am spus.

Nu puteam uita cât de tulburat fusese înainte de a mă invita la o ciocolată caldă, nici cum îi căzuse faţa când îl refuzasem. In plus, felul în care se uitase Lauren la mine, când ne văzuse împreună.

— Este un prefăcut, a declarat Keira, înfigându-şi furculiţa într-o bucată de pepene galben. Din cel mai rău soi, pentru că se preface că este sfios şi că nu-şi dă seama pe ce lume se află. Aşadar, flirtează cu tine în seara cu filmul…

— Abia dacă mi-a aruncat o privire!

— Flirtează cu tine, după care dă pur şi simplu buzna In dormitorul tău.

— A bătut la uşă.

— Da, a bătut, a încuviinţat Connie. Un hoţ manierat.

Keira a împuns-o cu o furculiţă şi s-a întors înapoi spre mine.

— Aşadar, flirtează cu tine, dă buzna în camera ta, încearcă să se combine cu tine, încearcă să-l ucidă pe Domnul Jambon, după care literalmente îţi întoarce spatele şi se cuplează cu Lauren. Şi apoi, ieri, încearcă să te invite să ieşiţi împreună, când deja are o iubită! Care, întâmplător, era la spital, în momentul respectiv.

Şi-a ridicat furculiţa şi a aţintit-o spre noi.

— Într-adevăr. Mişto. Tip.

— Chiar crezi că a vrut să-l ucidă pe Domnul Jambon? a şoptit Connie. Ar trebui să-l reclamăm la Consiliului Naţional al Hamsterului? Sunt membră.

Mi-am pus capul pe masă. Era umedă şi mirosea a produse de curăţat. Nu ştiam cum să explic. Când Keira formula situaţia în modul ăsta suna destul de concludent.

— Nu ştiu ce să zic, am spus. Am senzaţia că e… just. Mi-am dorit ca lui Lauren să i se întâmple ceva rău…

— Da, n-o spune aşa de tare şi n-o mai repeta, a şuierat Keira.

— Dar pricepeţi ce vreau să spun, nu-i aşa? E aproape karma. Chiar am blestemat-o. Şi dacă ea ajunge să fie cu Jack pentru a-mi da o lecţie, atunci…

Keira şi-a vârât în gură o bucată de brânză si a aruncat iarăşi o privire.

— Uită-te la ea, adoră ce se întâmplă. E ca şi cum s-ar afla la ceremonia de înmânare a premiilor Oscar. I-ai făcut o uriaşă favoare. Acum este în centrul atenţiei şi aşa o să rămână până la sfârşitul taberei.

După micul dejun, ne-am îndreptat spre un telescaun. Acesta ne-a dus mai departe, pe munte în

sus, până la o pârtie ceva mai abruptă, şi telescaunul nu era precum cel normal, ci semâna cu un leagăn de grădină, numai că suspendat în aer la o înălţime de douăzeci de metri.

— Nu sunt sigură că suntem pregătite pentru asta, i-a spus Keira Taniei, în timp ce ne aşteptam rândul. Vreau să spun, noi abia suntem în stare să schiem pe teren plat. Cum o să sărim dintr-un scaun în mişcare?

Tania a râs.

— O să fie bine. Eu o să fiu în cel din faţa voastră. Pur şi simplu urmăriţi-mă şi faceţi exact ca mine.

Am stat pe linia roşie şi am lăsat telescaunul să ne culeagă din mers. Apoi am fost săltate cu un şuierat şi ne-am simţit uimitor să ne aflăm în văzduh, urcând încet pe munte.

— Mă simt ca şi cum am fi la Alton Towers, a spus Connie.

Am vorbit despre Roland şi ne-am întrebat dacă igluul nostru era încă intact şi dacă au mai scrijelit şi alţii numele persoanelor iubite pe pereţi, pentru memoria veacurilor viitoare.

Stând între Keira şi Connie, bine înfofolită în jacheta căptuşită, mă simţeam uluitor. Lauren nu murise şi chiar dacă era imposibil de înţeles comportamentul lui Jack, el era acolo, în mintea mea, să mă pot gândi l^ el până la epuizare.

— Acum o facem de-a binelea, a zis Keira. Gata cu plictisitoarele coborâri în plug pe pârtiile de începători, astăzi coborâm pe o pârtie propriu-zisă, adevărată.

— Aici a fost filmat Sunetul muzicii, a strigat Connie către munţi.

S-a apucat să imite o capră, cântând jodel-uri tiroleze, în timp ce Keira legăna violent telescaunul, dintr-o parte în alta. Am cântat toate trei cât ne ţineau puterile tot drumul până sus.

Apoi am văzut semnul care informa că zona de coborâre se apropia.

— Mi-e frică, a zis Connie. Am uitat ce trebuie să fac.

Pe scaunul din faţa noastră, am văzut-o pe Tania ridicând fără efort bara şi lăsându-se să alunece uşor pe mica pantă. Părea simplu.

— Ţine-ţi vârfurile schiurilor ridicate, a zis Keira.

— Ridică-te în picioare şi lasă-te să aluneci, am spus.

— Da, dar când? a întrebat Connie, cu un început de panică în voce.

Zona de coborâre se apropia cu repeziciune.

— Ţine-mă de mână, a ordonat Keira, ridicând bara.

— Tania a spus să nu ne ţinem de mâini! a ţipat Connie.

— Connie, haide! a exclamat Keira ridicând bara deasupra capetelor noastre şi începând să se ridice în picioare. Acum!

M-am lansat pârtie în jos şi am reuşit cumva să rămân în picioare. M-am oprit, şovăitor, câţiva metri mai la vale. Keira a venit lângă mine, dar, când ne-am uitat înapoi, Connie era în continuare în telescaun, legănându-se, în timp ce cobora. S-a uitat peste umăr şi a strigat.

— Mă dau jos cum trebuie tura următoare!

Scarlett a oftat tare.

— Şi, ce, acum trebuie s-o aşteptăm aici? a zis ea, fără a se adresa cuiva-anume.

Keira şi cu mine ne-am aşezat în fund pe zăpadă.

— Uf, le urăsc. Ştii, Connie n-a înţeles niciodată treaba cu Lauren. De ce ai fost tu prietenă cu ea.

— Habar n-am, acum e greu de crezut, dar pe vremuri era chiar simpatică, am spus eu, ridicând din umeri. A fost cea mai bună prietenă a mea.

— Ei bine, acum ne ai pe noi, a zis Keira şi mie mi-au picat tare bine vorbele ei. Cred că îţi baţi prea mult capul cu chestii aiurea.

— Ai dreptate, am răspuns, cu fermitate. O să mi le scot din minte. Hai să nu mai vorbim niciodată despre Jack sau Lauren.

— De acord, a zis Keira.

În secunda următoare, m-am gândit la Jack. S'pusesem că n-o să mai „vorbesc", nu că n-o să mă mai „gândesc"

— Iat-o! a strigat Keira.

În depărtare, s-a ivit o pată portocaliu-neon. Connie stătea în continuare singură în telescaun.

— Dacă n-a fost în stare să o facă atunci când eram noi lângă ea, cu siguranţă n-o să fie în stare să o facă acum, am spus eu.

Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre micul dâmb de zăpadă unde ar fi trebuit să cobori din telescaun.

Tot restul grupului nostru debarcase deja şi fetele se fâţâiau de colo colo, aşteptând să-şi dea drumul pe pârtie. De data asta, Connie avea şi public.

Pe măsură ce pata portocalie se transforma tot mai mult în Connie, am putut vedea cât de speriată era.

Mi-am întins braţele, ca o mamă care aşteaptă să prindă un bebeluş.

— Închide ochii şi sări! i-am strigat.

— N-o asculta pe Mouse! i-a strigat Tania. ŢTne-ţi ochii deschişi! E foarte important să ţii ochii deschişi!

Connie a început să ţipe:

— Nu pot s-o fac! Nu pot!

— Când spun „sări", SĂRI! a strigat Tania.

Connie a început să ridice bara. Mai avea doar câţiva metri până la noi. Tania a strigat:

— Sări!

Connie a reacţionat ţipând şi lăsând bara înapoi în poală. Am rămas toate uitându-ne cum se întoarce şi se îndreaptă înapoi la baza muntelui.

Ne-a strigat din nou, peste umăr:

— Nu pot s-o fac dacă vă uitaţi toate la mine!

Tania şi-a prins capul în mâini.

— O, Doamne, fata asta e culmea!

Eu şi Keira am râs, dar le-am putut vedea pe Melody şi Scarlett dându-şi ochii peste cap.

În intervalul în care Connie mai făcuse o tură cu telescaunul, mulţimea privitorilor devenise de două ori mai mare. Erau familii întregi şi alte grupuri întâmplătoare de schiori care aşteptau cu nerăbdare să vadă dacă ea avea să reuşească să coboare.

— Iat-o! a strigat Tania, arătând spre o mică pată de culoare portocalie ce se îndrepta iarăşi spre noi, legănându-se.

Dintr-odată, toată lumea striga instrucţiuni spre Connie. Capul unei familii de scoţieni zbiera:

— Respiră adânc şi sări, scumpete!

Un alt instructor de schi striga:

— Uită-te spre orizont! Nu privi în jos!

Când Connie s-a apropiat îndeajuns de mult, am auzit-o strigând:

V-am spus că nu pot s-o fac dacă vă holbaţi toţi la mine! Tania s-a întors spre mulţime.

— Toata lumea să se întoarcă. Acum! a strigat ea.

Publicul a râs şi apoi a făcut cum i se spusese. Cei aproximativ douăzeci si cinci de susţinători ai lui Connie stăteau acum întorşi cu spatele, în timp ce ea se îndrepta spre noi. Am auzit-o pe Tania strigând:

— OK, Connie, acum nu se mai uită nimeni la tine. Doar ridică bara si sări!

— Poate ar trebui să încercăm o vrajă pentru a o da jos? i-am şoptit Keirei. Par să funcţioneze prompt în beneficiul nostru, în excursia asta.

Keira a râs.

— Îmi pare rău, mi-am uitat acasă exemplarul din Vrăji pentru tinerele vrăjitoare care nu se pot da jos din telescaun.

Stăteam cu toţii acolo, cu spatele la telescaun, aşteptând şi ascultând. Am auzit scârţâitul barei de metal care era ridicată, apoi strigătul de luptă al lui Connie. Apoi nimic.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tania.

Când ne-am întors, am văzut cum telescaunul cobora pe munte înapoi, gol de această dată. Connie stătea întinsă pe jos, cu faţa în zăpadă, înaintea noastră.

A ridicat capul, cu o mască de zăpadă.

— A treia oară e cu noroc, a rânjit ea.

Întreaga mulţime a ovaţionat-o, iar eu şi Keira am ajutat-o să se ridice în picioare.

Tania ne-a condus grupul la punctul de unde trebuia să începem coborârea pe schiuri. Chiar dacă panta nu era foarte abruptă şi nici foarte lungă, arăta totuşi înfricoşătoare. Mi-am scos ochelarii de schi şi soarele m-a orbit. M-am dat cu cremă de protecţie solară pe obraji şi mi-am plimbat privirea în jur, la munţii interminabili. M-am îndepărtat de Connie şi Keira pentru a mă îmbărbăta în legătură cu ceea ce urma să facem.

— Eşti OK, Fata cu Fesul? a întrebat Tania, făcând o oprire perfectă chiar lângă mine.

— Aă, nu tocmai. De aici, de sus, arată de-a dreptul înfricoşător. E o nebunie.

— Ştiu. Dar tocmai de aceea e minunată.

Părea extrem de relaxată.

— Nu-mi place să fiu speriată, am recunoscut. Nici măcar nu mă uit la filme de groază. Nu cred că sunt… o amatoare de senzaţii tari. Nu degeaba porecla mea e Mouse.

— Ei bine, acum nu mai poţi face nimic. Nu există decât o singură cale de a coborî. Nu poţi rămâne aici pentru totdeauna.

Am privit în lungul pantei şi am avut senzaţia că fiecare părticică din mine dădea înapoi. Ca şi cum întreg corpul meu ar fi ţipat „Nu o face”

— Nu înţelegi. Pur şi simplu nu simt că e normal. Este cu totul împotriva instinctelor mele.

M-am gândit la bara pentru balet de la White Lodge şi la oglinda în care mă privisem zilnic, ani de-a rândul. M-am uitat în jos, la picioarele mele. Chiar şi în clăpari voiau să-şi îndrepte vârfurile în afară. Coloana mea vertebrală voia să stea dreaptă, nu cocârjată. Întregul meu corp respingea ceea ce i se spusese să facă. Tania n-a zis nimic şi tăcerea ei m-a încurajat să continui.

— Toată lumea a crezut că o să mă descurc grozav la schi pentru că sunt…, m-am oprit înainte de a spune „bună”. Pentru că eu fac balet. Dar schiatul este opusul baletului. E ca şi cum instinctele mele mi-ar spune să nu o fac.

— Bine, dar vorbesc instinctele tale sau frica? a întrebat Tania.

Mi-am coborât casca, peste umflătura pe care părul meu strâns o forma sub ea.

— De unde să ştiu când e una şi când cealaltă? De pildă, cu siguranţă că instinctele noastre au rolul de a ne proteja de lucruri care ne-ar putea face rău, nu-i aşa? De aceea le şi avem.

Tania şi-a ridicat ochelarii de schi si s-a uitat la mine.

— Poate, dar sună cam plictisitor. Poate ar trebui să te împotriveşti instinctelor tale măcar o dată şi să vezi cum te simţi, ce zici? m-a întrebat, zâmbindu-mi. Ai de gând să porţi fesul lui Roland în prima ta coborâre adevărată?

Mi-am pus fesul negru pe sub cască.

— Fie ca forţa lui Roland să fie cu tine…

Stăteam aliniate, uitându-ne în josul muntelui, şi, una câte una, ca şi cum am fi sărit în apă de la trambulină, fetele s-au simţit dintr-odată îndeajuns de curajoase încât să pornească la vale. Keira si-a dat drumul fără niciun avertisment si Connie a y y urmat-o, cu un ţipăt. M-am uitat lung după micile siluete care se deplasau încet, în zigzag. Atunci mi-am dat seama că mai rămăsesem doar eu.

Am înaintat încetişor, până când s-a întâmplat cumva de la sine. Pornisem. Era ca şi cum viteza mă facea să simt totul fără să mă gândesc la asta cu adevărat. Am prins şi mai multă viteză, în timp ce vântul îmi izbea faţa tăios. Parcă aş fi forţat nota pentru cai totul să devină şi mai înfricoşător decât era deja.

Am văzut apropiindu-se capătul de jos al pârtiei şi mi-am amintit la timp să fac un plug în zăpadă. Tania mă aştepta zâmbindu-mi şi, când i-am făcut cu mâna, mi-am dat seama că râdeam.

— Fata cu Fesul ajunge prima! a chiuit Tania. Arătai straşnic pe pârtie. Poate că nu te simţeai bine, dar chiar arătai ca lumea.

— Am facut-o!

— Da, ai facut-o.

— Şi chiar sunt prima?

M-am uitat înapoi la pârtie. Connie stătea întinsă pe spate şi Keira venea, poticnit, făcând doar

câţiva centimetri înainte de o nouă oprire.

— Da. Medalie de aur. Ştii care e premiul?

— Care?

— O să-ţi revezi iubitul…

Jack

În timp ce înotam cu greu prin zăpada dură şi zgrunţuroasă, eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: ce aveam să-i spun lui Roland?

Îl anunţaserăm pe Basti că doream să ne petrecem timpul liber de după-amiază uitându-ne la conferinţa de presă a lui Roland. Deşi păruse un pic derutat de faptul că eram mai interesaţi de un cântăreţ pop francez decât de dat cu placa, ne dăduse voie. Aşa că acum urcam iarăşi pe munte, spre platoul de filmare a videoclipului.

Nu fusesem tocmai cinstit cu Max sau Toddy în privinţa celor întâmplate cu Mouse. N-am fost în stare să le dezvălui umilitorul adevăr, aşa că mă mulţumisem să-i mint, spunându-le că ea nu era interesată de Roland. Max izbucnise pur şi simplu în râs.

— De fapt, nu este surprinzător, nu-i aşa? La urma urmei, el seamănă cu tine.

Una era să-i mint pe prietenii mei, dar să-l mint pe Roland avea să fie o cu totul altă problemă. Ce ar fi trebuit să-i spun? Cu greu puteam să-i spun adevărul. „îmi pare rău, Roland, ştiu că trebuia să o întreb pe Mouse dacă nu vrea să iasă cu tine, dar, în cele din urmă, am întrebat-o dacă nu vrea să iasă cu mine. Şi, în caz că te întrebi, ea a spus nu. Aşa că am dat-o amândoi în bară, pe bune. Oricum, acum ai putea să faci rost de un contract de înregistrare pentru trupa noastră, te rog?”

Max nici măcar nu părea prea deranjat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile cu Roland. Continua să bată câmpii despre Scarlett şi Lauren.

— Pe cinstite, cred că faptul că Lauren şi-a paradit glezna este cel mai bun lucru care s-a întâmplat în această tabără, a spus el, în timp ce ne aşezam la coadă la teleschi. Vreau să spun că micul dejun din dimineaţa asta a fost uimitor. Aţi văzut ce faţă a făcut Jamie când ne-am aşezat cu ele?! Lauren se tot băga în sufletul tău, Jack, iar Scarlett se topea de-a dreptul după glumele mele. Şi tu, Toddy, chiar ai vorbit cu Melody!

— Am rugat-o să-mi dea untul, a spus Toddy.

— Da, şi ţi l-a dat?

— Da.

— Păi, vezi? Dă-i înainte! Ati stabilit o conexiune! Acum între voi există toată chestia asta cu untul.

Toddy şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Max a continuat.

— Cred sincer că o să dăm toţi trei lovitura până la sfârşitul acestei săptămâni. Acum este vorba doar despre cine o să reuşească primul.

Chiar părea posibil să iasă ceva cu Lauren. Nu aveam idee de ce mă plăcea, dar în mod cert părea să mă placă. Îmi tot spuneam în sinea mea s-o uit pe Mouse şi să încerc să mă concentrez la tentativa de a mă combina cu Lauren, dar mi-era imposibil. Chiar dacă ea mă respinsese, o doream mai mult ca oricând. Era cinstit aşa?

După câteva minute de aşteptare, ne-a venit şi nouă rândul pe scara rulantă şi am început să urcăm pe munte. Platoul de filmare arăta în mare parte la fel ca în urmă cu două zile, cu excepţia unei scene şubrede, care fusese amplasată în locul în care dansaseră Roland şi Mouse. Zona din jurul celor două mari rulote albe era în continuare delimitată şi interzisă accesului, iar peste tot în jurul cordoanelor erau grupuri de francezi cu moace serioase, cu camere de filmat şi aparate de înregistrat, înghesuindu-se pentru un loc mai bun printre admiratoarele ţicnite ale lui Roland, cu feţele pline de sclipici.

L-am urmat pe Max, care şi-a croit drum dând voiniceşte din coate spre partea din faţă a mulţimii, unde stătea un tip ras în cap, îmbrăcat cu un costum negru şi cu ochelari de soare de aceeaşi culoare, cu o mutră de te băga în sperieţi.

— Ă… Bonjouvy i-a spus Max. Vorbiţi anglais?

Tipul chel a dat din cap.

— Mişto, a zis Max. Bun, deci, practic, suntem prieteni la cataramă cu Roland. Deci, dacă nu te superi, ar fi grozav dacă ne-ai lăsa să trecem.

Cheliosul şi-a ridicat ochelarii de soare pe cupola ţestei sale, ca să-l poată examina mai îndeaproape pe Max.

— Sunteţi prietenii lui Roland? a zis el, cu un pronunţat accent franţuzesc.

Noi am dat din cap.

— Toţi cei de aici sunt prietenii lui Roland, a râs el.

— Nu, noi chiar suntem, a insistat Max. Pe bune, el ne-a spus să venim. Intreabă-l.

Câteva fete din jurul nostru s-au înviorat şi au zis şi ele, pe un ton rugător, într-o engleză stricată:

— Da, el ne-a spus şi nouă să venim! Şi noi suntem prietene cu el!

Cheliosul a slobozit un alt hohot de râs răsunător.

— Vedeţi? Toţi cei de aici sunt prieteni cu Roland. Şi toţi cei de aici stau în spatele acestei bariere.

Apoi şi-a lăsat brusc ochelarii pe nas, ca şi cum ar fi dat de înţeles că discuţia se încheiase.

Max şi-a scos telefonul şi a făcut un selfie cu noi trei. Apoi i l-a dat cheliosului.

— Te rog, amice… arată-i doar lui Roland poza asta şi spune-i că suntem afară. Vezi ce spune, pe bune.

Cheliosul a oftat.

— Promiteţi să vă luaţi tălpăşiţa şi să nu vă mai întoarceţi, dacă fac asta?

— Da, jurăm cu mâna pe inimă, a zâmbit Max.

Tipul a luat telefonul şi a intrat greoi în rulotă. Câteva secunde mai târziu, s-a întors, oarecum încurcat. S-a uitat la noi o clipă, după care a ridicat din umeri, i-a înapoiat lui Max telefonul şi a ridicat bariera de plastic ca să ne putem strecura, triumfători, pe sub ea.

Am deschis uşa rulotei şi l-am găsit pe Roland trântit pe o canapea roşie şi morocănos, în jacheta sa ponosită de piele, cu o pereche de ochelari de soare imenşi ridicaţi în părul său pieptănat într-o parte. Era certat de o americană micuţă, dar cu gură mare şi nişte codiţe lungi şi blonde.

— Nu-mi pasă că nu vrei s-o faci, domnule! Ai s-o faci\! a strigat ea. Dacă-ţi închipui că anulez o conferinţă de presă în ultimul moment, eu zic să te gândeşti mai bine! Cât despre tine şi Hayley Kwarseany, din punctul de vedere al presei, voi sunteţi doar un subiect! Si cu asta basta! a răsucit violent pe-un călcâi şi a dat cu ochii de noi trei, expresia ei furioasă devenind instantaneu şi mai furioasă.

— Si băieţii ăştia cine naiba mai sunt? a întrebat ea, uitându-se printre gene la mine şi apoi iarăşi la Roland. Sunteţi rude sau ceva?

— E în regulă, a murmurat Roland. Sunt prietenii mei englezi.

Femeia ne-a măsurat din ochi cu precauţie.

— Bine, mă rog, nu contează. Trebuie să plece de aici cât mai repede posibil, Roland. Conferinţa de presă începe în treizeci de minute.

A trecut ca o vijelie pe lângă noi şi a deschis uşa, trântind-o de perete. Când să iasă, s-a întors şi s-a uitat urât la Roland.

— Şi să nu te gândeşti să fugi din rulota asta, amice. Nu uita că pot să te văd pe fereastră.

Cu acestea, a trântit uşa atât de tare, încât s-a zguduit întreaga rulotă.

— Pare de treabă, a zis Toddy.

Roland a râs.

— Mă bucur să vă revăd, a spus el, ridicându-se şi oftând. Cooper este supărată pentru că nu mai vreau să ţin conferinţa de presă. Mi s-a făcut lehamite să fiu o marionetă care face întotdeauna ce i se spune, ştiţi? Acum ei încearcă să mă vâre într-un „romanţishow” cu o cântăreaţă americancă pe care n-am văzut-o în viaţa mea.

S-a oprit.

— „Romanţishow” – ăsta-i cuvântul corect?

— Mă rog, nu este de fapt un cuvânt, s-a încruntat Toddy. Dar, da, cred că este termenul

potrivit.

— Oricum, n-avem prea mult timp, a zis Roland. Aţi vorbit cu Mouse pentru mine?

Max şi-a dres glasul, cu nervozitate, şi s-a uitat la mine.

— Ăă… da, am început. Am vorbit eu cu ea, Roland.

— Si?

— Păi, ea… ăă… ei bine, este cam dificil.

M-am încruntat, pentru a arăta cât de dificil era.

El s-a uitat la mine fără să clipească, cu o expresie impenetrabilă.

— Ce?

Părea nerăbdător.

— Ea… ăă… pur şi simplu nu cred că era interesată, asta-i tot.

M-a privit în tăcere câteva secunde.

— Poate nu a înţeles ce i-ai zis. I-ai spus că o plac?

Nu tocmai, am gândit eu, dar am zis:

— Da.

— Şi îmi spui că nu era interesată?

Am clătinat din cap.

— De mine?

Am dat din cap.

A clipit repede de câteva ori, ca şi cum ar fi încercat din greu să priceapă, dar pur şi simplu nu putea. A clătinat din cap. Nu arăta trist, nici măcar enervat. Doar complet, complet nedumerit.

— Dar eu sunt… Roland, a zis el, sec.

— Da, ştim, a zis Max.

— Pur şi simplu… în mod normal nu mi se întâmplă aşa ceva cu fetele, a spus Roland, examinându-şi mâinile, ca şi cum ar fi verificat că nu începuse să dispară. Poate că s-a întrerupt transmisia? Poate că nu mai am… imagine?

A făcut un pas într-o parte, în faţa unei oglinzi în care se putea vedea din cap până-n picioare, şi s-a zgâit la reflexia lui.

— Nu, a zis el, după o secundă. Imaginea mea e în continuare clară.

S-a întors spre mine.

— Trebuie să fi făcut tu ceva greşit, Jack. Ea trebuie să te fi înţeles greşit.

A lăsat să-i iasă zgomotos aerul din piept, frustrat.

— Ar fi trebuit să încerc eu însumi!

— Păi, şi de ce n-o faci? a spus Max, uitându-se pe fereastră.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e afară, acum.

Ne-am bulucit claie peste grămadă lângă el, la fereastră. Acolo, la marginea mulţimii ce nu contenea să crească, se aflau Mouse, Connie şi Keira.

Roland s-a apucat brusc să străbată cu paşi mari rulota, de la un capăt la celălalt, agitat.

— Asta este! Mă duc să vorbesc cu ea!

— Dar nu ţi-a spus doamna ta nebună că n-ai voie să părăseşti rulota? a spus Toddy. Şi nu o să fii asaltat, de asemenea, cum ar fi, de fete sonate, în clipa în clipa în care o să apari acolo?

Roland a oftat şi s-a prăbuşit înapoi pe canapea, învins.

— E adevărat.

Toddy a dat din cap spre mine şi a zâmbit.

— Ai putea să apelezi la dublura ta de aici, să te înlocuiască.

Max a râs, dar Roland s-a uitat dintr-odată la mine cu o intensitate înspăimântătoare. S-a ridicat şi s-a apropiat.

— Jack… Da… i face asta pentru mine?

Am clipit.

— Ce? Doar nu vorbeşti serios?

Se apucase iarăşi să măsoare rulota cu pasul, mai agitat ca niciodată.

— Da! Tu trebuie doar să stai aici, astfel încât Cooper să nu creadă că am dispărut. Eu o să pot ieşi să stau de vorbă cu Mouse şi o să mă întorc în cel mult zece minute.

— Dar nici măcar nu semăn atât de mult cu tine! am exclamat eu, râzând. Cum rămâne cu ochii noştri? Sunt complet diferiţi.

Şi-a scos impozanţii ochelari de soare din păr şi mi i-a aşezat pe nas. Întreaga lume a căpătat culoarea cafelei şi Toddy a fluierat.

— Este adevărat – cu excepţia ochilor, chiar eşti o sosie perfectă.

— Perfect! a exclamat Roland, radios.

A ridicat mâna şi a început să-mi dea părul într-o parte.

— Hei! am protestat, dându-i peste mână, dar el nu s-a lăsat.

— Doar pentru a face asemănarea un pic mai convingătoare. Te rog, J ack.

M-am uitat la Max şi Toddy, în timp ce Roland continua să-mi dea părul într-o parte.

— Ar fi o farsă pe cinste, a rânjit Max. Şi e vorba doar de zece minute.

M-am uitat la Roland şi spasmul vinovat al stomacului meu mi-a amintit că într-adevăr îi eram dator.

— În regulă, am spus. Dar ar fi bine să te mişti repede.

— Excelent! a zis el, trăgând cu ochiul pe fereastră pentru a o vedea pe Cooper împărţind nişte ordine, pe ton răstit, unor femei care păreau speriate. Atunci hai s-o facem, repede!

I-am dat hanoracul meu, iar el mi-a dat jacheta lui neagră din piele. Şi-a pus gluga albastră pe cap şi a luat o altă pereche de ochelari de soare de pe unul dintre rafturi.

— Ar fi mai bine ca voi doi să veniţi cu mine, le-a spus lui Max şi lui Toddy. Doar să creadă Cooper că plecaţi toţi trei.

— Asta e o nebunie, a zis Max, clătinând din cap. O nebunie genială, dar tot nebunie.

— Venim repede, a spus Roland.

Toddy mi-a făcut un semn încurajator, după care cei trei au

Am rămas acolo, singur în rulotă, inima răpăindu-mi pe sub jacheta din piele neagră a lui Roland, întrebându-mă în ce mă băgasem. Am încercat să-mi imaginez ce ar putea să-i spună Roland lui Mouse. Dacă avea să-si dea seama cineva că era de fapt el? Dar, în principal, mă rugam ca el să se întoarcă cât mai curând posibil.

Apoi, după ceea ce mie mi s-a părut că fuseseră douăzeci de ani, uşa s-a deschis, în cele din urmă.

Dar nu era Roland. Nu erau nici măcar Max sau Toddy.

— Bine, schimbare de plan, amice, a spus Cooper, facându-mi semne frenetice spre uşă. Conferinţa de presă începe acum.

— Keira, nu sunt atât de grea. Intră în pielea unui ogre. Fii un ogre, a zis Connie.

— Încearcă să te încordezi. Ca şi cum ţi-ai încorda muşchii abdominali, am sfatuit-o eu.

— Eu n-am niciun muşchi în abdomen. De ce nu o cari tu?

Keira a scos un geamăt precum Marge Simpson şi s-a clătinat, nesigură pe picioare. Preţ de o clipă, am crezut că Connie avea să cadă iarăşi grămadă în zăpadă, dar n-a căzut. Keira s-a îndreptat, încetul cu încetul, iar Connie s-a aşezat mai bine, triumfătoare, pe umerii ei. Făcea cu mâna precum Regina Angliei, fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Mă simt ca un porumbel, a zis Connie. Sau ca Google Maps. Pot să văd totul de aici, de sus.

— Poţi să-l vezi pe Roland şi o rulotă doldora de produse de patiserie şi sandvişuri cu pâine prăjită şi brânză? a întrebat Keira. Pentru că acolo am fi putut să fim acum. Mâncând creme brulee şi uitându-ne cum Roland îţi spune că eşti drăguţă.

S-a întors, puţin cam prea repede spre mine, şi Connie a scos un ţipăt.

Nişte fete de lângă noi s-au apucat să vorbească în şoaptă şi să se uite la mine, după care una dintre ele mi-a făcut, nu tocmai subtil, o fotografie cu telefonul ei. Mi-am pus gluga pe cap şi mi-am plecat privirea.

— El probabil nici nu-şi mai aduce aminte de mine, am spus.

Şi probabil că nu-şi amintea. Probabil că ieşise cu o groază de ţipe de atunci, inclusiv vreo câteva modele şi nişte vedete pop.

— Sau probabil s-a sinucis, a zis Connie, pe cel mai firesc ton cu putinţă. Ştii, răpus de teribila mâhnire de a nu te fi revăzut.

— Ceea ce ar fi o scuză bună pentru a nu fi aici. E vreun semn că e pe cale să se întâmple ceva? Pentru că mă plictisesc.

Connie a scrutat peisajul şi a clătinat din cap.

— In continuare, doar un munte şi o scenă fără Roland pe ea, a răspuns ea, oftând.

Nu eram singurele care ne pierdeam răbdarea, toată lumea era nervoasă din pricina aşteptării. Scarlett şi Melody se duseseră până la marginea mulţimii şi se apucaseră să stea la taclale şi să-şi facă selfie-uri cu un grup de băieţi.

— Mergi spre copacul ăla, a spus Connie. Cred că mă cheamă bagheta mea magică.

Keira s-a clătinat nesigură şi s-a întors.

— Dii, căluţule! a strigat Connie.

Era prezent cam acelaşi număr de persoane ca şi în ziua filmării videoclipului, dar erau mai puţine admiratoare exaltate şi mai mulţi adulţi. Fotografii şi jurnaliştii aşteptau şi ei, ţinând microfoane într-o mână şi ceşti cu cafea în cealaltă.

In cele din urmă, am simţit că se întâmplă. M-am întors, dar Connie şi Keira dispăruseră. Mulţimea se îmbulzea, oamenii încercând să ajungă cât mai în faţă. Cineva s-a lipit de mine. Am remarcat degetul mare ieşind prin mâneca puloverului ponosit şi pentru prima dată nu am intrat în panică, ci am simţit mai degrabă un fior de emoţie. Era Jack. Am dat să vorbesc cu el despre ziua de ieri. Am deschis gura…

— Mouse, am auzit o şoaptă prin fular. Mouse. Eu sunt. Accentul era inconfundabil. Şi apoi şi-a coborât ochelarii pe vârful nasului, aidoma unui profesor căruia totul i se părea obositor.

Ochii lui albaştri au sclipit şi a dat din cap, un zâmbet uriaş întâlnindu-l pe al meu, ca un copil răutăcios care îi trăsese pe sfoară pe cei mari. Mulţimea creştea şi se agita şi am fost înghesuiţi şi mai tare unul în altul. Faţa mea se afla acum la doar câţiva centimetri de a lui.

— Roland? Ce cauţi aici? am şuierat.

Dintr-odată au răsunat urale puternice şi nişte ţipete.

— Şi dacă tu eşti aici…, am continuat, arătând spre scenă. Cine e acolo?

Jack

Prin filtrul ciudat al ochelarilor de soare, care colora totul într-o nuanţă cafenie, am putut vedea o mare clocotitoare de oameni. Ţipi cu microfoane, fete ţipând, oameni în toată regula ce păreau derutaţi şi care era limpede că veniseră până aici doar pentru a vedea ce era cu toată această agitaţie. Şi, chiar la marginea îndepărtată a mulţimii, se aflau Toddy şi Max, cu gurile căscate şi cu ochii cât cepele.

Am încercat să gândesc limpede. Să mă dumiresc într-un fel ce mi se întâmpla exact. Dar tot ceea ce puteam auzi era un şuier ciudat în ţeasta mea, ca de ceainic dând în fiert. Se petrecea ceva spectaculos, colosal, incredibil de greşit. Mă aflam pe o scenă, în faţa mai multor oameni decât aş fi fost în stare să număr. Şi toţi credeau că eu eram cea mai mare vedetă pop din Franţa.

Cooper mă mânase zorită pe cele câteva trepte care duceau la scenă şi un tip cu o mutră de vulpoi, pe care nu îl mai văzusem niciodată, mă înconjurase cu un braţ, zâmbind către public. Eram îngrozit că ar fi putut să-şi dea seama că tremuram şi să se prindă că era ceva în neregulă. Adevăratul Roland cu siguranţă că nu tremura în asemenea situaţii. Dar mutră de vulpoi s-a mulţumit să mă bată pe umăr, după care a înaintat câţiva paşi şi a spus ceva mulţimii, în franceză.

Majoritatea chipurilor din mulţime au fost înlocuite brusc de aparate de fotografiat, iar eu stăteam acolo, rânjind ca un idiot la flash-urile bliţurilor, sperând că aşa rânjea şi Roland. Am aruncat o privire rapidă şi disperată spre mulţime, căutând o cale de scăpare.

Apoi mutră de vulpoi mi-a întins un microfon.

Un fotograf din primul rând mi-a strigat ceva în franceză şi dintr-odată s-a lăsat o tăcere mormântală. Toată lumea se uita ţintă la mine. Am tras cu ochiul spre Cooper, dar ea pur şi simplu mi-a făcut semnul „OK”.

Trebuit să spun ceva. Ca Roland. Gura îmi era atât de uscată, încât a durat câteva secunde

să-mi dezlipesc limba. Am închis ochii strâns si am încercat cu disperare să-mi storc mintea în căutarea cuvintelor franţuzeşti pe care le ştiam. Apoi mi-am amintit.

Înainte de a mă putea opri, ele mi-au ieşit din gură, cu cel mai bun şi mai apăsat accent franţuzesc de care eram în stare.

— Avez-vous ma tronsse?

Tăcerea părea să se amplifice cumva. Tipul care pusese întrebarea s-a încruntat şi s-a uitat în jur, la vecinii săi, care la rândul lor se încruntau şi se uitau la vecini. Am simţit că mă înroşesc şi deodată am fost şi mai bucuros că ridicolii ochelari de soare îmi acopereau jumătate de faţă.

Mulţimea murmura, părând pradă unei derute totale. Singurul lucru pe care îl puteam înţelege era repetarea ocazională a întrebării mele, Avez-vous ma trousse? Individul cu mutră de vulpoi, care părea la fel de uluit ca şi toţi ceilalţi, a strigat:

— D'accord – encore une question pour Roland?

Şi atunci un alt fotograf mi-a strigat ceva, tot în franceză.

Era ca şi cum creierul meu ar fi intrat în repaus. Ca şi cum eram altcineva, privind ce se întâmplă de undeva de sus, interesat numai într-o oarecare măsură să văd cum avea să se termine. Singurele lucruri pe care le puteam simţi erau stomacul meu, măcinând si bolborosind, si inima care îmi bătea înfundat în piept. Am deschis gura şi mi-a ieşit următoarea chestie:

— Votre grand-mere etait un blaireau.

Încruntarea de pe frunţile fotografilor s-a adâncit mai abitir, iar şoaptele lor derutate s-au auzit mai tare. Ceea ce era destul de corect, într-adevăr, din moment ce tocmai le adusesem la cunoştinţă că bunicile lor erau nişte bursuci.

L-am văzut pe Max literalmente căzând în genunchi şi dispărând din vedere şi pe Toddy prăbuşindu-se peste el. Apoi, am văzut-o pe Mouse. In timp ce restul lumii se uita la mine cu frunţi încreţite de nedumerire, ea mă privea îngrozită, cu gura căscată. Lângă ea era adevăratul Roland, a cărui faţă era ascunsă de ochelarii de soare şi de glugă, dar am presupus că şi el avea o expresie similară, chiar dacă nu era vizibilă.

Cooper şi individul cu mutră de vulpe schimbau priviri care păreau să sugereze că megastarul lor perfect îşi pierduse complet minţile. Un alt fotograf a strigat ceva şi, în timp ce mă pregăteam să apelez la ultima armă din panoplia mea franţuzească, propoziţia care se traducea prin „Peruşul meu este în zona pietonală”, l-am văzut pe Roland aplecându-se şi şoptindu-i ceva lui Mouse.

16

Mouse

Cooper arăta ca o bezea tuflită la marginea scenei. SUueta ei zveltă era înghiţită de o uriaşă haină din blană artificială, de culoare roz, iar ea se străduia cu disperare să-i atragă atenţia falsului Roland. M-am uitat la adevăratul Roland de lângă mine, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Ochelarii lui de soare alunecaseră puţin, dând la iveală ochii lui albaştri, care se holbau complet şocaţi. Nimeni dintre cei din jurul nostru nu l-a băgat în seamă, toţi fiind acaparaţi de grozăvia care se petrecea pe scenă cu falsul Roland.

— Ala de acolo… e Jack? am întrebat într-o şoaptă aproape imposibil de auzit.

Roland a dat din cap.

— De unde îl cunoşti tu pe Jack?

Nu a răspuns, mulţumindu-se să înceapă să clatine îngrozit din cap, după care s-a întors si m-a privit.

— Tocmai a întrebat întreaga presă franceză „Penarul meu e la voi?”

— Ce?

Roland nu asculta; părea că vorbeşte mai mult cu sine decât cu mine.

— Şi apoi el le-a spus că bunicile lor sunt nişte bursuci.

— Bunicile cui? Pe bune, Roland, ce naiba se întâmpla?! l-am întrebat, apucându-l de braţ.

Cooper i-a strigat lui Jack ceva în franceză.

— Ce spune? am şoptit, fără să-mi iau ochii de la Jack.

— Fără alte întrebări. Ii spune să coboare de pe scenă.

— Roland! a răcnit Cooper.

Jack fie n-a auzit-o, fie era incapabil să se mişte. Faţa îi era pe jumătate ascunsă de ochelarii de soare, dar arăta îngrozit.

— Mouse. Fă ceva, te rog, a şuierat Roland. Lumea o să creadă că m-am apucat de droguri. Că am înnebunit!

Am început să-mi croiesc drum prin mulţime, îndreptându-mă spre mica siluetă roz a lui Cooper. Jack amuţise pe scenă. M-am oprit şi i-am aruncat o privire pătrunzătoare, poruncindu-i în minte să se urnească din loc. Era limpede că şi Cooper încerca să facă acelaşi lucru, agitându-se ca un mic flamingo la marginea scenei. De ce nu se mişca? Oare pentru că era în stare de şoc? Pentru că nu ştia cum să-i explice lui Cooper ce se întâmpla?

M-am uitat din nou la el. Nu se clintea pentru că era speriat. Mi-am încordat tot trupul şi m-am năpustit prin mulţime ca un glonţ mic. In faţa scenei exista o bandă despărţitoare şi în spatele ei patru zdrahoni patrulau încolo şi-ncoace. Am tras adânc aer în piept şi am plonjat înainte, trecând pe sub bandă şi spre scenă. Mulţimea a izbucnit în râs, gândindu-se în mod clar că eram o admiratoare înfocată copleşită de emoţie. Am urcat scările în fugă şi l-am'ânşfăcat pe Jack de mână, fără să mă opresc.

— Fugi! am strigat, trăgându-l spre scări.

Unul dintre zdrahoni era deja pe scenă, acum. Ceilalţi se uitau la Cooper. Am putut auzi aparatele de fotografiat declanşându-se şi oameni strigând în urma noastră, dar niciunul dintre noi nu a privit înapoi.

— Fugi! Nu te opri! am strigat.

M-am năpustit în mulţimea derutată, târându-l pe Jack după mine. Oamenii păreau să se dea la o parte pentru a ne face loc. Pentru o clipă, mâinile noastre n-au mai fost în contact. Când m-am uitat în spate, Jack îşi îndesa ochelarii de soare ai lui Roland în buzunarul pantalonilor. M-a luat din nou de mână şi am ieşit la marginea mulţimii. Cei aflaţi mai în spate nu văzuseră ce se întâmplase şi murmurau derutaţi, dar, fără ochelari, Jack nu mai semăna cu Roland. Aproape că ne-am prăbuşit pe micul dâmb dinaintea staţiei de teleschi. Jack şi-a dat jos jacheta de piele. M-am aşezat în vârful dâmbului şi mi-am dat drumul să alunec la vale, iar el s-a rostogolit după mine. La baza dâmbului, ne-am ascuns după zidul staţiei de teleschi, gâfâind. Scăpaserăm de ei – deocamdată. Am vârât ochelarii de soare şi jacheta lui Roland în rucsacul meu.

Erau destui oameni care se învârteau pe acolo, bând ciocolată caldă şi scoţându-şi schiurile, nebănuind că eram nişte false celebrităţi evadate. Ne-am îndreptat cât am putut de repede spre teleschi, încercând să ne purtăm cât mai firesc. Ne-am aşezat împreună pe linia de îmbarcare, iar telescaunul s-a legănat sub noi si ne-a ridicat în aer. Ne-am întors si ne-am uitat la furnicarul de oameni de pe munte, silueta roz a lui Cooper agitându-se sub noi.

Telescaunul a coborât agale, scârţâind, şi muntele s-a deschis sub noi. Ne ţineam amândoi privirile înainte, zdruncinaţi de cele petrecute. Apoi ne-am întors unul spre celălalt, şi l-am văzut pe Jack zâmbind.

— Aşadar, ce… ce s-a întâmplat de fapt acolo? am întrebat. Ce făceai? Cum de… îl cunoşti pe Roland?

— Nu-l cunoşteam până acum două zile… dar, da… îl cunosc.

Nu-mi venea să cred. Ce aveau să spună Keira şi Connie? Ce avea să spună toată lumea? Mi-am imaginat faţa lui Lauren la aflarea veştii că fugisem cu Roland. Apoi mi-am imaginat faţa ci aflând că de fapt fugisem cu Jack, iubitul ei.

— Cum adică, abia l-ai cunoscut şi el ţi-a cerut să te prefaci că eşti el? De ce? In ce scop? Nu înţeleg.

— Mouse, sincer, habar n-aveam cum aveam să scap de acolo. Eşti ca… un supererou.

— Tu eşti cel cu alter ego[5], i-am zâmbit eu.

Aşa cum se uita la mine în clipa aceea, râzând nevenindu-i sil creadă, arăta mai mişto ca niciodată. Incredibil de mişto, de fapt. La drept vorbind, era mai atrăgător chiar şi decât Roland. Cei câţiva pistrui care îi împodobeau nasul şi ochii lui verzi-căprui care mă priveau m-ar fi făcut, în mod normal, să mă simt timidă şi speriată, în schimb acum eram doar exaltată.

— Spune-mi Superman, a zis el. Numai că eu nu salvez pe nimeni, sunt un supererou cu totul inutil. Spre deosebire de tine, care într-adevăr m-ai salvat, a continuat el, prinzându-mă de mână. O sfeclisem de tot, Mouse. Eşti o legendă. Ai un curaj nebunesc. Super-Mouse.

Nu mi-a dat drumul la mână si nici eu nu mi-am retras-o.

— Noroc că Super-Mouse era prin preajmă, am spus eu.

— Super-Mouse este eroul meu, a zis el.

— Cavalerul tău în armură strălucitoare, am zis, legănându-mi picioarele şi făcând scaunul să se hâţâne.

Începea să se zărească punctul de debarcare. Era mult mai sus decât toate cele la care fuseserăm vreodată împreună cu Tania.

— Niciunul dintre noi nu are schiuri.

— Va trebui să sărim, a spus el.

Ne-am prins de mâini şi am strigat, aruncându-ne în mica movilă de zăpadă. Am mers la marginea pârtiei şi ne-am aşezat.

— Ninge, am zis.

Am întins mâna şi câţiva fulgi de zăpadă mi-au căzut pe mănuşă. Jack şi-a ridicat privirea spre cer. M-am simţit norocoasă.

— E ciudat că nu a nins până acum, a spus el. M-am gândit la asta mai devreme. Cum de există atâta zăpadă peste tot, dar noi n-am văzut-o căzând din cer.

— Ca şi cum ar ninge doar o dată pe an, după care zăpadă rămâne pur şi simplu aici. Chiar îmi place zăpada.

M-am uitat în sus la cer şi am închis ochii, lăsând uriaşii fulgi de zăpadă să cadă peste mine.

— Şi mie, a spus el. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am vrut să vin aici. Nu mai fusesem niciodată într-un loc friguros, în tabără. Singura zăpadă pe care o văzusem era genul ăla de mizerie care devine cenuşie, apoi îngheaţă şi se topeşte într-o zi.

— Da, şi eu la fel.

M-am scotocit în buzunar, mi-am scos fesul şi l-am pus pe cap.

— Asta e fesul pe care ţi l-a dat Roland?

— Nu, mă îndoiesc că Roland ar purta un fes de un azuriu pastelat cu moţ.

Apoi mi l-am imaginat pe Roland.

— Cu toate că…

— Exact. Glumeşti? Ai văzut ce poartă? Adică, are rafturi întregi de chestii mult mai ţăcănite decât un fes cu moţ.

— Adevărat.

Am desfăcut fermoarul rucsacului meu şi ne-am uitat la jacheta din piele. Pe partea interioară avea imprimat ROLAND peste tot, de un milion de ori.

— Dar cred că, ştii… probabil că managerul lui îl pune să le poarte.

Jack a pufnit.

---

5 Persoană care se aseamănă întru totul cu alta

— Asta e ceea ce vreţi voi să credeţi. Tu si acele catralioane de alte fete care sunt topite după el. Vreţi să credeţi că nu e alegerea lui, dar eu cred că ar fi purtat lucruri chiar şi mai ţicnite decât astea dacă ar fi putut.

— De pildă, o mascotă de urs gigantic.

— Un costum de urs? a exclamat Jack, înteţindu-şi hohotele de râs. Eu mă gândeam la pantalonii ăia ciudaţi, cu crestături, romburi şi alte chestii. Mascotă de urs?

Era o sugestie atât de ridicolă, încât am început să râd şi eu, nestăpânit. Amândoi ne-am îndoit de râs. Aproape că mi-au dat lacrimile şi nu mai eram în stare să respir ca lumea.

— Pe de altă parte, dacă ar avea un costum de urs, ar putea hoinări prin jur de capul lui, a remarcat Jack, cu tristeţe sinceră. Poate că ar trebui să-i sugerăm asta. Toate celebrităţile ar putea s-o facă. Imaginează-ţi, ai putea crede că e doar un tip ca oricare altul, costumat într-un pui de găină, dar înăuntru e Taylor Swift.

— Da, dar Roland ar trebui să fie atent. Cineva ar putea crede că e urs adevărat şi l-ar împuşca.

— Adevărat. Când eşti o celebritate, trebuie să ai grijă să-ţi alegi un costum adecvat, dar nu unul mortal.

— Tu ce-ai alege dacă ai fi o celebritate?

— Stai, tu eşti o celebritate. Vreau să spun, dacă nu erai deja, când ai apărut în videoclipul lui Roland, cu siguranţă eşti acum, pentru că practic l-ai răpit.

— OK, atunci cred că o să aleg un costum de ornitorinc. Şi tu o să ajungi mai mult ca sigur o celebritate, când vor afla că te-ai prezentat în locul lui.

Jack a clătinat din cap.

— Ei bine, în cazul ăsta, aleg un urs panda.

— Sunt pe cale de dispariţie. Şi se consideră că femelele ajung cu mare greutate să rămână însărcinate.

— Momentan, nu am de gând să rămân însărcinat, aşa că…, a zis Jack, şi amândoi am izbucnit iarăşi în râs.

— Să luăm nişte ciocolată caldă? am întrebat.

Se lăsa frigul şi soarele era pe cale să apună. După ce am lansat propunerea, mi-am amintit că el mă invitase la o ciocolată caldă şi m-am întrebat dacă se gândea şi el la asta.

Ne-am îndreptat spre o colibă mică, din lemn, plină de schiori serioşi şi experimentaţi, şi am comandat două ciocolate mari cu friscă şi bezele.

— E un pic stânjenitor, a spus Jack. Nu am niciun ban. Jacheta mea a rămas la Toddy.

— Nicio problemă, am zis eu, zâmbind. Sunt o fată modernă.

Apoi m-am înroşit, pentru că vorbele mele sunaseră ca şi cum am fi fost la o întâlnire. Tot timpul în care vorbisem nu mă gândisem la faptul că stăteam cu ochii pe el, dar brusc am devenit foarte conştientă de acest aspect. Ca şi cum de fiecare dată când îl priveam i-aş fi strigat: „Te plac”.

Ne-am luat ciocolatele calde de la tejghea şi ne-am dus în partea din spate a cafenelei, unde ne-am aşezat.

— Îţi place să schiezi? a întrebat Jack, cuprinzând cana între palme.

— Chiar îmi place, la drept vorbind. Ceea ce e ciudat, pentru că e ^opusul dansului, de fapt.

A părut un pic confuz.

— Am învăţat la şcoala Bluecoat, după care am renunţat şi m-am dus la şcoala de balet, de Crăciun, în clasa a şaptea.

— Uau, trebuie să iubeşti baletul. M-am gândit că era posibil să fii balerină.

— Zău? De ce?

— Pentru că tu stai tot timpul cu spatele foarte drept. M-am gândit că eşti fie balerină, fie soldat. Dar varianta balerinei părea mult mai probabilă.

Am râs, după care el a zis:

— Dar am spus-o în cel mai bun sens. Te face să arăţi de-a dreptul… frumoasă.

Şi apoi, chiar dacă era ger, l-am văzut roşind uşor.

Am plecat privirea şi am zâmbit în sinea mea. Dar nu voiam să fiu una dintre acele fete care

încearcă să le sufle altora iubiţii.

Oricât de îngrozitor se purtase respectiva persoană cu mine. M-am îndepărtat puţin.

— Da, să fiu sinceră, a reprezentat toată viaţa mea până la… un moment dat.

— Cum, ai renunţat? m-a întrebat el.

Am ştiut că trebuia să-i spun adevărul. Aş fi vrut s-o fac. Părea cel mai corect, dar mă încâlcisem în propriul meu ghem de minciuni.

— Pentru la anul, am fost admisă la şcoala de balet din Paris.

— Oh, Dumnezeule, Mouse, asta e uimitor, a zis el, părând foarte impresionat. Mi-ar plăcea nespus de mult să fiu şi eu atât de bun la ceva. Să am un talent. Super-Mouse loveşte din nou.

— Nu ştiu dacă sunt talentată, dar îmi place să dansez.

Asta, cel puţin, era adevărat.

— Arată-mi o mişcare, atunci, a spus Jack. O singură mişcare. Pe care să o pot face la petreceri, ştii tu… să-i impresionez pe Max şi Toddy.

— Baletul nu este aşa. Nu te prea ajută să faci impresie într-un club.

— Arată-mi doar o singură chestie.

— OK, dar nu dansez decât dacă o faci şi tu.

M-am sculat în picioare şi i-am oferit mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

Stăteam amândoi în picioare, faţă în faţă. Mi-am lipit călcâiele bocancilor înzăpeziţi, cu vârfurile în lateral.

— Asta este prima poziţie.

Mi-am adus şi mâinile în prima poziţie.

Jack m-a imitat şi arăta ridicol. Ţinea pumnii strânşi în aer şi picioarele îndoite în afară.

— Arăţi ca un pinguin, am spus, rearanjându-i mâinile. Stai cât poţi de drept, ca şi cum te trage cineva în sus, spre cer.

A zâmbit.

— OK, cea de-a doua poziţie.

M-am reaşezat şi apoi l-am reaşezat şi pe el.

— Aşadar, crezi că am talent? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns, în timp ce îi arătam cea de-a treia poziţie.

M-a examinat cu luare-aminte şi a încercat să mă imite.

— Cum se face că eu arăt ridicol, dar tu arăţi nemaipomenit? a întrebat el, după care a zâmbit şi şi-a plecat sfios privirea în pământ.

— Faceţi o petrecere dansantă? a strigat la noi băiatul care lucra în cafenea.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Da, i-a strigat Jack drept răspuns. Facem o petrecere dansantă a bocancilor înzăpeziţi, a uriaşelor jachete madasate şi a gerului muşcător.

— Tipul a râs, s-a ascuns înapoi după tejgheaua lui cu ciocolată caldă, şi o muzică stranie, electronică, a început să bubuie. Tipul s-a aplecat afară din colibă şi s-a apucat să-şi agite braţele prin aer.

— Petrecere dansantă! a răcnit el la noi.

Am fluturat şi noi din mâini spre el, drept răspuns, după care am început amândoi să dansăm. Ningea mai puternic acum. Aproape că nu-l puteam vedea pe Jack prin ninsoare, aşa că m-am lăsat luată de val şi nw-am dezlănţuit. Am început să fac piruete, precum copiii, învârtindu-mă din ce în ce mai repede.

Apoi m-am prăbuşit în zăpadă şi Jack s-a prăbuşit lângă mine. Mă înfierbântasem de la dans, sub costumul de schi, şi în timp ce stăteam întinsă, fulgii de zăpadă îmi atingeau faţa aprinsă, topindu-se.

Stăteam unul lângă celălalt, la câţiva centimetri distanţă. Mi-am întors capul şi l-am văzut uitându-se la mine. A fost cât pe-aci să-l iau iarăşi de mână, dar ştiam că ar fi fost nebunie curată. Aşa că m-am mulţumit să zâmbesc. Nu voiam să sugerez să plecăm, aşa că am rămas pur şi simplu acolo, uitându-mă întâi la el şi apoi înălţându-mi privirile spre cer.

— A fost pentru prima dată, după foarte mult timp, când am simţit că mă distrez dansând, am

spus.

— Şi pentru mine a fost la fel, a zis Jack. In mod normal, dansul este una dintre fobiile mele.

— Uneori am senzaţia că şi pentru mine e o fobie, am zis. Nu vreau să mă întorc încă.

— Nici eu, a spus el, întinzându-se şi prinzând fulgi de zăpadă pe degete.

Apoi s-a ridicat.

— Mi-a venit o idee.

A mers prin zăpada scârţâitoare până la grămada de tăvi din afara cafenelei. A luat una şi mi-a făcut semn. Am luat si eu una şi m-am dus lângă el.

— Ai de gând să te transformi în Roland din nou? l-am întrebat.

— Nu este o schimbare magică, o transformare ca de vârcolac, a zis el, începând să se îndepărteze, cu tavă cu tot. Încearcă să te porţi firesc.

— Suntem doar nişte ducători de tăvi, am spus. Ne facem treaba si atâta tot.

— Acum avem nevoie de o pârtie bună, a spus el, aruncând o privire spre munţii incredibil de înalţi.

Ne-am deplasat anevoie prin zăpadă, care se aşternea în straturi proaspete la fiecare câteva minute.

— Ce zici de locul ăsta?

Ne-am pus tăvile jos şi ne-am aşezat pe ele, unul lângă altul, uitându-ne în lungul pantei.

— Hai să numărăm şi să pornim la trei, a zis Jack.

— OK.

— Unu… doi… trei!

Jack a început să alunece, aşa că mi-am făcut şi eu avânt un pic şi am pornit, la rândul meu. L-am auzit pe Jack chiuind, aşa că m-am apucat şi eu să strig. Am mers din ce în ce mai repede, până când am ajuns în partea de jos a pantei, unde am încetinit.

— A fost grozav, a zis Jack, scuturându-şi zăpada de pe pantaloni şi ridicându-se în picioare. Tăvile astea sunt cu mult mai bune decât snow-boardurile.

Am urcat o altă pantă, de data asta, adâncindu-ne bocancii în zăpada proaspăt aşternută. Acum ningea atât de puternic, încât urmele noastre erau acoperite de zăpadă aproape în timp ce le faceam.

— In regulă, la trei din nou, a zis Jack.

— Unu…

Dar Jack şi-a făcut vânt mai devreme şi a început să alunece. A' întins mâna pentru a se opri şi l-am prins de ea. Şi-atunci ne-am dus amândoi la vale vrând-nevrând. Ne-am ţinut de mâini până când Jack a prins o viteză prea mare şi ne-am izbit unul de celălalt, la baza pantei.

— E nemaipomenit! am strigat eu peste nămeţi.

Ne-am apucat să urcăm din nou, dar vântul se înteţise zdravăn şi părea imposibil să mai facem vreun pas. Nu puteam vedea mai departe de câţiva paşi şi, chiar şi aşa, nu zăream nimic altceva decât zăpadă.

— Eşti bine? a strigat Jack.

— Da, dar poate că ar trebui să ne întoarcem şi să venim mâine iar.

— OK, a răcnit el.

Chiar dacă se afla lângă mine, abia dacă îl auzeam. Ne-am întors să coborâm panta. Zăpada era foarte adâncă şi părea să dureze o veşnicie să-ţi scoţi piciorul din omăt şi să faci următorul pas.

— Pe unde e drumul de întoarcere? am întrebat.

Ne uitam amândoi înjur, dar totul devenise alb şi era imposibil să distingi în ce direcţie se afla cel mai apropiat telescaun.

— Cred că pe aici, a spus Jack, făcând semn într-acolo, aşa că am început să mergem.

Vântul îngheţat sufla cu putere şi mă izbea atât de tare peste faţă încât mă durea, ca şi cum aş fi fost pocnită la fiecare pas. Nu-mi mai puteam simţi nicio parte a corpului.

Ne-am oprit şi ne-am uitat iarăşi în jur. Şi cred că ne-am dat seama exact în acelaşi timp cât de speriaţi eram amândoi.

Jack

Veselia ultimei ore a fost înlocuită rapid de un sentiment de spaimă rece şi neplăcută.

Am încercat să mă comport cât de cât precum tipul ăla, Bear Grylls, pe care îl urmăreşte mama înnebunită la televizor, el nu pare niciodată speriat – arată pur şi simplu încrezător şi deplin stăpân pe situaţie. Dar asta se întâmplă probabil pentru că întotdeauna are o echipă de filmare cu el. Oricine poate face pe durul, atunci când e înconjurat de o droaie de oameni şi de tone de echipament. Aş vrea să-l văd pe Bear pe cont propriu, într-un viscol, înarmat doar cu o tavă de ceai. Atunci să vedem cât de tare este el cu adevărat.

M-am uitat îndărăt, în partea de sus a pantei pe care veniserăm. Abia dacă îi puteam distinge capătul. Singurii oameni din jur erau cei care treceau pe deasupra noastră, în telescaun. Dar nu exista niciun semn care să ne indice unde începea şi unde se sfârsea linia de telescaun.

Ninsoarea facea totul neclar, fulgii deşi înceţoşându-mi vederea la fiecare pas. Frigul se răspândea rapid în mine, de la vârful degetelor de la mâini şi picioare asupra întregului trup. Mouse se holba la mine, cu ochii cât cepele şi cu gura şi nasul vârâte sub gulerul jachetei. Mi-am dat seama că era rândul meu să vin cu o sugestie.

— Ăă… Poate ar trebui să continuăm să coborâm? am spus. Vreau să zic… la vale e cu siguranţă drumul cel bun când te afli pe un munte, nu-i aşa?

— Bănuiesc…, a răspuns ea, fără prea multă convingere. Ăsta e un fel de regulă sau cam aşa ceva?

— Da, aşa cred, am minţit, strângându-mi braţele pe lângă corp, căci începuse să-mi fie foarte frig. Aş putea căpăta înapoi jacheta lui Roland? Nu încerc să arăt a superstar sau mai ştiu eu ce. Pur şi simplu am îngheţat.

Ea mi-a dat-o, zâmbind, dar fără urmă de amuzament în spatele zâmbetului.

— Ce crezi că ar trebui să facem? m-a întrebat.

Nu aveam absolut nicio idee. Ne-am apucat să coborâm, fiecare pas fiind mai dificil decât cel anterior, pe măsură ce stratul de zăpadă devenea tot mai gros. Puteam simţi zăpada topită în bocancul drept.

— Cu siguranţă am mai văzut copacul ăla, a zis Mouse, după câteva minute.

— Ar putea fi orice copac.

— Nu, e îndoit şi contorsionat tot, precum Salcia Biciuitoare din Harry Potter. Îmi amintesc că l-am mai văzut înainte.

— Aşadar, metoda ta de orientare se bazează pe copaci imaginari?

Ea nici măcar nu a zâmbit de formă. Ceea ce era destul de logic, deoarece situaţia era departe de a fi amuzantă.

— Jack, vorbesc serios. Cred că pur şi simplu nu facem decât să mergem în cerc. Măcar coborâm vreun pic?

Era greu de spus, când ningea atât de des. Abia puteam vedea la trei metri în faţă.

— Nu sunt sigur, am răcnit prin vânt. E posibil să ne deplasăm în lateral.

Îmi clănţăneau dinţii de frig. Nu voiam ca Mouse să afle cât de speriat eram. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a după-amiezii încercând să ne pierdem urma, iar acum nu-mi doream decât să fim găsiţi.

Se întuneca tot mai mult si uriaşele reflectoarelor albe de deasupra noastră au început să pâlpâie. Câteva s-au aprins, desenând pe sol umbre lungi ca pânzele de păianjen copacilor. Dar majoritatea n-au făcut altceva decât să sfârâie jalnic şi să se stingă la loc.

Am ridicat privirea şi imediat am simţit un alt nod de spaimă în gât. Teleschiurile se opriseră. Acum nu mai era nimeni în ele şi spânzurau sinistru în văzduh, scârţâind în ninsoarea învârtejită. Nici măcar nu puteam să le urmăm la vale în siguranţă; cablul se întindea peste două pante, scaunele fiind suspendate deasupra unei râpe care trebuie să fi avut vreo cincizeci de metri adâncime.

— Jack, crezi că am dat de belea? a strigat ea.

— Ce vrei să spui, te referi cumva la profesorii noştri?

— Nu, mă refer la mai mult decât atât, a răspuns ea, muşcându-şi buza. Adică… am dat cu adevărat de belea?

A încercat să vină spre mine, dar s-a împiedicat şi s-a prăvălit în zăpada adâncă. M-am grăbit să o ajut să se ridice şi am simţit-o tremurând chiar şi prin jacheta groasă de schi.

— Trebuie să continuăm să mergem, am spus. O să fie bine.

Am continuat să mergem. N-aveam nicio idee unde sau măcar în ce direcţie. Pur şi simplu mi se părea mai bine să ne mişcăm decât să rămânem locului şi să ne gândim în ce situaţie îngrozitoare ne aflam.

Cu coada ochiului am zărit o formă întunecată si rotundă la marginea pantei.

— Ce-i aia? am spus, arătând într-acolo.

Mouse şi-a mijit ochii printre fulgii de zăpadă.

— O, Doamne… să fie? Stai. Cred…

A pornit spre forma cu pricina.

— Ştiu unde suntem!

— Aşteaptă!

M-am grăbit să mă duc după ea.

Acum zăpada era mai înaltă decât bocancii, intrând în ei. Nu-mi mai simţeam picioarele.

— Da! a strigat Mouse, întorcându-se radioasă spre mine. Am fost ieri aici – ăsta este igluul pe care l-am construit noi.

Forma neclară era într-adevăr un iglu şubred, care nu arăta prea stabil. Era cam de mărimea unui cort de două persoane, iar intrarea era pe jumătate blocată de zăpadă. Mouse s-a lăsat în genunchi în faţa intrării.

— Hai înăuntru şi să aşteptăm până se opreşte ninsoarea. O să fie mai cald.

— Cum să fie mai cald? Este făcut din gheaţă!

— Ai încredere în mine!

S-a apucat să sape în zăpada troienită în jurul intrării. M-am lăsat în jos şi am ajutat-o. Stăteam în genunchi, tremurând şi scormonind. In scurt timp, am dat la o parte suficientă zăpadă pentru ca Mouse să se poată târî înăuntru. Am urmat-o şi am intrat în acea stranie cavernă cu ecou. Blocurile de gheaţă ne colorau într-o nuanţă sticloasă, albastru-deschis. Vântul se auzea estompat. Chiar era mai cald înăuntru.

— Dacă o să scăpăm cu viaţă din asta, o să caut pe Google „De ce este cald într-un iglu?”, am spus eu.

— Cel puţin avem un adăpost. Care sunt celelalte lucruri pe care ar trebui să le faci într-o furtună de zăpadă?

M-am gândit puţin.

— Cred că ar trebui să iei în braţe pe cineva, pentru căldura corpului şi dintr-astea.

Mouse a zâmbit cu stinghereală şi şi-a plecat privirea. Mi-am simţit imediat obrajii înfierbântându-se. Era un pont bun pentru următoarea serie a lui Bear Grylls: dacă îţi faci vreodată griji în legătură cu posibilitatea de a muri îngheţat în Alpi, nu trebuie decât să-i spui ceva incredibil de jenant unei fete pe care o placi. Faţa ţi se va încinge cât ai bate din palme.

— Nu trebuie să facem asta, evident, am zis.

— Sigur, a zâmbit ea. Nu cred că situaţia a ajuns într-atât de disperată, a continuat ea, după care a tresărit. Nu că ar trebui să fie disperată, pentru ca noi să… am vrut să spun doar că…

A clătinat din cap.

— Oh, scuze. Ştii ce vreau să spun.

Am dat din cap, dar nu aveam nicio idee. Mi-ar plăcea ca fetele să fie un pic, doar un piculeţ mai uşor de înţeles. M-am uitat în jur şi am văzut o sumedenie de nume scrijelite în blocurile de gheaţă.

— Ce-i cu toate numele astea?

A părut să chibzuiască atent răspunsul.

— Ăă… păi, câteva fete s-au gândit că ar fi amuzant să scrie numele persoanelor pe care le plac. Atâta tot.

— A, înţeleg.

S-a lăsat tăcerea în timp ce ascultam cum vântul şuiera în faţa intrării. Cu un tupeu venit de nu ştiu unde, am întrebat-o:

— Tu ai scris vreunul?

Altă tăcere.

— Nu. Nu toată lumea a facut-o.

Am zărit „ROLAND", scrijelit cu majuscule de dimensiuni mari, lângă intrare. Poate îl scrisese Mouse. Dintr-odată mi-am amintit cum intraserăm amândoi în acest bucluc – pentru că Roland dorise să stea de vorbă cu ea. Şi el o plăcea. O plăcea îndeajuns de mult încât să-şi rişte practic întreaga carieră, furişându-se într-o mulţime pentru a o găsi. Cum aş fi putut să concurez cu asta?

— Nu este surprinzător faptul că cineva a scris numele lui Roland, am spus liniştit. Toată lumea pare să-l iubească. Doar dacă nu e vorba de un alt Roland.

— Nu există decât un singur Roland, a râs Mouse.

Apoi a făcut un semn din cap spre jacheta mea.

— Mă rog, doi, de fapt.

A întors din nou capul spre un loc de pe tavan. I-arn urmărit privirea şi am văzut că, în învălmăşeala de nume de băieţi de acolo, cineva scrisese, foarte frumos şi atent, în centru, JACK".

Am simţit o furnicătură în piept. Putea să fi fost scris de oricine, referindu-se la oricare Jack din lume, dar faptul că o văzuse fixându-l cu privirea în acel mod m-a făcut să mă simt ciudat de bine.

— Cred că o să poţi deveni o admiratoare a lui Roland în toată puterea cuvântului, când o să stai la Paris, am spus. O să poţi să intri în clubul admiratoarelor şi toate celelalte.

S-a uitat la mine şi chipul i s-a înnegurat brusc.

— Chestia e, Jack… şcoala din Paris…

A răsuflat prelung. „

— Nu mă duc acolo, de fapt. Am minţit.

A urmat o pauză.

— Oh. Păi, n-are nimic, am spus.

O altă pauză.

— Aşadar, unde te duci?

Şi-a privit absentă bocancii din picioarele întinse înaintea ei.

— Nu mă duc nicăieri. Acum m-am întors definitiv la Bluecoats. Am fost exmatriculată de la fosta mea scoală de balet. Nu f am fost destul de bună. Cred că am vrut doar să… pretind că nu s-a întâmplat.

Am păstrat tăcerea. Puteam simţi că dorea să vorbească în continuare.

— Cred că… Mama s-a gândit că mi-ar prinde bine să vin în tabăra asta. Ca si cum dansatul şi schiatul ar fi cam acelaşi lucru şi eu puteam pur şi simplu să mă apuc de schi. Sau, în cazul în care n-aş schia, atunci aş putea înlocui dansul cu, nu ştiu, tenisul, şahul sau orice altceva. Dar ceea ce mă roade cel mai tare este că şi pe ea a descumpănit-o.

— Ce vrei să spui?

— Mi-a înrămat prima pereche de cipici de balet şi a pus-o în bucătărie. Şi atunci când urci scările spre etaj vezi o mulţime de fotografii cu mine dansând. In partea de jos, sunt eu într-un tutu pe când aveam trei ani şi, când ajungi în partea de sus, e doar un perete gol. Ştiu ce voia să pună acolo. Pe mine dansând la Opera Regală. Fiica ei, balerina. Şi acum nu ştie dacă să le dea jos pe toate sau să lase gol peretele ăla, pentru a ne aduce aminte că n-o să se întâmple asta.

Respira sacadat, furioasă.

— Ce-ai vrea să facă? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu, a răspuns pe un ton care nu părea mânios, ci doar trist. Pur şi simplu încă îmi doresc să se întâmple. Din tot sufletul.

— Există vreo şansă să se mai poată face ceva?

Ea a clătinat din cap şi a deschis gura să spună ceva, dar a renunţat. In schimb, a izbucnit în plâns.

La început, a plâns molcom şi înfundat, de parcă nici nu şi-ar fi dat seama ce facea. M-am aşezat lângă ea, clipind, paralizat de panică. Primul meu gând a fost: Dacă acum dă cineva peste noi? Scena n-ar fi arătat prea grozav. Eu şi o fată plângând, singuri într-un iglu.

M-am dat mai aproape de ea şi i-am pus mâna pe umăr. Puteam să-i simt întreg trupul tremurând. Îmi doream atât de mult să o îmbrăţişez, dar ştiam că n-o să am în veci atâta curaj. Insă voiam ca ea să nu se mai simtă astfel. Voiam să scot cumva tristetea din ea.

Ea n-a părut să remarce mâna mea. A oftat doar prelung şi greoi şi a spus:

— Cel mai rău lucru este că simt că nu mai aparţin nici propriei mele case. E drept că nu am mai locuit acolo de doi ani. E ca şi cum aş fi un musafir.

Am strâns-o un pic mai tare de umăr. Fără să se uite la mine, şi-a pus mâna peste a mea.

— Trebuie să-ţi fie dor de prietenele tale, am spus.

Ea a încuviinţat.

— Am stat în cameră vreme de mai bine de doi ani cu aceleaşi fete şi acum mă gândesc că şi ele probabil se simt aiurea. Stânjenite că a trebuit să plec. Exista obiceiul ca, în ajun de Crăciun, toată lumea să primească un costum mulat de o culoare nouă, care indica noul nivel la care avansase fiecare în cadrul scolii. Si y y eu pur şi simplu nu am primit unul. Iar colegele mele de cameră le-au ascuns pe ale lor, ca să nu le văd eu. Şi ştiam că ar fi vrut să înceapă să danseze îmbrăcate în ele, dar nu puteau, până nu plecam eu.

A urmat un alt moment dţ tăcere, în care i-am simţit umărul tremurând.

— Din cauza asta am spus treaba aia cu Parisul. Am mut să mă prefac, presupun. Să mă prefac că sunt încă bună la dansat.

— Ce tot spui? am protestat. Eşti bună la dansat! Te-am văzut cu ochii mei azi, Super-Mouse. Ai fost uimitoare. Şi asta în clăpari de schi şi îmbrăcată cu o jachetă incomodă. Aşa că nu pot decât să-mi imaginez cât de minunată ai fi într-un costum mulat şi cu cipiceii ăia ascuţiţi.

Încruntarea a început să i se topească într-o oarecare măsură şi şi-a ridicat privirea spre mine.

— În plus, ai pornit o petrecere dansantă în mijlocul unei pârtii de schi! Pun pariu că nimeni, în istoria şcolilor de balet, nu a mai făcut vreodată aşa ceva. Aşadar, cui îi pasă despre ce crede altcineva? Nimeni nu te poate opri să dansezi, dacă asta te face fericită.

A râs şi şi-a dat părul lung pe după urechi. Nu-i mai curgeau lacrimile. Acum ochii îi sclipeau şi îmi zâmbea. Arăta fenomenal.

— Da, cred că ai dreptate, a încuviinţat ea. Mulţumesc, Jack.

— Crede-mă, n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta. Eşti foarte bună la ceea ce iubeşti. Gândeste-te la mine… s-ar cuveni să fiu solistul trupei noastre, dar sunt total inutil. Acum câteva săptămâni, trebuia să cântăm la noi la şcoală, cu ocazia Nopţii Trupelor, şi eu m-am blocat complet din cauza tracului. Cum să cânt într-o formaţie, când nu sunt în stare nici să urc pe scenă în faţa publicului?

A pufnit în râs şi şi-a şters ochii.

— Ei bine… tocmai ai facut-o, într-un fel. Adică te-ai aflat dinaintea aproape tuturor ziarişti lor şi a admiratoarelor ţicnite din Franţa.

Am râs.

— Da, dar pretinzând că eram altcineva.

— Păi, poate că asta-i soluţia, a ridicat ea din umeri. Când te afli pe scenă cu trupa ta, pur şi simplu… prefă-te că eşti altcineva. In acest fel, toate grijile, temerile şi alte chestii de-ale tale nu mai contează. Pentru că nu eşti tu.

M-am gândit la asta. Nu era o idee rea. Mouse a continuat:

— Prefa-te că eşti Roland, dacă asta ajută. Doar gândeşte-te: Nu sunt eu, sunt Roland… Ce ar face Roland?

Ştiam exact ce ar face Roland în această situaţie. Ceea ce voiam să fac şi eu, de fapt.

Mouse se uita la mine, un mic zâmbet înflorindu-i în partea dreaptă a gurii. Genele ei erau încă umede de lacrimi, ceea ce le facea să pară mai lungi şi mai întunecate, în timp ce fluturau în jurul ochilor ei mari, cenuşii.

Aproape fără să mă gândesc, mi-am îngropat adânc în zăpadă toate grijile şi temerile mele şi

m-am aplecat să o sărut.

17

Mouse

Oare facea ceea ce credeam eu că face? Am închis ochii. Mă simţeam ca şi cum aş fi devenit una cu bătăile inimii mele, pentru că se auzeau atât de tare. Tremuratul meu de frig se transformase în tremur nervos. Urma să se întâmple.

Şi apoi am auzit amândoi zgomotul.

Estompat şi îndepărtat, dar cu siguranţă prezent. Vaietul unei sirene.

Jack s-a tras puţin înapoi şi ne-am uitat amândoi spre intrarea în iglu. Ninsese şi mai mult de când ne croiserăm drum înăuntru, aşa că, pentru a ne croi drum afară, trebuia să săpăm şi mai vârtos ca prima oară.

— Cred că trebuie să ieşim, am spus. Dacă trec pe lângă noi înainte să ajungem afară?

Ne-am. Apucat să scurmăm în zăpadă, grăbiţi. Eu am ieşit prima, i-am întins mâna lui Jack şi am tras din toate puterile ca să-l ajut să iasă. Picioarele mele erau atât de îngheţate, încât mă dureau. Simţeam înţepături ascuţite şi o durere intensă, provocate de faptul că stătusem în frig atât de mult timp. Era întuneric beznă, cu tot fundalul de un alb strălucitor. Şi ningea în continuare, dar mai blând, ca într-o ilustrată cu zăpadă de Crăciun.

Ţipătul sirenei era aproape asurzitor acum. Un proiector a dansat pe deasupra mea preţ de o secundă şi a dispărut, înainte de a reveni şi a se fixa asupra noastră. Era plasat pe un uriaş plug de zăpadă de culoare roşie. Plugul a avansat prin zăpadă aidoma unui tanc şi s-a oprit. Un bărbat şi o femeie în uniformă au coborât şi au venit în fugă la noi.

— Sunteţi Matilda şi Jack? a întrebat femeia, iar eu am dat din cap. Mai era cineva cu voi? a mai întrebat ea, iar noi am clătinat amândoi din capete.

În doi timpi şi trei mişcări, am fost înveliţi în nişte uriaşe pături termoizolante şi instalaţi în partea din spate a plugului. Interiorul era exact ca de ambulanţă.

Femeia mi-a luat temperatura şi mi-a pus o mulţime de întrebări despre cum mă simţeam. După ce ne-am dat seama că eram salvaţi şi OK, am fost cuprinsă de o groază teribilă, nemăsurată, pentru problemele pe care urma să le avem la întoarcere. M-am întrebat dacă aveam să fiu exmatriculată. Fugisem. Amândoi fugiserăm. Probabil că era într-adevăr foarte, foarte rău. Îmi era clar că şi Jack se gândea la aceleaşi lucru. Dădea din cap şi respira adânc. Paramedicul l-a consultat şi apoi i-a făcut semn colegii sale.

— Sunteţi amândoi foarte norocoşi, a zis el, aproape supărat, ca şi cum noi am fi vrut să se întâmple totul, obligându-l pe el să lipsească de la fursecuri şi ceai sau alte chestii de genul ăsta.

Nu eram sigură că voiam să cobor de pe munte şi să mă confrunt cu domnişoara Mardle.

M-am întrebat dacă Lauren ştia că fugisem cu Roland. Sau poate Roland le spusese deja tuturor că, de fapt, fugisem cu Jack. El se înfăşurase foarte strâns în pătura termoizolantă; trebuie să-i fi fost şi mai frig decât mie. M-am întrebat dacă se gândea la Lauren. Oare se gândea la ea în modul în care mă gândeam eu la el? Vreau să cred că sunt genul de persoană care nu l-ar fi sărutat.

Care s-ar fi ferit, teatral, şi ar fi spus că aşa ceva nu era posibil, din moment ce el era combinat cu altcineva. Dar l-aş fi sărutat, ştiu că aş fi facut-o. Fusesem speriată, dar îmi dorisem s-o fac.

M-am întrebat câte fete sărutase Jack, iar apoi mi-am dat seama că mă holbam la el de o groază de vreme şi mi-am plecat privirea.

— Crezi că o să-i sune pe părinţii noştri? a întrebat. El.

— Nu ştiu. Cât timp am fost daţi dispăruţi?

Jack a ridicat din umeri.

— Adică, suntem bine, aşadar de fapt nu s-a întâmplat nimic rău.

— Ştiu, dar profesorii nu văd niciodată lucrurile aşa. Ei se concentrează întotdeauna mai cu seamă pe ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Sunt obsedaţi de chestia asta. De scenariile ce-ar-fi-fost-dacă.

Sincer să fiu, eu însămi eram un pic obsedată de scenariile ce-ar-fi-fost-dacă.

Am coborât amândoi din plug fără grabă, ştiind ce avea să urmeze. Dar asta-i chestia cu intratul în necaz. Niciodată nu se întâmplă atunci când te aştepţi, ci întotdeauna atunci când ai impresia că totul merge strună.

Domnişoara Mardle şi profesorul lui Jack aşteptau împreună, una lângă altul, ca un cuplu de părinţi. Dar apoi, ca o mamă, domnişoara Mardle m-a îmbrăţişat şi mi-am dat seama că era uşurată. Presupun că, dacă am fi murit amândoi, nu i-ar fi picat tocmai bine.

Au vorbit cu paramedicii şi au luat nişte formulare, după care ne-am întors pe jos la hotel, purtând în continuare acele pături ridicole.

Cu puţin înainte de a ajunge la intrare, Jack a rămas un pic în urmă.

— Eşti în regulă?

Am încuviinţat.

— Chiar mă simt mult mai bine, de fapt. Pentru că am vorbit cu cineva.

Era adevărat. Nu mă simţeam jenată pentru că plânsesem în faţa lui. Cumva, în compania lui, totul fusese bine.

— Atunci, vino şi caută-mă, dacă mai vrei să vorbeşti, a spus el.

Când am intrat în recepţia hotelului, am devenit încordată de emoţii. Lauren putea fi oriunde. Putea să se ivească de oriunde şi să mă vadă cu Jack, în orice moment. M-am întrebat dacă se gândea şi el la acelaşi lucru. Dacă era îngrijorat că l-ar fi putut vedea iubita lui. Femeia de la recepţie şi-a bătut colega pe umăr şi amândouă s-au uitat la mine, şoptindu-şi ceva. Mi-am plecat privirea.

— Vezi, Super-Mouse, răpitoarea de vedete a ajuns acum chiar şi mai celebră, mi-a şoptit Jack.

— Nu ştiu dacă vreau să fiu celebră ca dezechilibrată mintal, am spus, iar apoi ne-am îmbrăţişat de la revedere.

Ca nişte prieteni adevăraţi, care se văd tot timpul.

La hotel, toată lumea voia să ştie ce se întâmplase cu Roland. El; mi ceruse să fug? Avea cumva o cădere psihică? Ne sărutaserăm? Eram un cuplu? Jack avea dreptate: devenisem o mică celebritate. Dar tocmai fiindcă devenisem una, mi-am dat seama cât de puţin mi se potrivea acest rol. Aparent, toată lumea era agitată şi vorbea despre asta, dar exista şi un curent subteran. Ca şi cum ar fi crezut că mă întorsesem la Bluecoats hotărâtă să fiu în centrul atenţiei. Voiam să răstorn impresia asta, dar nu ştiam cum.

Am încercat să minimalizez tot ceea ce se petrecuse. Am aburit pe toată lumea cu o poveste despre cum fugisem împreună cu Roland, iar el fusese recuperat de echipa lui, zece minute mai târziu. Dar, după aceea, pe drumul în oraş, le-am spus lui Connie şi Keira tot adevărul. Despre iglu, despre felul în care Jack se dăduse drept Roland şi toate celelalte. Totul cu excepţia sărutului ratat, pentru că, pe lângă revelaţia faptului că se uitaseră pe scenă la Băiatul cu Hamsterul din Şifonier, si nu la Roland, sărutul nu mai părea aşa o chestie importantă.

Restaurantul era absolut dementţial. Era ornamentat ca o turtă dulce uriaşă, cu bombonele şi glazură. Înăuntru, era plin de jucării din lemn şi uriaşe inimi din turtă dulce, iar toţi chelnerii şi chelneriţele purtau costume tradiţionale din Alpi. Un bărbat cânta la acordeon şi un perete era acoperit de sus până jos cu ceasuri cu cuc.

— E vesel, a spus Connie, legănându-se în ritmul muzicii.

Ne-am aşezat la mese lungi de lemn şi ne-au fost aduse platouri cu cârnaţi. Un ceas cu cuc

gigantic şi multicolor a început să cânte, după care un tip costumat în elan a ieşit şi s-a apucat să danseze.

Tocmai când aveam senzaţia că atenţia nu mai era îndreptată asupra mea, chelneriţa m-a rugat să o las să facă o poză împreună cu mine purtând fesul de la Roland. Şi atunci m-a remarcat elanul dansator şi mi-a întins mâna sa lui de elan pentru a mă ridica şi a dansa cu el. O puteam vedea pe Lauren, cu câije şi toate celelalte, privindu-mă îmbufnată din celălalt capăt al mesei. Clătinasem din cap a refuz, încercând să-l fac pe elan să-mi dea pace, dar chipul lui Lauren şi amintirea întâlnirii noastre de pe terenul de joacă, atunci când îmi pierise de tot graiul, mi-au dat un imbold. M-am ridicat. Elanul a ovaţionat, acordeonistul s-a apropiat şi m-am apucat să dansez cu elanul.

— Mouse şi elanul! a strigat Connie, făcând o fotografie.

Cu cât mai multă lume mă întreba despre Roland, cu atât mai posacă şi mai retrasă devenea Lauren. La un moment dat, până şi Scarlett şi Melody au plecat de lângă ea pentru a veni să audă despre cum era el de aproape.

După cină, ne-am întors la hotel şi ne-am vârât în pijamale.

— Aşadar, pe care l-ai alege, dacă ar fi să alegi pe unul dintre ei? m-a întrebat Keira.

— Dacă ar trebuit să te căsătoreşti cu Roland sau Jack, mâine, sau, altminteri, ai fi împuşcată, pe cine ai alege? a precizat Connie, hrănindu-l cu blândeţe pe Domnul Jambon cu un morcov, pe patul ei.

— Sau dacă ar trebui să-l împuşti pe unul dintre ei mâine, pe care l-ai împuşca? a spus Keira, cu picioarele încrucişate, împletindu-şi părul.

M-am urcat în patul de sus şi am început să-mi legăn picioarele în aer.

— Jack. L-aş alege pe Jack.

— Să-l împuşti sau să te căsătoreşti? s-a încruntat Connie.

— Să mă căsătoresc, evident, am râs eu.

— Deci l-ai împuşca pe Rulând? a întrebat Keira.

— Nu l-aş împuşca pe niciunul dintre ei. De unde şi până unde obsesia asta cu împuşcatul? Oricum, fetelor, trebuie să vă spun ceva. Când eu şi Jack eram în iglu… Nu sunt tocmai sigură. N<1 e ca şi cum aş avea experienţă în chestiile astea, dar cred… că Jack avea de gând să mă sărute.

— Şi? a sărit Connie. De ce n-a facut-o?

— Pentru că îi e devotat trup şi suflet iubitei sale malefice, numită Lauren Bradley? şi-a dat cu părerea Keira.

— Nu, pentru că am auzit sirena.

— Sirena draaaagostei! a exclamat Connie, dând din cap.

S-au suit amândouă în pajul meu mic. Eu şi Keira stăteam într-o parte, iar Connie, ţinându-l pe Domnul Jambon, în cealaltă parte.

— Atunci e împreună cu Lauren sau ce? a întrebat Keira. Oricât de tare le urăsc eu pe ţoape, e cam aiurea să se dea la tine când e împreună cu ea.

— Dar este împreună cu ea? am exclamat toate, într-un singur glas.

— Şi, mai important, tu i-ai fi întors sărutul? a întrebat Keira. Mi-am acoperit capul cu păturile, sfioasă, şi ambele au făcut „hmmmmmm”, ca în şcoala primară.

— Trebuie să arăţi trăsnet mâine, a fluierat Keira.

— Cu ce să mă îmbrac? am gemut.

— Cu veşmintele tale vrăjitoreşti? a zis Connie, somnoroasă. Keira i-a tras un sut.

— Trebuie să arate trăsnet.

Treptat le-a furat somnul, în pat cu mine. M-am întins şi l-am luat pe Domnul Jambon şi l-am pus la el în cuşcă, să se culce şi el. Apoi mi-am făcut loc înapoi în pat, lângă ele, şi am re-depănat momentul din iglu. Numai că, în mintea mea, l-am lăsat pe Jack să mă sărute.

Jack

M-am trezit în ultima zi a taberei simţindu-mă ameţit din cauza lipsei de somn. Eu, Max şi Toddy petrecuserăm cea mai mare parte din noapte discutând despre conferinţa de presă, despre săniuş, despre viscol şi despre întreaga nebunie de ieri, în general. De fiecare dată când eram pe cale să ne lăsăm furaţi de somn, îmi aminteam ceva ce nu le spusesem şi ne ridicam iarăşi în capul oaselor în paturile noastre, şoptind şi râzând.

Singurul lucru pe care nu l-am dezvăluit a fost scena din iglu, petrecută chiar înainte de a fi fost salvaţi. Fusesem atât de aproape de a o săruta. Şi eram sigur că m-ar fi sărutat şi ea. Dar apoi sosiseră nenorociţii de paramedici. Adică, evident, am fost foarte bucuros că au apărut, dar înţelegeţi… Pur şi simplu îmi doream ca ei să se fi ivit, să zicem, cu vreo douăzeci de secunde mai târziu.

După micul dejun, în timp ce ne îndreptam spre telescaun pentru ultima repriză de dat cu placa, am rămas în ufma grupului, astfel încât Max să-şi poată face rost de artificii. Toddy a rămas de şase, la intrare, cu ochii după Flynn, iar eU am intrat împreună cu Max. A cumpărat practic întregul magazin. A luat petarde, candele romane, cascade, roţi Catherine, borrtbiţe, focuri bengale şi o chestie numită „Cometa Pocnitoare", care într-adevăr arăta ca si cum af fi fost în stare să doboare un avion.

A început să ningă din nou – mult mai blând decât ieri timp ce alergam pentru a prinde din urmă restul grupului nostru, care stătea la coadă la telescaun pentru a urca pe munte.

De ce n-ai aşteptat pur şi simplu până la sfârşitul zilei pentru a cumpăra toate chestiile astea? am întrebat, gâfâind, în timp ce Max încerca, fără succes, să-şi îndese în rucsac punga de plastic plină cu materiale interzise.

Pentru că atunci se aşteaptă Flynn să cumpărăm lucruri dubioase, a pufnit el. Nu s-ar aştepta niciodată să cumpere cineva.

Ar

idiot absolut ca să faci aşa ceva.

Toddy i-a aruncat o privire lui Max.

Ai

Am aji cui pe jos.

Flyn şi uitându-se în jos la punga de plastic care ieşea p£ jumătate afară prin fermoarul rucsacului.

— Sunt doar nişte… ăăă… dulciuri pe care le-am cumpărat, domnule. Pentru mama şi tata.

Ed şi Jamie au scos un „ahhhhhhh" la unison, iar Max le-a aruncat o privire amenin ţătoare.

— Foarte frumos din partea dumitale, domnule Kendal. Întotdeauna un gentleman.

Flynn s-a aplecat şi a dat la o parte mânerele de plastic, pentru a se putea uita în pungă. Max şi-a ţinut brusc respiraţia.

Flynn a aruncat o privire înăuntru şi a scos un tub de artificii. Era mare şi lung, împodobit peste tot cu scântei şi culori nebuneşti, iar cuvintele „LE FIZZER" erau scrise pe ambele laturi. L-a examinat cu luare-aminte. Max îl privea, cu gura căscată de groază. Putea fi trimis acasă pentru asta. Sau chiar suspendat.

— „Le Fizzer", hm? a zis Flynn, după ce l-a studiat o eternitate.

Apoi, deodată, l-a lăsat să cadă înapoi în pungă.

— Ei, ce-o să mai născocească producătorii ăştia de dulciuri? Ce sunt astea, domnule Kendal, un fel de bomboane pocnitoare?

Max a răsuflat zgomotos.

— Da, domnule, a răspuns el, cu glas stins. Bomboane pocnitoare, domnule. Exact.

— Ei bine, eu unul nu le-as încerca niciodată. Nu văd ce e în neregulă cu Skittles şi Toblerone, dar, dacă dumneata crezi că părinţii dumitale ar prefera „Fizzer", n-am nimic împotrivă.

Max a închis fermoarul rucsacului şi aproape că s-a prăbuşit în zăpadă.

Repriza de snowboarding de dimineaţă a fost minunată, în ciuda lui Flynn, care m-a avertizat că, după şotiile de ieri, o să fiu întemniţat până împlinesc optsprezece ani dacă dispar din raza lui vizuală chiar şi „o milisecundă". Pe pârtia dificilă, am stabilit un nou record personal de coborâre fără cădere (un minut şi douăzeci şi patru de secunde) şi, spre ciuda lui Max, Toddy a reuşit –

chiar dacă a fost foarte mică şi foarte lentă – o pivotare la 180 de grade. A continuat să ningă blând întreaga zi, iar zăpada proaspăt aşternută se simţea uimitor sub plăcile noastre.

— Trebuie să mergem cu toţii la discotecă în seara asta, a spus Max, oprindu-se anevoie la capătul de jos al pârtiei. Ultima şansă de a nu mai fi pe zero. Gata cu prostiile, a continuat el, bătându-l pe Toddy pe umăr. Toddy, fără supărare, dar probabil că tu eşti afară din competiţie. Nu cred că unica ta conversaţie cu Melody, aceea cu untul, a convins-o, realist vorbind, să te lase să-ţi îndesi limba în gâtul ei.

Toddy s-a mulţumit să zâmbească, a ridicat din umeri şi s-a îndreptat târşâindu-şi picioarele pe pantă în sus, spre telescaun.

— Acum e doar între mine şi tine, Jack, a rânjit Max, în timp ce îl urmam pe Toddy. La pariu mă refer. Până la sfârşitul acestei seri, trupa noastră va avea cu siguranţă un nume. Dacă lucrurile merg bine cu Lauren şi Scarlett, poate că o să începem să ieşim de-a binelea cu ele. Imaginează-ţi cum ar fi să avem nişte gagici beton în Londra, a continuat el, clătinând uimit din cap. Ne-am trăi visul, omule.

— Da…, am spus, ezitând. Vreau să spun, Lauren e tare…

— Mai mult decât tare, m-a întrerupt Max, aproape fiirios.

E supertrăsnet.

— Da, da. Dar ieri, de pildă… cu Mouse… am simţit că a fost cât pe-aci să se întâmple ceva. Eu chiar… o plac, Max.

Max a pufnit zgomotos.

— Amice, Mouse e dusă cu pluta. Iţi spun, ai fi nebun să nu te combini cu Lauren. E mişto de pică şi – dintr-un motiv sau altul, pe care niciunul dintre noi nu-l înţelegem pe deplin – ea pare să te placă de-a binelea.

S-a oprit şi m-a privit drept în ochi, după care a continuat:

— Nu face din asta un alt episod Maria Bennett, Jack, te rog. Nu vreau ca, în următoarele şase luni, să aud cum aifi putut să te combini cu Lauren, dar pur şi simplu ai irosit şansa în ultima clipă. Asta e şansa ta. In seara asta e şansa ta! N-o zbârci, omule.

— Cred că ai dreptate, am zis.

Dar nu mă puteam gândi decât la uluitorul zâmbet al lui Mouse.

După ce-am terminat să ne dăm cu plăcile, ne-am luat la revedere de la Basti şi am coborât cu telescaunul în oraş, pentru a ne a returna echipamentul închiriat. In timp ce ieşeam de la centrul de închirieri, am auzit un strigăt de peste drum.

— Jack! Hei, Jack, aici!

M-am uitat într-acolo şi am văzut-o pe Lauren, aşezată la terasa unei cafenele, cu glezna vătămată odihnindu-se pe un scaun.

Max şi Toddy au ridicat din sprâncene la mine.

— Mai bine te duci să-ţi vezi iubiţica, nu-i aşa? mi-a şoptit Max.

Le-am spus că ne vedem în cameră, mai târziu, şi m-am îndreptat spre Lauren. Profesoara ei se afla lângă ea, dar Lauren i-a spus, de-a dreptul:

— Domnişoară Mardle, vă supăraţi dacă eu şi Jack ne ducem într-o scurtă plimbare prin oraş?

Domnişoara Mardle părea că se supăra cu siguranţă, dar tot ce a spus a fost:

— OK, Lauren, dar trebuie să te întorci în camera ta, într-o oră. Fii foarte atentă cu cârjele tale, că e gheţuş peste tot.

— O să aibă Jack grijă de mine.

Am ajutat-o pe Lauren să se ridice şi să-şi ia cârjele şi am plecat. M-am rugat ca Mouse să nu se afle în vreunul din telescaunele care se întorceau în oraş.

— Am senzaţia că nu te-am mai văzut de secole, a spus Lauren.

— Da, îmi pare rău, a cam fost o nebunie în ultima vreme.

— Măcar o să apucăm să fim împreună la discotecă, diseară.

— Da, fără îndoială.

Ne-am oprit să ne luăm ciocolate calde şi vafe de la o prăvălioară, apoi ne-am aşezat pe o bancă din apropiere. Se facea tot mai frig, pe măsură ce soarele începea să coboare treptat dincolo

de munţi. S-a dat mai aproape de mine, trecându-şi braţul pe sub al meu, şi am simţit un fior de emoţie. Max avea dreptate; dacă voiam să se întâmple cu Lauren, se putea întâmpla. Astă-seară. Tot ce trebuia să fac era să nu mă blochez.

— Trebuie să fi fost un pic plictisitor pentru tine să nu poţi schia în aceste ultime zile, nu-i aşa? am spus.

— A fost în regulă. Glezna încă mă doare foarte tare, nu că ar părea să-i pese cuiva.

— Ce vrei să spui?

Şi-a desfăcut părul şi l-a răsfirat pe umeri.

— Oh, nimic. Toţi sunt pur şi simplu obsedaţi de… o cunoşti pe fata de la şcoala mea, Mouse, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Ei bine, eu nu ştiu dacă ai văzut, dar a făcut o chestie ridicolă ieri, cu Roland, cântăreţul ăla.

— Da, am zis. Am văzut.

— De atunci, toată lumea ţine morţiş să vorbească despre asta. E atât de supărător. Mouse pur şi simplu trebuie să fie în centrul atenţiei, tot timpul.

Ştiam cât de neadevărat era. Mă simţeam foarte prost s-o aud pe Lauren vorbind în acest fel despre Mouse.

— Ei, las-o în pace, am zis, încercând un ton degajat. A avut parte de o perioadă dificilă şi aşa mai departe.

Lauren s-a uitat la mine pătrunzător.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ştii tu… Chestia cu şcoala ei. Şcoala de balet la care mergea.

— Ce chestie?

— Ştii tu. Cum a fost ea… cum îi spune? Evacuată? Mă rog, cum au facut-o să plece sau ceva de genul ăsta. Trebuie să fie tare aiurea să păţeşti aşa ceva, când tot ce vrei este să dansezi. Şi acum s-a întors definitiv la şcoala voastră, aşa că nu o să mai ajungă să fie o dansatoare profesionistă. E nasol, am încheiat eu, ridicând din umeri.

Lauren se uita la mine cu atenţie, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Ţi-a spus ea toate astea? m-a întrebat, fără grabă.

— Da, am răspuns.

Şi apoi am intrat brusc în panică. Nu voiam să creadă că eu şi Mouse discutaserăm despre o mulţime de secrete.

— Vreau să spun că… abia dacă am vorbit cu ea, de fapt, am bolborosit. Dar a povestit ceva despre chestia asta. Cred că atunci, la patinoar.

Ea s-a holbat multă vreme la mine, după care pe faţă i s-a zugrăvit un rânjet uriaş.

— Da, a zis. Ai dreptate. Cred n-ar trebui să fiu atât de dură cu ea. Ţinând seama de chestiile prin care a trecut.

Între noi s-a lăsat o tăcere stranie, stânjenitoare. Am sorbit din ciocolata mea caldă şi m-am gândit la ce ar putea sau nu să se întâmple diseară, în timp ce Lauren zâmbea vag în depărtare.

18

Mouse

— O să mă schimb în pijama, pentru a mă pregăti, a spus Keira, după care a intrat în baie.

M-am uitat pe fereastră. Soarele apusese deja.

— Mai avem trei ore până la discotecă, am zis.

— Da, prin urmare trebuie să începem acum. Ai spus că ai nevoie de zece ore ca să te speli pe cap, aşa că mai bine treci la treabă, a zis Keira, scoţându-şi tricoul. Am atât de multe vânătăi încât arăt ca o hartă.

M-am aşezat pe marginea căzii şi Conijiie s-a întins pe podea, între paturi, lăsându-l pe Domnul Jambon1 să i se plimbe agale pe burtă.

— Indiferent ce o să port, o să arat de parcă aş fi fost bătută, a zis Keira, examinându-şi urmele vineţii.

— Sau de parcă ai avea vreo boală, a ciripit Connie. Mie îmi place a mea. Nu vreau să-mi treacă, a continuat ea, suflecându-şi pantalonii. Asta e preferata mea, a mai zis, arătând spre o mare vânătaie multicoloră, care îi acoperea aproape în totalitate coapsa. Mi se pare că arată precum chipul unui bătrân. O să-i spun Malcolm, omul care trăieşte pe piciorul meu.

— Asta o să fie fraza ta de agăţat, diseară? am întrebat. „Salut, vrei să-l cunoşti pe bătrânul care trăieşte pe piciorul meu?:

— Nu am nevoie de fraze de agăţat, a răspuns Connie ţanţoşă, punându-l pe Domnul Jambon pe cap. Pur şi simplu o să-mi las atracţia pe care o degaj să vorbească.

— Ai emoţii? m-a întrebat Keira, privindu-mă în oglindă.

Am încuviinţat.

— Da, dar nu ştiu de ce. Cred că e doar gândul că el o să fie acolo. Şi s-ar putea să fie ultima oară când îl văd.

— Despărţirea este o tristeţe atât de dulce, a suspinat Connie. Dar nu uita să te asiguri că îi afli şi numele de familie, ca să-l poţi urmări apoi pe internet pentru tot restul zilelor.

— Probabil că e şi el emoţionat să te revadă. Mama spune că întotdeauna ar trebui să te gândeşti la băieţi ca la nişte păianjeni, a spus Keira, despletindu-şi părul şi începând să-l pieptene. Sunt mai speriaţi de noi decât suntem noi de ei.

— Şi păianjenii iubesc vrăjitoarele, aşa că probabil că acelaşi lucru e valabil şi pentru băieţi, a intervenit Connie.

Toată ziua, pe pârtie, mă gândisem la Jack. Trecusem de la a mă simţi delirant de fericită, zâmbind fără oprire pentru că el avusese de gând să mă sărute, la a mă întreba de ce voise să mă sărute, gândindu-mă la el şi Lauren. Nimic nu se putea întâmpla vreodată cu adevărat între mine şi Jack, pentru că ea avea un soi de drept de întâietate asupra lui, care avea să dureze pe veci, chiar dacă ea îl părăsea şi îşi întâlnea dragostea vieţii ei chiar mâine. Dar, de mâine, oricum eu şi cu el probabil nu aveam să ne mai vedem.

Schiind pentru ultima oară, năpustindu-mă pe pârtie cu toată viteza, mi-am imaginat un univers alternativ în care eu şi Jack ne-am fi întâlnit întâmplător în Devon, în vacanţa de Paşti. Părinţii mei s-ar fi aflat tot timpul într-o ceainărie şi Lauren n-ar fi fost menţionată niciodată.

— Eu cu siguranţă vreau să vin în excursia de schi de la anul, a spus Connie.

— Da, şi eu, a încuviinţat Keira, luându-mă în braţe. Mi-ar plăcea să nu te duci la Paris. Aşa am putea să venim împreună, toate trei, anul viitor. Cele trei vrăjitoare.

Connie l-a pus pe Domnul Jambon în cuşca lui şi a venit să mă îmbrăţişeze şi ea.

— Te iubesc, Mouse.

A spus-o simplu şi ca pe un adevăr evident.

— Şi eu vă iubesc, am spus, îmbrăţişându-le pe amândouă. Trei vrăjitoare pentru totdeauna.

La drept vorbind, nu ştiam ce aveam să fac în privinţa minciunii mele. Nici măcar nu ştiam dacă mai doream să merg la şcoala de balet din Paris. Voiam doar să mă întorc înapoi în timp şi să şterg momentul în care spusesem asta. Am închis ochii şi mi-am dorit să dispară.

— OK, gata cu sentimentalismele, a zis Keira. Trebuie să punem lucrurile pe roate.

— Pot să pun să cânte Mamma Mia, vă rog? a întrebat Connie.

— Încă e albumul tău preferat? am râs eu.

— Da, chiar este, a răspuns Connie. Este un clasic care nu va muri niciodată. Şaisprezece milioane de oameni nu se pot înşela.

— Ba cu siguranţă că pot şi o fac, a replicat Keira.

Dar imediat ce a început să se audă muzica de pe albumul ales de Connie, a cântat împreună cu noi toate piesele.

Mi-a luat o oră întreagă să-mi usuc părul, după care Keira mi-a Scut unghiile cu ojă liliachie şi le-a împodobit cu mici abţibilduri care reprezentau margarete. M-am dus la baie pentru a mă machia. Am folosit pentru prima dată creionul dermatograf, trasând câte o linie dreaptă şi subţire în jurul fiecărui ochi. Când am ieşit, Keira stătea pe podea cu o oglindă, desenându-şi flori pe burtă cu un pix cu argintiu.

— Voi cu ce vă îmbrăcaţi? am întrebat.

Connie a ftcut un semn spre patul ei, unde întinsese nişte blugi si un tricou roz fără mâneci, care aveau ataşate încă etichetele.

— Mama mi-a cumpărat asta, a spus Keira, îndreptându-se spre rucsacul ei şi scoţând o rochie neagră, scurtă. Ca şi cum ştia că avea să fie o discotecă si s-a mobilizat ca atare. Cu toate că, obiectiv vorbind, e o persoană jalnică. Dacă ar fi fost după ea, ar fi născut o păpuşă Bărbie model Armenian Malibu.

— Mi-ar fi plăcut mie ca mama să-mi fi cumpărat special o rochie. Mama ta trebuie să te cunoască bine, pentru că a ales culoarea neagră. Ar fi putut să-ţi cumpere una roz.

Keira a oftat.

— Presupun. Tu cu ce te îmbraci? m-a întrebat.

Am scos bluza înflorată şi blugii pe care îi luasem pentru discotecă.

— Ce zici?

Keira a zâmbit şi a ridicat rochia.

— Cred că ar trebui să porţi Malibu Bărbie. Oricum, nu e tocmai stilul meu.

Am îmbrăcat-o în baie şi m-am privit în oglindă. Părul îmi ajungea până la talie, cu o codiţă subţire, împletită, într-o parte. Keira îmi desenase o mică floare argintie pe umăr. Arătam atât de diferit decât în mod normal şi mă simţeam diferit. Ca şi cum, indiferent ce avea să se întâmple, urma să fie distractiv. Şi noi trei aveam să fim împreună, după care aveam să ne întoarcem şi să ne înghesuim ca sardinele într-un singur pat supraetajat, pentru a sta la taclale cât era noaptea de lungă.

M-am întors în cameră şi Keira a fluierat admirativ.

— Arăţi ca o vedetă de cinema, a spus Connie.

— Păi chiar eşti, a zis Keira.

Ea îmbrăcase nişte pantaloni largi, negri, şi un tricou tăiat, pentru a lăsa să se vadă opera de artă desenată pe burtă.

— Bătrânul care trăieşte pe piciorul tău e gata? am întrebat-o pe Connie.

— Malcolm abia aşteaptă, a răspuns Connie, dând din picior spre mine.

— Eşti pregătită să-l vezi pe Jack? a zâmbit Keira.

— Nu, am răspuns. Da. Nu ştiu.

Şi, cu acestea, ne-am năpustit toate afară din cameră, ţipând strident şi apucând-o pe coridor.

Holul principal fusese golit de toate scaunele şi acum era întunecat, cu excepţia luminilor disco multicolore de la pupitrul DJ-ului. Prin încăpere pluteau mici mănunchiuri de baloane violet cu verde şi muzica disco europeană siropoasă era în plină forţă.

De cum am intrat, m-am uitat prin încăpere după Jack, iar când am văzut că nu era acolo, m-am simţit dezamăgită şi uşurată în acelaşi timp.

— Când o să intre Jack ai de gând să te porţi ca şi cum l-ai vedea sau o să te prefaci că eşti atât de preocupată şi de fabuloasă, încât nu ai ochi pentru el? a întrebat Keira.

— Sst, am spus, dar i-am strâns mai tare mâna.

— O să cer să pună Mamma Mia, a declarat Connie, dând fuga să stea de vorbă cu DJ-ul care părea un pic supărat să fie întrerupt în timpul setului de melodii pe care îl alesese.

Lauren stătea, cu cârjele ei, în cealaltă parte a încăperii. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. M-am întrebat de ce. Mă ignorase cu o seară în urmă, la restaurant. Gesturile ei aveau întotdeauna rolul de a masca ceea ce gândea; m-am întrebat despre ce să fi fost vorba. Dar nu conta. Puteam exista amândouă în aceeaşi încăpere, aceeaşi şcoală, acelaşi univers, fără să fie ceva în neregulă. Connie şi Keira erau cu mine, iar ele m-ar fi susţinut în orice situaţie.

— S-a stins foarte repede, a spus Keira.

Luni dimineaţa, stând alături de mama, m-am simţit distanţată, dar perfect conştientă în acelaşi timp.

— Cred că respingerea este cel mai rău lucru de care poate avea parte cineva, i-am spus Keirei.

Ea a încuviinţat.

— Şi eu cred la fel.

M-am gândit la ziua în care aflasem că nu fusesem destul de bună. Poate că aveam să mă gândesc mereu la asta înainte de a mi se putea întâmpla ceva bun. Poate că avea rămână întotdeauna, într-un colţ al minţii mele, la pândă. Dar la fel de bine se putea să învăţ să trăiesc pur şi simplu cu ea. Ca o vânătaie interioară care nu trece niciodată, ci devine o parte din tine.

Apoi l-am văzut pe Jack. Cu siguranţă l-am văzut înainte de a mă vedea el pe mine, pentru că, de când sosisem, nu-mi dezlipisem ochii de la uşă. Am strâns-o pe Keira de braţ şi ea mi-a zâmbit.

Câteva grupuri de fete începuseră să danseze în cercuri mici prin întreaga sală. Connie s-a întors exact când a început să se audă Mamma Mia. Aplauda încântată.

— A pus-o!

A ţipat un pic prea tare, ca şi cum i s-ar fi împlinit toate visurile. Trebuia să dansăm; era piesa ei favorită.

Ne-am făcut loc, încet, printre cei aflaţi la marginea ringului. Connie a început imediat să danseze nebuneşte. Keira se mişca legănat, de pe un picior pe celălalt. Nu m-am putut uita la Jack, dar simţeam că el se uita la mine.

Am început să dansez şi, cu cât dansam, cu atât îmi aminteam cât de mult îmi plăcea să dansez. Faptul că Jack se afla acolo, ştiind despre minciună, mă facea să mă simt mai liberă. Ca şi cum ar fi fost în regulă să mă distrez dansând. Pentru că el era acolo, şi ştia despre minciună, şi totuşi mă plăcea. Indiferent în ce fel mă plăcea, mă plăcea cu siguranţă. M-am uitat spre el şi privirile noastre s-au întâlnit. Stomacul mi-a tresăltat şi am simţit că era posibil să o împroşc peste tot pe Connie, vomitând chiar atunci. Am aruncat o privire spre Lauren, pentru a-mi aminti să nu mă las luată de val; el îi aparţinea ei.

După câteva melodii, am plecat de pe ringul de dans şi ne-am cumpărat ceva de băut.

— Crezi că o să vină să stea de vorbă cu tine? m-a întrebat Keira.

Cu cât trecea mai mult timp fără ca eu şi Jack să ne vorbim, cu atât deveneam mai încordată despre ceea ce se întâmpla.

— Bine, Connie, hai, a zis Keira. O să mergem la toaletă. Dacă Mouse e singură, el va trebui să vină şi să-i vorbească.

— Vă rog, nu mă părăsiţi, am şoptit cu disperare, dar ele plecaseră deja.

Eram complet singură. Am sorbit din băutura mea şi m-am uitat în podea, iar în clipa

următoare, el era în faţa mea. Tacticile Keirei în legătură cu băieţii erau evident bine puse la punct şi testate.

— Bună, a spus el.

— Bună.

Amândoi fixam podeaua.

Niciunul nu vorbea. Mă simţeam stingherită, oribil. Nu ca pe pârtii. Era ca şi cum ne-am fi înecat în tăcere. Cu cât tăcerea continua mai mult, cu atât mai greu îmi venea să mă gândesc la ceva de spus pentru a o întrerupe.

— Cum te-ai distrat azi? a zis el, în cele din urmă.

Am dat din cap.

— Bine, nu am ştiut că aveam să mă umplu de atâtea vânătăi, am zis eu. Connie are o vânătaie pe care a numit-o Malcolm.

Am zâmbit cu gura până la urechi, pentru a-mi ascunde emoţiile.

S-a uitat în podea şi şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul. Nici măcar nu a zâmbit. A tras adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva. Şi atunci am văzut-o pe Lauren, şchiopătând prin încăpere spre noi. Arăta într-adevăr frumoasă, dar aşa arată ea întotdeauna. Este una dintre acele persoane care arată întotdeauna perfect, ca scoase din cutie, indiferent ce ar purta şi indiferent ce ar face.

— Salutare, a spus ea, aplecându-se pentru a ne îmbrăţişa, întâi pe mine şi apoi pe Jack.

— Bună, am zis şi i-am zâmbit.

Jack era roşu ca racul. Arăta dintr-odată mai tânăr, ca un băieţel.

M-am uitat după Connie şi Keira. Voiam să se întoarcă. Mă simţeam depăşită numeric. Am încercat să arăt normal.

— Vasăzică, a început Lauren, zâmbind, ce mai face prietenul tău Roland? Mai ai vreo veste de la el, de când tu… ai făcut ce ai făcut, indiferent ce-a fost aia?

Am clătinat din cap. Voiam ca Jack să spună ceva în apărarea mea, dar el n-a scos niciun cuvânt. M-am uitat iarăşi după Connie şi Keira, dar nu se vedeau pe nicăieri. Scarlett şi Melody au traversat încăperea şi l-au îmbrăţişat pe Jack.

— Bună, Mouse, au ciripit ele, dar niciuna nu m-a îmbrăţişat.

— Tocmai o întrebam pe Mouse despre vânătoarea ei de celebrităţi, a spus Lauren.

— Ştii că poţi fi arestată pentru asta, nu? a zis Scarlett.

— Poate ar trebui să-ţi faci un tatuaj uriaş cu faţa lui, a râs Melody. Să arăţi ce superadmiratoare eşti.

Jack îşi ţinea în continuare privirea pironită în podea.

— O să păstrezi legătura cu el? a zâmbit Melody. Când o să stai tu la Paris?

În vocea ei se simţea bătaia de joc.

— Da, când a să stai tu la Paris, tu şi cu el o să puteţi fi cei mai buni prieteni, a râs Scarlett.

— Când o să dansezi tu în fiecare seară la Opera din Paris. Probabil că vei fi prima balerină de paisprezece ani care să primească vreodată rolul principal în Lacul lebedelor; a adăugat Lauren. Fiind tu uimitoare şi aşa mai departe.

Inima a început să-mi bată repede. Habar n-aveam ce să spun. Cum de ştiau? Singura persoană căreia îi spusesem fusese Jack. Jack, care stătea acum lângă mine, uitându-se în pământ ca şi cum ar fi vrut ca acesta să-l înghită. Mi-am încleştat pumnii şi mi-am înfipt unghiile în piele. Era posibil ca el să le fi spus… Nu, n-ar fi facut-o.

Apoi au apărut Keira şi Connie.

— Mouse, eşti bine? a întrebat Connie.

M-am uitat în podea. Nu puteam vorbi. Făceam eforturi să continui să respir.

— E bine, a zis Lauren. Vorbeam cu ea despre şcoala ei de balet, de anul viitor.

— Oui, oui, a dat Connie din cap.

Dar puteam să-mi dau seama că suspecta că se întâmplase ceva ciudat.

— Ai de gând să te duci şi tu să stai cu Mouse la Paris?

Vocea lui Lauren era clar tăioasă. Connie nu ştia ce se întâmplă.

— Care-i problema ta? a întrebat Keira.

— Care-i problema ta, jiudato? a replicat Lauren.

Keira a clătinat din cap şi a murmurat ceva în barbă.

— Cum, cum? s-a inflamat Scarlett. Cel puţin ai curajul să o spui cu voce tare.

— Spuneam doar că sunteţi o adunătură de losere acre şi jalnice, a zis Keira, privind-o pe Scarlett drept în ochi.

— Ce ciudat. Mouse povestea cât de mult iubeşti tu familia lui Scarlett, a spus Lauren, cu un zâmbet fals.

Keira arăta ca şi cum ar fi pocnit-o cineva.

— Dacă vrei să ştii, a zis Scarlett, fratele meu crede că eşti un monstru păros şi respingător şi nu s-ar încurca în vecii vecilor cu tine.

Keira stătea complet nemişcată. Era ca şi cum timpul se scurgea cu încetinitorul. Am încercat să mă uit la ea, dar ea se holba pur şi simplu la podea.

— Sunteti doar invidioase că Mouse si Keira sunt mai frumoaşe decât voi şi că Mouse este specială, a zid Connie, mândră şi sfidătoare. Aţi vrea voi să fiţi nişte dansatoare îndeajuns de bune încât să mergeţi la şcoala de balet din Paris.

Keira a început să plângă. Connie s-a aplecat şi i-a luat mâna.

— Eşti atât de prostănacă, a râs Lauren. Mi-e milă de tine. Ea nu merge la şcoala de balet din Paris. Are probleme. E o mincinoasă! A fost dată afară de la White Lodge. Nu face altceva decât să fantazeze şi sa cerşească atenţie. Îşi închipuie că Roland o place. Spune tuturor că merge la o şcoală de balet superfaină de la Paris, când de fapt a fost exmatriculată de la aceea unde era. Inventează poveşti, Connie. E specială, de acord.

Lauren a izbucnit în râs şi Connie s-a pleoştit.

— Mouse…? Te duci la şcoala de balet din Paris, nu-i aşa?

Ochii lui, Connie erau uriaşi şi priveau ţintă într-ai mei.

Keira s-a uitat la mine.

— Ai născocit toate astea?

Vânătaia din mine zvâcnea dureros. Mi-am înfipt şi mai adânc unghiile în carne, dar ştiam că nu-mi mai pot stăvili mult timp lacrimile. Şi atunci am fugit. Cât de repede am putut. Şi i-am lăsat să mă toace.

Jack

Am încremenit. Mă simţeam defazat, cu zece secunde în urma celorlalţi. Ce naiba tocmai se întâmplase?

Am urmărit-o pe Mouse ieşind din sală şi m-am întors, ca să dau de Keira care mă privea furioasă, printre lacrimi.

Lauren s-a aplecat să-mi spună ceva, dar parcă aveam urechile astupate. Tot ce puteam auzi era un vâjâit ciudat şi bufniturile înfundate ale muzicii îngrozitoare.

— Ce? am strigat, acoperind muzica.

Ea s-a aplecat şi mai aproape.

— Am spus că îmi pare rău pentru asta. Pur şi simplu ea se crede mult mai bună decât este în realitate. Nu poţi să te fâţâi minţind tot timpul şi să nu te aştepţi să fii prinsă cu mâţa-n sac, înţelegi?

Am clipit derutat. Adică, toate ştiau că Mouse fusese dată afară din şcoala de balet? Presupusesem că minciuna cu Parisul fusese o chestie pe care mi-o spusese doar mie. O senzaţie oribilă şi rece a început să mi se răspândească prin vene.

Lauren s-a dat cu cârjele mai aproape de mine, până când vârfurile încălţărilor noastre s-au atins. Ne aflam în centrul micii mulţimi care se adunase pentru a asista la disputa noastră verbală, aşa că deodată toţi ochii erau pe noi. Ea şi-a ridicat bărbia, zâmbind. Apoi a închis ochii şi s-a aplecat spre mine. Vâjâitul ciudat din urechile mele a sărit la un nivel superior. Îmi simţeam capul ca sub o pernă. Asta eja. Se întâmpla acum. In faţa tuturor.

Nu te bloca, Jack.

Buzele ei le-au atins pe ale mele, iar eu mi-am tras instinctiv capul înapoi. Ea a clipit şi o undă de tensiune ostilă a părut să se propage prin mulţime. Cu coada ochiului, l-am putut vedea pe Max punându-şi mâinile în cap.

— Jack, ce faci? a şuierat Lauren, zâmbind îndeajuns de larg pentru a face să pară că totul era, chipurile, în regulă.

Am ridicat din umeri.

— Uite, dacă este vorba despre Mouse… n-ar trebui să-ţi fie milă pentru ea, mi-a şoptit Lauren. Şi-a facut-o cu mâna ei, crede-mă.

— Nu ştiu dacă într-adevăr şi-a facut-o, am zis, începând să clocotesc de mânie. Nu a făcut nimic altceva decât să vadă cum i se năruie visul de a ajunge balerină. Nu cred că povestea despre Paris a fost o încercare de a impresiona lumea sau de a părea grozavă. A fost doar o încercare de a se convinge pe sine că viaţa ei nu era cu adevărat terminată. Că poate mai avea totuşi o şansă. Prin urmare, nu, Lauren, nu şi-a facut-o cu mâna ei. Nici pe departe.

Lauren s-a holbat la mine. Am avut brusc impresia că nimeni nu o mai contrazisese vreodată, de când se ştia. Pur şi simplu, trăise paisprezece ani între oameni care dăduseră din cap şi fuseseră de acord cu ea. Părea că habar n-are cum să reacţioneze.

— Da, bine, mă rog, a spus ea, fără grabă. Nu contează. Numai că nu cred că e frumos să minţi pe toată lumea tot timpul. Cred că, la un moment dat, trebuie să te opreşti să te mai prefaci şi să fii pur şi simplu persoana care eşti de fapt… înţelegi ce vreau să spun?

Înţelegeam ce voia să spună. Complet. Şi eu trebuia să termin cu prefăcătoria.

— Da. Uite, îmi pare rău, Lauren. Dar eu nu… N-o să fim împreună. Adică nu ştiu dacă am fost vreodată cu adevărat, dar, dacă tu ai crezut că eram împreună, atunci află că nu eram.

Am făcut o pauză.

— Îmi pare rău.

Arăta ca şi cum cineva tocmai ar fi aruncat peste ea o găleată de apă. Prea şocată pentru a mai spune ceva. Pur şi simplu a deschis şi a închis gura de câteva ori, dar nu i-a ieşit niciun sunet.

M-am întors şi am plecat repede, croindu-mi drum prin mulţimea care se înghesuise în jurul nostru. In timp ce treceam, l-am auzit pe Jamie râzând şi spunând:

— Şi solistul trupei Rataţii o comite din nou…

Mi-am văzut de drum fără să-i arunc vreo privire. Dintr-odată nu-mi mai păsa de ce credeau cei din jur. Nu mă simţeam c-aş fi ratat ceva din cauza tracului. Dimpotrivă, mă simţeam ca şi cum, pentru întâia oară în viaţa mea, fusesem curajos.

În minte nu aveam decât un gând: s-o găsesc pe Mouse, pentru a mă asigura că era OK.

Înainte de a apuca să deschid uşa spre culoar, Max m-a oprit, apucându-mă de braţ.

— Jack, omule…

Clătina din cap, dar nu l-am lăsat să înceapă.

— Max, ştiu ce crezi, dar nu-mi pasă. Du-te şi fa-ţi de cap cu Scarlett. Du-te şi câştigă pariul. Eu vreau doar să o găsesc pe Mouse.

Mi-am smucit braţul din strânsoarea lui şi m-am grăbit să ies. Am trecut în fugă pe lângă zona recepţiei şi tocmai eram pe cale să o apuc pe culoarul care ducea la camera lui Mouse, când s-au deschis uşile principale şi am fost izbit de un zgomot puternic.

Tipul masiv şi chel murmura în cască şi americanca ţicnită cu codiţe turuia la telefon. Iar în mijlocul lor, zâmbind vesel la recepţionera topită după staruri, era Roland.

— Ah, Jack! Excelentă sincronizare.

— Roland? Ce… ce cauţi aici?

— Exact asta ne întrebări şi noi, dragă, crede-mă, a zis americanca, închizându-şi telefonul şi cercetând cu o privire cruntă zona din jurul recepţiei.

Roland şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a uitat la ea.

— Cooper, te rog. Ai promis. Doar în seara asta.

— Uf, bine.

I-a făcut semn cheliosului să o urmeze şi s-au aşezat pe o canapea.

— Aşadar, ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Nu este evident? a zâmbit el. Am venit să-mi recuperez j acheta.

— Oh, corect… da.

— Costă mai mult decât cele trei snowmobile ale mele la un loc. Fermoarul e făcut din diamante adevărate.

— Da, sigur. Scuze.

A urmat o pauză, după care el a izbucnit în râs.

— Nu, haide! Glumesc cu tine, Jack! a exclamat el, punându-mi mâna pe umăr. Am venit să-mi iau rămas-bun. Videoclipul este gata şi mâine plec în turneu: Germania, Austria, Elveţia şi alte câteva ţări pe care nu mi le amintesc exact. Poate Polonia? Oricum, după tot ce s-a întâmplat ieri, nu puteam să plec fără să vă spun la revedere, ştii?

— Da, nu, desigur. Uite, îmi pare rău dacă te-am făcut să arăţi total dus cu sorcova ieri, Roland. Numai că am fost cuprins de un fel de… panică.

— Nu-ţi face griji. După cum spune Cooper: „Orice publicitate este bună”, a zis el, scoţându-şi telefonul din buzunar. Am fost asaltat neîncetat după turul tău de forţă de pe scenă. Lumea crede că mi-am pierdut minţile, dar… vorbeşte despre mine. Şi îmi cumpără cântecele. Aşadar, poate că nebunia este un pas înainte.

— Oh. Păi… bine.

Mi-a zâmbit larg şi am simţit brusc un ghimpe de vinovăţie în legătură cu Mouse. Trebuia să lămuresc lucrurile.

— Roland, trebuie să-ţi spun ceva. Treaba aia pe care am spus-o, că Mouse nu ar fi interesată de tine. Am minţit. N-am întrebat-o niciodată.

Chipul i-a rămas inexpresiv. Nici măcar n-a clipit. I-am dat înainte.

— Aveam de gând să-i spun, crede-mă, dar problema e că… o plac şi eu. Mult de tot, am impresia. Şi ştiam că te-ar fi ales pe tine, nu pe mine.

Colţurile gurii i s-au ridicat prompt.

— De unde ai ştiut asta?

— Pentru că… ei bine, uită-te la tine.

— Da, dar uită-te şi la tine, a ridicat el din umeri. Noi doi nu ne deosebim prea mult, după cum par să creadă majoritatea oamenilor.

— Da, dar… tu eşti un cântăreţ celebru.

— Şi tu eşti solistul unei trupe.

— O trupă fără nume.

A râs.

— Am senzaţia că o să aveţi un nume, curând. Şi după aceea o să puteţi ajunge la fel de celebri ca şi mine.

— Mă rog, nu contează. Ceea ce vreau să spun e că îmi pare rău că nu i-am transmis mesajul tău. Ar trebui să i-l spui tu. Personal.

Chiar vorbeam serios. In momentul ăla, îmi doream orice ar fi facut-o fericită pe Mouse.

El s-a mulţumit să râdă din nou şi să clatine din cap.

— Ascultă, Jack. Nu-ţi face griji. Mouse e minunată. Amândoi ştim asta. Dar eu simt că poate este mult mai minunată pentru tine. Sunt sigur că pot găsi alte fete minunate în Germania, Austria, Elveţia şi toate celelalte ţări pe care nu reuşesc să mi le amintesc. Poate Polonia.

S-a întors spre Cooper.

— Cooper, mergem în Polonia?

— Bineînţeles, a răspuns Cooper, fără să-şi ridice privirea din telefon. Cu toate că habar n-am unde este.

Roland s-a întors spre mine.

— Vezi? Cred că pentru mine o să fie OK…

Am zâmbit şi am simţit că o greutate de plumb mi-a fost luată de pe umeri.

— OK. Grozav. Mersi, omule. Deci ce ai de gând să faci acum?

— Eu? a ridicat din umeri. Cred c-o să mă duc la discotecă. Cooper mi-a promis o noapte de

libertate, înainte a fi închis în autobuzul turneului luni în şir.

A dat din cap spre uşile duble prin care răzbăteau bubuitul înfundat al muzicii şi râsete.

— Cine ştie? Poate că fata visurilor mele este chiar în spatele acelei uşi.

— OK, ne mai vedem.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Ăă, Jack, dacă ai ocazia, nu m-ar deranja să-mi recapăt jacheta. Nu glumeam în legătură cu fermoarul din diamante. Douăsprezece carate.

Am râs.

— Mă ocup.

Am luat-o spre culoar, am trecut pe lângă Cooper şi pe lângă chelios, şi am mers până când am ajuns la camera lui Mouse. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns. Am încercat clanţa şi uşa s-a deschis.

— Mouse? E cineva aici?

Dormitorul era gol, dar uşa de la baie era întredeschisă, suficient pentru a putea vedea o siluetă care îi aparţinea cu siguranţă lui Mouse, prăbuşită deasupra chiuvetei.

— Mouse, sunt Jack, am zis, cu blândeţe. Pot să intru?

Am împins uşa, deschizând-o, şi aproape că am zbierat, şocat:

— Ce… Mouse, ţi-ai pierdut minţile? Cefaci?!

19

Mouse

Eram îndeajuns de şocată încât să scot un urlet care să-ţi îngheţe sângele în vene, demn de un film de groază, dar tot ce mi-a ieşit de pe buze a fost un mic scheunat. Am ridicat foarfecă în faţa mea şi el a sărit înapoi.

— Ce faci? Nu poţi să dai pur şi simplu buzna peste oameni în baie! am strigat.

— Scuze! a zis el, făcând un pas în spate. De obicei, oamenii nu te ameninţă cu foarfecă.

— Oh.

Am lăsat mâna cu foarfecă în jos.

— Scuze. Ce cauţi aici?

Deodată, mi-a venit să mă întorc şi să mă privesc în oglindă. Aveam groaznica bănuială că faţa îmi era acoperită cu rimei scurs şi pete roşii, şi umflată din pricina plânsului. Dar n-aveam cum s-o fac fără să mă observe el.

— Eu doar… Mouse… eu…

S-a uitat la mine, drept la mine, o groază de timp, fără să rostească vreun alt cuvânt.

— E în regulă, am spus. E adevărat. Am minţit în legătură cu şcoala de balet. Am minţit pe toată lumea. Aveai tot dreptul să-i spui lui Lauren. E alegerea ta.

— Mouse. Pe bune, trebuie să înţelegi că n-aş face în ruptul capului aşa ceva…

Părea foarte supărat. Părea supărat pe sine însuşi, pentru că nu era în stare să-şi găsească cuvintele. Ochii îi luceau ca şi cum ar fi fost gata să plângă.

— E în regulă, sincer, nu mai contează.

— Ba contează. Doar… chiar vreau să înţelegi că, atunci când i-am spus lui Lauren, crezusem

că ştia deja. N-am bănuit că, în iglu, când mi-ai vorbit despre minciuna ta, eu eram singura persoană căreia îi spuneai… adevărul.

Am dat din cap.

— Dac-aş fi bănuit, ţi-aş fi spus cât de special mă simt că îmi spuneai mie, a zis el, pe un ton foarte blând. Pentru că aşa mă simt. Sincer.

— E în regulă, pe bune. Trebuia să mă confrunt cândva cu minciuna. Când am rostit-o prima oară, cred că m-am gândit că aş putea să o fac realitate. Că aş putea merge la o audiţie la vreo scoală de balet din Paris şi atunci n-ar mai fi fost o minciună.

— Păi, şi de ce nu poţi face asta? a întrebat el. S-ar transforma într-un adevăr.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-i aşa, am zis eu, aşezându-mă pe marginea căzii şi trăgând adânc aer în piept. N-o să fiu dansatoare.

— Nu înţeleg. Mouse, eşti o dansatoare. Pentru că dansezi.

— Ştii ce vreau să spun. Nu o să fiu o dansatoare profesionistă.

— Nu sunt convins că e adevărat, Mouse. Dacă îţi place să dansezi, ar trebui să continui. Chiar dacă o faci doar cu mine, pe muzică techno, într-o tabără la schi.

Mi-am amintit cum îmi spusese Lauren că nu mai dansase niciodată de când nu fusese admisă. Era trist, pentru că îi plăcuse atât de mult dansul. Şi fusese într-adevăr foarte, foarte bună.

Am dat din cap.

— Iartă-mă că te-am ameninţat cu foarfecă. M-am speriat.

— Nu mă surprinde, a zâmbit el. Eşti aprigă. Şi nu m-aş aştepta ca Super-Mouse să se comporte altfel.

A venit să stea lângă mine pe marginea căzii, dar s-a aşezat mult prea în spate şi a căzut în ea, rămânând cu picioarele atârnate în afară. Am râs şi m-am lăsat şi eu să alunec pe spate, pentru a ajunge alături de el, în cadă.

M-am întors spre el.

— Aşadar, Jack, vrei să mă ajuţi să fac ceva nebunesc?

— E vorba despre vrăjitorie? Pentru că am văzut cartea aia pe patul Keirei. Vrei să-l transformi pe Domnul Jambon înapoi într-un şobolan sau ceva de genul ăsta?

Am zâmbit şi mi-am sprijinit capul de faianţă. El a făcut la fel, apoi ne-am întors şi ne-am uitat unul la altul, iar preţ de o clipă aerul s-a schimbat, cum se întâmplase şi în iglu.

— Am rimei pe toată faţa? am întrebat.

— Da. Nu aveam de gând să o spun, dar arăţi cam dusă cu pluta. Chiar şi fără foarfecă.

M-am ridicat din cadă şi m-am privit în oglindă.

— Oh, Doamne!

Am dat drumul la robinetul chiuvetei şi m-am apucat să-mi frec faţă. Jack a rămas în cadă, zâmbind.

— Ce ai de gând să faci?

— Să rămân la şcoală. Să am o reputaţie de ţicnită. Să încerc să mă împac cu Keira şi Connie.

M-am întors cu faţa la el. Capul îi era încă sprijinit de faianţă. Părul îi alunecase şi-i dezvelise faţa. Arăta relaxat şi atrăgător fără să facă ceva anume. Faptul că arăta atât de bine m-a făcut să mă întorc şi să continui să-mi frec faţa. Era puţin copleşitor. Am încercat să vorbesc nonşalant, ca şi cum aş fi întrebat despre vreme.

— Deci tu şi Lauren… sunteţi împreună?

A încercat să se ridice, dar a căzut înapoi în cadă.

— Nu. Nu vreau să fiu împreună cu ea. Nu doar pentru că a fost atât de rea cu tine, dar cu atât mai mult acum, când am văzut că poate fi aşa.

O mică rază de soare mi-a luminat vânătaia interioară. M-am şters pe faţă şi m-am văzut în oglindă, umflată şi umedă.

— Vrei să mă ajuţi sau nu? am întrebat, întorcându-mă şi încrucişându-mi braţele.

S-a extras din cadă.

— Da, Super-Mouse, cu cât mai nebunesc cu atât mai bine.

Am prins un mănunchi la întâmplare din păr, am luat foarfecă şi l-am tăiat. M-am uitat la şuviţa din mână.

— Ce? a strigat Jack. Eşti nebună? Părul tău e atât de frumos. E atât de… distins şi… personal.

— Da, exact. Am părul lung de când aveam cinci ani. De când am început baletul. L-am păstrat tot timpul lung pentru a-l putea strânge în coc, pentru a arăta bine, ca să mă ajute să arăt ca o balerină. Vreau doar să văd cum mă simt fără el.

— Eu unul sunt de părere că nu e bine să iei decizii radicale după… după ce ai avut o supărare, a spus el.

— Jack, o să crească la loc. E păr. Nu-mi tai braţul.

— Dar ce o să spună mama ta?

— Probabil că o să plângă, dar până la urmă nu e părul ei. Am s-o fac, Jack, aşa că, dacă n-ai chef să te uiţi, mai bine pleci.

Chiar nu voiam să plece.

— Păi, evident că n-am să plec acum.

I-am dat foarfecă şi am rămas în picioare în faţa oglinzii. El stătea în spatele meu. Mi-am scuturat capul şi m-am uitat cum părul îmi venea până la talie.

— Eşti sigura? m-a întrebat el.

A întins mâna, a ridicat câteva şuviţe şi le-a lăsat să cadă la loc.

Am dat din cap.

— Poate e mai bine să-l prind într-o coadă să încerci pur şi simplu s-o tai în partea de sus, am zis.

L-am strâns în coadă. El a adunat-o si a ridicat-o.

— Ascultă, fac asta, dar să nu mă dai în judecată dacă te răzgândeşti. Sau să arunci vreo vrajă asupra mea.

— N-am s-o fac. Termină cu trasul de timp, taie-l odată!

Am auzit sunetul pe care l-a făcut foarfecă deschizându-se şi am simţit cum o prinde în mână. Şi apoi din nou sunetul. El a râs.

— Exclus să izbutească foarfecă asta să-l taie.

Am scos elasticul şi mi-am răsfirat părul.

— Poţi să-l tai pe bucăţi?

I-am dat peria mea de păr şi el 8-a apucat să-mi pieptene părul cu mare blândeţe, ca şi cum până atunci nu ar mai fi pieptănat vreodată părul cuiva, ca şi cum părul chiar ar fi putut simţi cu câtă blândeţe o face.

Se concentra din răsputeri, alegând mici porţiuni şi trecând peria prin ele. Apoi a lăsat peria şi a luat foarfecă.

— Sigur? a întrebat el, iar eu am dat din cap.

A luat o mică şuviţă de păr.

— Cât de scurt? Aici? a întrebat, atingându-mi cu gingăşie urechea.

Am dat iarăşi din cap.

Apoi a apucat o şuviţă mai groasă şi a tăiat-o. Părul a căzut fără zgomot pe gresia băii. Apoi a luat o alta şi o alta, până când n-am mai văzut dalele de gresie. Dar încă mai avea mult de tăiat.

Din când în când, mă scutura de părul adunat pe ceafa sau pe umeri. Nu vorbea, ci doar îsi vedea de treabă. Străduindu-se din răsputeri s-o facă bine.

A venit în faţa mea. Stăteam atât de aproape unul de altul, el fiind la doar câţiva centimetri distanţă de mine, încât vârfurile picioarelor noastre aproape că se atingeau. A luat foarfecă şi a ridicat codiţa împletită de Keira. M-am apropiat de el şi el a tăiat-o de la rădăcină, întinzându-mi-o.

În clipa aceea am auzit un autentic ţipăt dintr-un film de groază.

— Ce mama dracului?! a exclamat Keira. Ce?!

Connie ţipa în continuare. Keira a zgâlţâit-o de umeri.

— Nu mai ţipa, zănatico.

S-a uitat la mine, apoi la Jack.

— Vă întrerupem din ceva?

Jack s-a uitat la mine.

— Ne revedem în sală?

Am dat din cap, iar el a zâmbit sfios către Connie şi Keira şi a plecat.

— Părul tău! s-a tânguit Connie, luând nişte şuviţe de pe jos şi ţinându-le lângă capul meu, ca şi cum s-ar fi gândit că putea lipi şuviţele la loc.

— Aşa vrei să-ţi ceri iertare pentru că ne-ai minţit? a întrebat Keira. Făcându-ne o haină din părul tău?

— Îmi pare foarte rău, am zis. Nu ştiu de ce am minţit sau de ce nu v-'am spus cum stau, de fapt, lucrurile. Ar fi trebuit să o fac. Pur şi simplu… m-am blocat.

Connie a luat o mână de păr şi l-a aruncat în aer, iar acesta a căzut încet peste toate trei. Apoi m-a îmbrăţişat.

— Ascultă, Mouse. Vreau să-ţi spun o chestie. Am venit aici pentru a…

— În afară de a-ţi strica şusta, evident, a intervenit Keira.

— Voiam să-ţi spun că sunt fericită că rămâi la şcoală, a continuat Connie, părând gata să plângă. Atunci, când eram pe feribot, asta mi-am dorit. Asta am scris. Că voiam să rămâi la Bluecoats.

S-a uitat la mine şi m-a înlănţuit cu braţele, aşa cum făcuse în baie, în prima zi. Din toată inima. Strâns.

— Săptămâna asta a fost destul de plină de evenimente, a spus Keira şi ne-a îmbrăţişat pe amândouă, plecându-şi capul pe umărul meu.

— Keira, am zis. Ştiu că te-am minţit, dar există un lucru despre care trebuie să ştii că este adevărat. Alfie chiar te place, pe cinstite. Scarlett a minţit. Nu ştiu de ce.Mă rog, ştiu, ca să fie rea şi…

— Pentru că nu mă vrea cumnată. Ei bine, nici eu nu o vreau pe ea, a continuat, pe un ton dispreţuitor. Probabil că şi Alfie o urăşte.

— Hai să ne întoarcem la discotecă, a zis Connie. O să cer din nou Mamma Mia. Si Roland este la discotecă, a scâncit ea. şi a dansat, la un moment dat, arătând ca…

— Ca şi când ar fi fost pe moarte din pricina radiaţiilor chimice, a gemut Keira.

— Toată lumea a înnebunit, a zis Connie.

Keira a încuviinţat.

— E adevărat. Dar, Mouse, tu ai luat-o razna de-a binelea, a spus ea, dând un şut în părul de pe podea, clătinând din cap şi zâmbind. Ador asta!

Ne-am năpustit afară şi am luat-o pe culoar. Părul meu avea vreo treizeci de lungimi diferite, iar oamenii îmi aruncau priviri ciudate, dar nu-mi păsa. Era adevărat ce spusese Connie, toată lumea înnebunise. Ringul de dans era ticsit. Nu mai erau bisericuţe de fete dansând în cercuri, ci se dansa literalmente la grămadă. Chiar şi domnişoara Mardle se zbânţuia pe la margine, împreună cu profesorul lui Jack, chicotind când el punea în practică nişte mişcări de dans bătrâneşti oribile.

Exista un grup masiv adunat în mijlocul sălii. Nu puteam vedea exact la ce se uitau, dar am ştiut că trebuie să fie Roland.

Ne-am croit drum prin gloata de oameni zglobii şi i-am văzut pe el şi pe Max chiar în centru. Făceau un fel de tentativă de breakdance şi toată lumea privea şi aplauda.

Jack a apărut lângă mine şi a început să facă nişte mişcări nebuneşti, care semănau cu un amestec între Riverdance şi tango.

Cu coada ochiului am zărit-o pe Lauren, stând pe margine, singură. Până şi Scarlett şi Melody o abandonaseră pentru a se alătura celor care căscau gura la Roland.

— Scuză-mă o secundă, i-am strigat lui Jack şi mi-am croit drum prin mulţime.

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea. Niciuna dintre noi nu a vorbit. Doar ne uitam cum dansau ceilalţi. Oameni cărora le plăcea să danseze. Oameni care arătau ridicol, dar nu se sinchiseau.

Lauren nu se uita la mine, ci drept înainte. Am fi putut sta acolo aşa o săptămână şi ea nu ar fi cedat.

— Aşadar, singurele persoane care nu dansează sunt două dansatoare, am spus.

N-a răspuns, ci s-a purtat ca şi cum nu eram acolo. Formula ei testată şi patentată. Am continuat să vorbesc, chiar dacă era limpede că ea nu voia să mă audă.

— Lauren.

Acum trebuia să se uite la mine, căci îi rostisem numele. O strigasem la cacealma. A întors puţin capul.

— Lauren. Eu doar…

Existau milioane de lucruri de spus. Milioane de fragmente care făcuseră să se ajungă aici. Faptul că ea nu fusese admisă. Petrecerea mea de rămas-bun la care ea nu venise. Eu care mă supărasem că nu venise. Ea ţinând supărarea şi apoi toate micile rupturi care urmaseră, până la Jack. Milioane de cioburi se îngrămădiseră între noi.

Stăteam una lângă alta, uitându-ne la ringul de dans. Scarlett şi Melody ne-au aruncat o privire şi au şoptit ceva între ele.

— Nu trebuie să mă placi, am spus.

— Te-am invitat la o ciocolată caldă pe vas, a replicat ea.

— Lauren, v-am auzit vorbind despre mine la toaletă.

S-a înroşit puţin.

— Nu te preface că tu n-ai spus lucruri despre mine, a zis ea, pe un ton defensiv.

M-am gândit la blestem şi cât de serios îl dorisem.

— Încă mai ai şanse să devii dansatoare, a zis Lauren, în continuare privind drept înainte. Ai putea să încerci la alte şcoli. Ai putea continua să dansezi.

— Şi tu la fel, am zis.

S-a întors şi s-a uitat la mine şi chipul i-a fost străfulgerat de o umbră greu de definit.

Şi atunci l-am văzut pe Roland venind spre noi. Lauren s-a îmbăţoşat şi s-a străduit să arate cumva sfios sexy şi ca şi cum nu l-ar fi văzut de fapt.

— Mouse, a zis el, zâmbind şi aplecându-se pentru a mă săruta pe obraji. Răpitoarea mea.

Apoi mi-a făcut cu ochiul într-o manieră exagerată, precum un pirat. Privirea i s-a abătut asupra lui Lauren.

— Mouse, cine este frumoasa ta prietenă?

— Ea e Lauren, am zis, întorcându-mă spre ea şi zâmbind. E o dansatoare foarte bună.

Ea s-a îmbujorat uşor şi Roland a zis:

— Fantastique. Îmi plac dansatoarele. Dar văd că eşti accidentată, Lauren? Aş putea să-ţi ţin companie, din moment ce nu te pot invita la dans, ce zici?

Lauren s-a înroşit şi mai tare, dar a izbutit totuşi să dea din cap. Aproape imediat ce m-am ridicat, el a ocupat locul pe care stătusem lângă ea.

M-am dus şi am găsit-o pe Keira, la marginea ringului de dans. — Keira, ghici ce s-a întâm…, am început, dar ea m-a strâns de braţ pentru a mă face să tac.

Se uita cu gura căscată la ceva din cealaltă parte a sălii.

Jack

— Mai întâi ţi-o fură pe Mouse, iar acum ţi-o suflă pe Lauren, a spus Max, râzând. Ce mai urmează? Să-ţi dea foc la casă?

Stăteam pe ringul de dans, uitându-ne la Roland, care încerca să stea de vorbă cu Lauren între două reprize de selfie-uri cu o droaie de fete ridicole. Lauren îşi revenise; îşi recăpătase toată încrederea sa poleită şi zâmbea, privind mândră prin sală, ca şi cum nu-i venea să creadă că dăduse un asemenea noroc peste ea. Mă bucuram sincer. Nu dorisem să o fac de ruşine. Pur şi simplu nu voisem să mă combin cu ea.

— Crede-mă, o să-i vâre limba pe gât în mai puţin de treizeci de secunde, a oftat Max, întorcându-se spre mine. Şi acolo ar fi putut să fie limba tay omule. Nu-mi vine să cred că n-ai sărutat-o.

— Nici mie, am zis, cu toată sinceritatea. Dar mă bucur că n-am facut-o. Nu mi s-a părut potrivit.

— Ei bine, mult noroc, amice, a spus Max, bătându-mă zdravăn pe spate. Aşteaptă cu răbdare până când o să ţi se pară „potrivit”. Probabil că şi când o să mă însor eu, tu tot pe zero o să fii.

A bătut o dată, puternic, din palme.

— In orice caz, destul cu vorba. E timpul să o dau gata pe Scarlett şi să câştig acest pariu o dată pentru totdeauna. Unde s-o fi dus?

— Uite-o colo, cu Melody, am răspuns, făcând semn spre semicercul fetelor din jurul lui Lauren şi Roland. Unde e Toddy, totuşi?

Ne-am uitat amândoi cu luare-aminte prin încăpere; am observat că Mouse flutura din mâini pentru a-mi atrage atenţia. Arăta agitată cu degetul spre ceva din spatele meu.

— Pe toţi dracii! a exclamat Max, urmărindu-mi privirea. Fata asta, Connie, e o devoratoare de băieţi.

Atunci, Connie s-a desprins de lângă tipul care o ţintuise de perete.

— Ce… ce naiba… Cum…? s-a clătinat Max, uluit.

Eu am sărit mult în aer şi am strigat:

— Da! Toddy! Eşti de legendă, omule!

El si Connie au ieşit din ungherul în care se aflau si au venit y y O y spre noi, ţinându-se de mână. Connie a trecut glonţ pe lângă noi şi s-a aruncat în norul nebunesc de chiuituri şi braţe întinse al lui Mouse şi Keirei.

Toddy stătea pur şi simplu în faţa mea şi a lui Max, rânjind oarecum strâmb, pe jumătate stingher, pe jumătate mândru. Părul blond îi stătea zbârlit şi într-o parte şi în cealaltă. Avea obrajii trandafirii şi ochelarii îi stăteau câş pe nas. Arăta ca şi cum ar fi fost beat.

Max era în mod clar prea şocat pentru a articula vreo propoziţie coerentă, aşa că am vorbit eu, în Schimb.

— Ăă… Toddy. Vrei să fii amabil şi să ne explici ce mama dracului tocmai s-a întâmplat?

Toddy şi-a netezit părul cu palmele şi s-a întors spre mine, cu rânjetul lui şui.

— Ea… a venit la mine şi a zis: „Bună, mai ai vreun pont despre hamsteri pentru mine?” Şi eu am spus „Nu”, şi atunci ea a zis „Tu eşti foarte drăguţ, nu-i aşa?”. Şi chiar n-am ştiut ce să răspund. Dar apoi pur şi simplu a sărit pe mine şi a început… să mă sărute.

Max arăta ca şi cum ar fi putut să leşine în orice clipă.

— Deci tu… tu… tu…?

S-a întors spre mine.

— El… Toddy a sărutat o fată înaintea noastră? Toddy a câştigat pariul?

L-am bătut pe Max pe umăr.

— Da, Max, mi-e teamă că da. Toddy a câştigat.

Am ridicat mâna cealaltă spre Toddy şi el a bătut palma cu mine, clipind şi zâmbind.

Roland s-a strecurat prin câmpul de forţă al fetelor care îl ţineau prizonier şi şi-a aruncat braţele în jurul nostru.

— Putem să o ştergem puţin de aici, băieţi? a şoptit el. Fata asta, Lauren, e mişto, dar aici sunt mult mai multe ţipe decât aş putea duce.

— Te înţeleg perfect, a rânjit Toddy, iar chipul lui Max s-a împurpurat şi mai tare.

— Hei, vrei să-ţi spun ceva? Avem în sfârşit un nume pentru formaţia noastră, i-am spus lui Roland, rânjind. The Parallelograms, nu-i aşa, Toddy?

Toddy a clătinat din cap.

— Nu, m-am gândit la altul… Mi-ar plăcea mai mult… Never evers.

Am râs.

— Da. Nu sună deloc rău.

— Nu sună rău, de fapt, a mârâit Max.

Roland a încuviinţat solemn.

— Da, Never evers. Îmi imaginez cum ar da pe un afiş. Sau pe un rucsac. Sau pe un trousse.

Am izbucnit cu toţii în râs. Roland şi-a scos telefonul şi a făcut un selfie cu noi. Apoi s-a apucat să tasteze, murmurând:

— „Aici… sunt… eu… cu… cea… mai… tare… nouă… trupă… englezească – Never Evers”.

Aşa. Acum e pe Instagram, deci există de-adevăratelea, a continuat el, zâmbindu-mi. Acum trebuie să daţi câteva concerte.

— Da, i-am zâmbit şi eu. O să dăm.

A aruncat iarăşi o privire la telefonul său.

— Are deja 3000 de like-uri.

— Oh, Doamne, a spus Max.

— Hopa… 3100, a zis Roland.

Mouse, Keira şi Connie s-au apropiat, iar eu am spus:

— Hei, de ce să nu mergem cu toţii la săniuş? Eu şi Mouse am fost ieri şi a fost perfect. Putem merge să luăm nişte tăvi din sala de mese.

— Da, sună grozav, a zis Roland, iar toţi ceilalţi au dat din cap.

Ne-am îndreptat spre recepţie, unde tipul masiv şi chel care încă aştepta a izbutit să ţină în loc cârdului masiv de fete care au încercat să ne urmeze.

— Slavă Domnului că a plecat Cooper, a şoptit Roland, aruncând o privire prin hol. Ei nu i-ar fi plăcut să mă duc la săniuş. Nu cred că asigurarea mea acoperă leziunile pe care le poţi căpăta folosind p tavă pe post de sanie.

Fetele au tras o fugă până la ele în cameră pentru a-şi lua căciuli şi fulare, Max a spus că trebuie să-şi ia şi el ceva, aşa că Toddy şi Roland şi cu mine am împrumutat nişte tăvi de la sala de mese şi am ieşit, luând-o spre micul deal din spatele hotelului.

Afară, se făcuse chiar şi mai frig. Era un ger crunt. Fetele s-au întors în fugă şi s-au aşezat lângă noi. Mouse i-a înapoiat lui Roland jacheta de piele, gest pentru care el i-a mulţumit, dar l-am văzut examinând îndeaproape fermoarul.

Ea a îngenuncheat lângă mine şi mi-a dăruit zâmbetul ei uimitor. Fusesem îngrijorat, când o tunsesem, că avea să arate ca o femeie nebună, dar, de fapt, arăta chiar mai mişto decât înainte. Acum îi puteai vedea mult mai limpede faţa şi, în plus, era ca şi cum tunsoarea îi insuflase un nou tip de energie, o prospeţime luminoasă, de parcă nu s-ar mai fi ascuns de ea însăşi – sau de altcineva.

— Gata, a zis ea. Începem?

— Stai un pic. Unde-i Max?

Ca şi cum mi s-ar fi răspuns la întrebare, în spatele nostru s-a auzit un ţiuit şi un puternic „VÂJJJ!” şi cerul a explodat, spărgându-se în milioane de scântei roşii. Ne-am întors cu toţii pentru a-l vedea pe Max, pe jumătate ascuns de fum, lângă zidul hotelului. Avea un braţ plin de artificii şi o brichetă.

— Nu prea am vreo cale de a băga pe şest toată marfa asta în Anglia, mâine, a răcnit el. Aşa că putem să le folosim pe unele din ele acum, nu-i aşa?

A sprintat până la noi şi s-a trântit pe o tavă, lângă Keira.

— Aşadar, ascultă…, a spus el. Nu prea ne-am făcut noi ochi dulci în excursia asta, dar socotesc că e timpul să îngropăm securea războiului, nu crezi? Vreau să spun că… nu poţi nega că e limpede că există ceva între noi.

— Da, poate ai dreptate.

Ea s-a aplecat spre el şi i-a pus o mână pe umăr. Tocmai când mă gândeam că era posibil ca ea să cadă cu adevărat la pace cu el, Keira l-a împins, facându-i vânt cu toată puterea. În timp ce Max aluneca repede la vale, a scos un ţipăt ascuţit.

Keira a chicotit şi a strigat:

— Hai să-i dăm drumul!

Şi toată lumea a pornit, odată cu ea.

M-am întins şi eu să-mi fac elan, dar Mouse m-a oprit. L-am urmărit pe prietenii noştri coborând într-un iureş la vale, ţipând şi căpătând o viteză din ce în ce mai mare, până când i-a înghiţit întunericul. Doar noi doi rămăseserăm în vârful dealului.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus ea.

— E în regulă. Chiar mă bucur că ai facut-o.

Am stat acolo preţ de câteva clipe, în tăcere, zâmbind unul la altul, fără să avem habar ce

altceva să spunem. Mi-am simţit inima zbătându-se în piept, ca şi cum s-ar fi aflat într-o colivie din care voia să iasă cu orice preţ. Deodată mi s-a părut că într-a-devăr avea să se întâmple. De data asta, nu existau nici paramedici, nici vedete pop, nici hamstero-şobolani carnivori care să ne stea în cale. Nu eram decât eu şi Mouse, aşezaţi pe o extrem de inconfortabilă tavă din plastic, zâmbind emoţionaţi şi aşteptând să se întâmple ceva. Ştiam că nu era cazul să mă mai simt speriat, totuşi eram speriat. Era înfricoşător. Să faci ceva, orice, pentru prima dată în viaţă e înfricoşător. Dar îmi doream atât de tare să o sărut.

Mi-am mutat tava un centimetru mai aproape de a ei. Ea a râs şi a făcut la fel, astfel încât picioarele noastre au ajuns să se atingă.

Apoi am închis ochii, am tras adânc aer în piept şi m-am aplecat spre ea.